

Em Nợ Anh

Contents

Em Nợ Anh	2
1. Chương 1 : Chuyển Trường.	2
2. Chương 2 : Trường Mới	6
3. Chương 3 : Tôi Có Thể Bắt Người Khác Cúi Đầu.	9
4. Chương 4 : Chăm Sóc	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6 : Cosplay	16
7. Chương 7 : Cậu Là...	18
8. Chương 8 : Tất Cả Chỉ Mới Bắt Đầu...	19
9. Chương 9 : Cười Với Mình Tôi Thôi Nhé...!!!	23
10. Chương 10 : Bạn.	27
11. Chương 11 : Gặp Lại...	30
12. Chương 12 : Hồi Tưởng (phần 1...)	32
13. Chương 13 : Hồi Tưởng (phần 2)...	34
14. Chương 14	36
15. Chương 15 : Âm Sát.	39
16. Chương 16 : Thế Chỗ Cho Tình Cảm....	43
17. Chương 17 : Ngày Hẹn Hay....(p.1)	46
18. Chương 18 : Ngày Hẹn Hay...(p.2)	51
19. Chương 19 : Giải Cứu.	52
20. Chương 20 : Giải Cứu (p. 2)	55
21. Chương 21 : Vì Thế Tôi Yêu Em...	59
22. Chương 22 : Piano Và Violin	62
23. Chương 23 : Hạnh Phúc Với Nó	66
24. Chương 24	68
25. Chương 25 : Vũ Hội.	72
26. Chương 26 : Bệnh Và Nợ	78
27. Chương 27 : Em Chỉ Là Bạn Thân	83
28. Chương 28 : 5 Năm Sau.....	85
29. Chương 29 : Giám Đốc Vs Giám Đốc	86
30. Chương 30	89
31. Chương 31 : Siêu Giám Đốc.	92
32. Chương 32 : Đính Hôn?	95
33. Chương 33 : Khi Công Chúa Nhận Ra Hoàng Tử...	98
34. Chương 34	102
35. Chương 35	104
36. Chương 36	107
37. Chương 37 : Kết Hôn. (hết)	110

Em Nợ Anh

Giới thiệu

Lâm Thái Di: lạnh lùng, khó gần. Học sinh Xuất sắc của quốc gia, đứng đầu trường từ khi nhập học

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-no-anh>

1. Chương 1 : Chuyển Trường.

Nhà họ Lâm, 9 giờ sáng...:

“Thái Di, con lại đây ta bảo” – một giọng nam trầm ấm.

“Dạ thưa ông.”

“Con ngồi đi. Ngày mai con hãy về nước...”

“Thưa lão gia, còn chuyện học của tiểu thư...” – một giọng nữ dịu dàng.

“Bà quản gia đừng lo, ta có sắp xếp. Con hãy về nước, ở đó con sẽ được Trần quản gia đón tiếp.”

“Vâng thưa ông”

“Con đi đi”

“Vâng”

Khi nó đã khuất bóng, thì bà quản gia cũng là ** nuôi của nó cùng ông nó thở dài.

“Lão gia, như thế có tốt không, tiểu thư sẽ thích ứng được chứ”

“Ta không biết nhưng ta mong nó sẽ vượt qua, sẽ thay đổi và giống như trước kia”

“vâng tiểu thư có lẽ đã tổn thương rất lớn”

Bà vừa nói vừa nhìn bức ảnh của một cô gái, chính xác là một phụ nhân cao sang có đôi mắt đượm buồn nhưng xinh đẹp. Bà chỉ biết thở dài...

Trong phòng nó, 8 giờ tối...

Cốc cốc...

“Mời vào” – giọng nó lạnh tanh.

“Tiểu thư, đây là vé máy bay, ngày mai tiểu thư sẽ về nước” – Giọng nói của một nữ hầu dịu dàng.

“Để đó đi...” – Nó chỉ tay lên bàn.

“Vâng... Tiểu thư có gì sai bảo không ạ” – Lại giọng nói đó

“Không, cô ra đi, tôi biết phải làm gì”

“Vâng...”

...

Sáng hôm sau....

“Tiểu thư bảo trọng, Ely người phải bảo vệ tiểu thư nghe chưa?”

“Vâng” – Ely một nữ vệ sĩ, và là hầu nữ được huấn luyện dành riêng cho nó

“Uhm” – Nó nhìn bà quản gia, nó ôm chầm lấy bà, dù nó lạnh lùng nhưng nó rất kính trọng bà quản gia và ông nó. Nó chỉ uhm và ôm lấy bà, sau đó nó lại ra đi. Ông nó trên sân thượng nhìn thấy tất cả. Ông được buồn: “Thái Di, cổ lên ta trông cậy vào con nhưng ta mong con sẽ không gặp chàng trai đó”

Sân bay ...

“Tiểu Thư đã đến nơi rồi ạ”

“uhm”

“Chào tiểu thư” – Một người đàn ông tóc đã bạc, cúi đầu kính cẩn trước nó. Không ai khác đó chính là Trần Quản Gia.- “Mời tiểu thư lên xe...”

“Chào. Ely đi thôi”

“Vâng”

Ngồi trên xe, nó ngắm nhìn khắp nơi, đường phố đã khác trước, xinh đẹp hơn, nhộn nhịp hơn. Nhưng hình như nó không có gì là biểu cảm, chỉ ngắm, chỉ nhìn mà thôi. Ely nhìn thấy nó vậy, cô không nói gì dù hai người từ nhỏ đã bên nhau.

“Thưa tiểu thư, đã đến nơi rồi ạ”

“Uhm”

Nó bước xuống xe, nhìn căn nhà nó ở (chính xác là biệt thự). Căn nhà nhỏ hơn bên Anh, màu nâu là chủ đạo nhìn căn nhà rất ấm áp, xung quanh là vườn hoa, trồng Tường Vi, Hồng,...

Nó bước vào nhà thì đã có hai hàng hầu nữ cuối đầu:

“Chào tiểu thư”

Phía sau đó là các anh bảo vệ:

“Chào tiểu thư”

Nó chỉ nhìn họ, không mỉm cười, nó nói:

“Chào mọi người”- Giọng nói lạnh tanh, ánh mắt, khuôn mặt không chút biểu cảm. Làm các hầu nữ hình như rất run sợ. Khắp người nó tỏa ra một luồng khí lạnh, làm ai nhìn vào cũng phải run cầm cập.

Nó lên lầu, theo Trần Quản gia, đến phòng của mình, nó không cần ai giúp, tự mình sắp xếp đồ đạc.

Khi nó đang sắp xếp, dưới lầu các hầu nữ đang xôn xao bàn tán về nó.

“Các cô thấy gì không, tiểu thư rất lạnh lùng và đáng sợ”

“Uhm‘ tôi cũng thấy vậy”

“Mấy anh thấy tiểu thư như thế nào”

“Hai từ thôi đáng sợ, mà cái người đi bên cạnh cô ấy là ai thế”

“Nghe nói là hầu nữ thân cận của tiểu thư”

“Đang bàn tán về tôi và tiểu thư ư” – Một giọng nói nhẹ nhàng cắt ngang cuộc nói chuyện.

“A...”

“Không cần bàn tán nữa, tôi là Nguyễn Ngọc Nhân, gọi tôi là Ely thì tốt hơn. Tôi đã ở bên bảo vệ tiểu thư từ khi chúng tôi còn 10 tuổi”- Ely, vận bộ đồng phục của riêng mình. Trông cô rất đẹp. Áo võ thuật màu đỏ - trắng. Mái tóc thẳng mượt cột cao. Giọng nói rất nhẹ nhàng làm mấy anh bảo vệ phải đỏ mặt. Còn các hầu nữ thì nhìn không chớp mắt.

“Mọi người, đây là Ely, cô ấy chỉ dưới bậc của tiểu thư và ngang hàng với ta”- Trần Quân gia lên tiếng làm các con người đang ở trên mây kia rơi xuống đất.

“Xin chào cô Ely”

“Gọi tôi là Ely được rồi, tôi mới 16 tuổi thôi, cùng tuổi với tiểu thư, mọi người không cần cung kính với tôi như vậy. Sao này mọi người sẽ vất vả lắm” – Ely nói tặng kèm một nụ cười làm các anh bảo vệ lại một lần chao đảo.

Đoạn...

“Chào tiểu thư”

“Chào, Trần Quân gia, Ely hai người vào thư phòng gặp ta. Mọi người làm việc đi”- Nó trên cầu thang bước xuống. Vận bộ váy màu trắng, mái tóc đen nhánh dài mượt xõa xuống, trên đầu cài một cái nơ, dây nơ buông dài.

“Woa, tiểu thư đẹp quá” – một tì nữ thốt lên khi nhìn thấy nó.

Con người đen láy khẽ chuyển động. Nó nhìn tì nữ vừa thốt ra câu đó, ánh mắt không biểu cảm nhưng cũng đủ làm hầu nữ đó run sợ.

“Cô tên gì”

“ạ, em tên...”

“...”

“Em tên Hoàng Ngọc ạ”

Nó nhìn cô gái tên Ngọc đó, mỉm cười:

“Cảm ơn cô, cô cũng rất đẹp ^^”.

Hoàng Ngọc đỏ mặt không nói nên lời, thầm nghĩ chủ nhân của mình sao đẹp thế...Nhưng rồi với khuôn mặt lạnh băng, nó lạnh lùng: “mọi người hãy làm việc đi, Ely, Trần Quân gia, đi theo ta”

“Vâng” – Mọi người cúi đầu cung kính.

Thư phòng...

“Trần Quân gia, ta và Ely sẽ học ở trường nào?” – Nó ngồi trên ghế đưa mắt nhìn lão quân gia già hỏi.

“Thưa tiểu thư sẽ học ở trường nổi tiếng nhất nước ta, trường Hoàng Lâm ạ”

“uhm, ông hãy mau chuẩn bị đồng phục, sách vở, mai ta sẽ đến trường”

“Vâng, lão xin đi chuẩn bị”

Sau khi cái bóng của Trần quân gia mất hút, Ely nhìn nó hỏi:

“Tiểu thư sao người không nghĩ ngơi?”

“Ely, ta còn rất nhiều chuyện phải làm, ta biết ông điều ta về nước là có lí do. Ta phải tìm ra lí do đó, và còn phải quản lí chi nhánh công ty bên này nữa”

“Vâng”

“Ely lui ra đi”

“Vâng”

Sau khi Ely cũng đi ra, nó ngồi một mình, cầm quyển sách vũ trụ mang theo từ Anh sang. Nó mỉm cười nhẹ...Nhìn qua cửa sổ, từng cành lá đang rung động, ánh mặt trời đang soi sáng. Nó lại buồn, thầm nghĩ những việc làm hai năm qua là đúng hay sai. Từ nhỏ đã được huấn luyện như một chủ tịch của một tập đoàn tầm cỡ, nhưng cách xử sự khác với bây giờ, chỉ vì chuyện của hai năm về trước. Nó không biết mình có đúng không khi đã bỏ qua thời gian 2 năm để vui đùa vào học tập và thay đổi chính con người mình. Nhưng rồi nó lại thôi, nó không suy nghĩ nữa...Nó thiếp đi...Khi trời tối nó thức dậy và xuống lầu ăn tối. Xong nó đi tắm và ngủ, chuẩn bị cho buổi nhập học ngày mai...

Sáng hôm sau...

“Thưa tiểu thư, mời tiểu thư dùng điểm tâm sáng và chuẩn bị đến trường” – Ely nhẹ nhàng đánh thức nó.

“Ely, cho ta ngủ chút nữa”

Ely quá biết tính cô nàng này, dù lạnh lùng nhưng khi nó ngủ rồi thì rất khó đánh thức.

“Tiểu thư, người muốn thưởng thức món nào: Karate, Judo hay là võ thuật Trung Hoa” – Ely dịu dàng

“Thôi, ta thức ngay”

“Vâng, thưa đây là đồng phục của tiểu thư”

“Uhm”

“Xin tiểu thư mau chóng thay đồ, Ely sẽ đợi tiểu thư ở phòng ăn”

“Uhm”

Sau khi Ely bước đi thì nó cũng đặt chân xuống giường, đi vào nhà vệ sinh, tắm, VSCN, thay quần áo.

Khi nó bước ra, nó vận bộ đồng phục của nữ sinh trường Hoàng Lâm. Sơ mi trắng ở trong, áo khoác ngoài màu đỏ thắt nơ màu đen. Váy caro đỏ, đen có xếp li. Bước xuống phòng ăn ai cũng nhìn nó đầy kinh ngạc vì trên khuôn mặt xinh đẹp hiện nguyên một cái kính cận bự chẳng. Ely suýt làm rơi cả phần thức ăn.

“Tiểu thư, chuyện gì đây” – Ely lắp bắp

“Ta muốn như thế này”

“Tùy ạ, nhưng như thế sẽ rất xấu”

“Ta biết”

“Sao tiểu thư còn làm thế”

“Ta không muốn bị chú ý, chỉ việc có Ely đi cạnh bên làm hộ vệ là đủ nổi bật rồi. Ta không muốn bị chú ý thêm nữa”

“Vâng, Ely hiểu rồi, mời tiểu thư dùng bữa.”

“uhm”

Lát sau...

“Tiểu thư đến trường ạ” – Mọi người cung kính chào nó khi nó ra đến cổng.

“Trần Quán gia” – Nó lạnh lùng

“Tiểu thư có gì dặn dò?” – Trần Quán gia cúi đầu

“Quán gia hãy giúp ta trong coi việc ở nhà.”

“Đó là nhiệm vụ của lão xin tiểu thư an tâm”

“Uhm, ta tin tưởng quán gia”

Nói xong nó cùng với Ely bước ra xe.

Trên đoạn đường đến trường.

“Tiểu thư, thật sự không tháo kính ra ak?” – Ely dịu dàng hỏi

“Không tháo” – Nó lạnh lùng

“Nhưng tiểu thư...”

Nó im lặng, đôi mắt lạnh lùng hướng ra ngoài cửa xe.

Ely đành cúi đầu im lặng.

2. Chương 2 : Trường Mới

Trường Hoàng Lâm...

Trường Hoàng Lâm là ngôi trường nổi tiếng nhất quốc gia, thuộc hàng trường tiêu chuẩn của quốc tế...

Trường được thành lập bởi các gia tộc và tập đoàn lớn của thế giới. Trong đó có tập đoàn Williams – tập đoàn của ông nó. Ngoài ra còn rất nhiều các tập đoàn khác...

Trường được xây dựng là nơi học tập từ mẫu giáo cho đến đại học và cao học. Chỉ đào tạo những người xuất chúng. Tiêu chuẩn tuyển sinh rất gắt gao. Trường có những yêu cầu rất cao, cho dù là con của nữ hoàng nhưng chỉ cần không đạt yêu cầu cũng có thể cho rớt...

Trường có 4 gồm khu chính: Khu tiểu học, khu cấp 2, khu cấp 3 và khu dành cho đại học.

Ngoài ra còn có khu Cao học, khu vui chơi,...

Mỗi khu đều có đầy đủ các trang thiết bị dạy học tiên tiến nhất. Có kí túc xá dành cho học sinh, sinh viên xa nhà.

Vì đầy đủ thiết bị nên chắc chắn học phí sẽ không rẻ. Nhưng trường rất chú trọng nhân tài nên dù là nghèo đến đâu, chỉ cần có tài năng về mảng nào đó cũng được đào tạo đến nơi đến chốn. Có thể nói đây là nơi của thiên tài, là thiên đường của Địa Cầu. Nhưng...khi vào đây chắc chắn sẽ có người giỏi kẻ dở. Chương trình học cũng toàn là nâng cao nên sẽ có một ít học sinh không theo kịp nhưng họ vẫn không bị đào thải. Dù ở đây học đứng hạng bét nhưng khi đến nơi khác họ chính là số 1. Nên trường vẫn đào tạo...

Mỗi khu sẽ do một nhóm gọi là “Hội học sinh” quản lí...

“Đủ rồi Ely” – Nó hét lên làm mọi người phải ngoái nhìn. Nó vẫn lườm họ, một tia nhìn sắc bén, nó tỏa ra một khí chất lạnh hiem có. Ai cũng không dám nhìn nữa...

“Tiểu thư, Ely biết rồi, không huyền thuyên nữa, chúng ta đến gặp hiệu trưởng đi” – Ely năn nỉ và nở một nụ cười thật tươi nhưng không kém phần dịu dàng mang tố chất của một quý tộc.

Bọn con trai trong trường nhìn nó và Ely không chớp mắt. Nó vẫn giữ khuôn mặt bình thản, Ely thì thỉnh thoảng có cười đáp lễ.

Lát sau, phòng hiệu trưởng...

Vừa bước vào nó đã nhìn thấy vị hiệu trưởng tuổi trung niên đang ngồi ở đó, hình như là đang đợi nó.

“Chào Lâm tiểu thư” – Vị hiệu trưởng đó nhìn nó cười.

“Chào thầy” – Ely nói

“Mời tiểu thư ngồi”

“Cảm ơn” – Nó đáp gọn.

“Tiểu thư, tôi đã nhận được thư báo của Chủ tịch Lâm, chúng tôi cũng đã thu xếp lớp cho tiểu thư”

“...”

“Tiểu thư và Ely sẽ được học tại khu cấp 3, năm nhất. Lớp 1-1.”

“uhm“, bây giờ phiên hiệu trưởng đưa tôi và Ely đến lớp” – Nó lạnh lùng đứng dậy, bằng một đôi mắt không biểu hiện gì, xoáy sâu vào đôi mắt vị hiệu trưởng.

“Xin mời theo tôi thưa tiểu thư” – Hiệu trưởng đứng dậy, nhưng ông không hề run sợ gì trước đôi mắt đó, giọng nói đó.

“À, trước mặt học sinh không nên gọi tôi là tiểu thư, tôi muốn yên ổn học ở đây”

“Được”

Nó phải đi qua 3 dãy hành lang, 4 tầng lầu mới đến được khu cấp ba, năm nhất lớp nhất.

——Lớp 1-1, khu cấp 3———

Khi hiệu trưởng ở cửa lớp cũng là lúc chủ nhiệm lớp đang sinh hoạt lớp. Vừa thấy hiệu trưởng cô đã bước ra cửa lớp và mời ông vào.

“Cả lớp” – Lớp trưởng hô

“Chào thầy” – Cả lớp đáp

“Chào các em, hôm nay thầy đến đây giới thiệu cho các em hai học sinh mới chuyển vào lớp này”

Ở dưới bắt đầu xôn xao, không biết là ai có khả năng vượt qua vòng sát hạch mà vào được đây, không biết học hành ra sao mà được cả hiệu trưởng phải đích thân đưa tới lớp...

“các em trật tự” – Chủ nhiệm nhẹ nhàng nói

Cả lớp im phăng phắc. Hiệu trưởng rất hài lòng.

“Hai em vào đây” – Đoạn ông đưa tay ám hiệu cho nó và Ely vào lớp

Cả lớp phải sững sốt, một đại mỹ nhân đi cạnh một con nhỏ xấu xí.

“Đây là cô chủ nhiệm của hai em. Cô Tuyết Mai, các em chào cô đi” – Hiệu trưởng nói.

“Em chào cô” – Ely cúi đầu chào lễ phép. Nó thì chỉ gật đầu nhẹ.

“Chào hai em. Cô là Tuyết Mai, còn đây là lớp 1-1”- Cô Mai nhìn hai đứa nó, mỉm cười thân thiện.

“Chúng em có thể giới thiệu với các bạn trong lớp được không ạ” – Ely nhìn cô, nhìn hiệu trưởng, nhìn nó rồi nhìn xuống cả lớp nở một nụ cười thật tươi. Bọn con trai ngất ngây, bọn con gái ngất ngây.

“Uhm, các em giới thiệu đi, ta về văn phòng đây” – Hiệu trưởng nói và bước ra lớp. – “Các em khỏi chào ta, hãy làm quen bạn mới đi”

Khi hiệu trưởng đã đi, cả hai nhìn lớp giới thiệu.

“Mình tên là Nguyễn Ngọc Nhân, gọi mình là Ely cũng được”

“Tôi là Lâm Thái Di” – Nó lạnh lùng trái ngược với Ely hòa đồng.

“À đúng rồi, Ely là em họ của Di. Cả Di và Ely đều từ Anh về, mọi người hãy giúp đỡ Di và Ely nha” – Ely dịu dàng kèm theo một nụ cười thật tươi. Cả lớp lại hồn xiêu phách lạc.

“Các em chọn chỗ ngồi đi” – Cô Mai dịu dàng.

“Em muốn ngồi ở đó” – Nó chỉ tay về cái bàn, cạnh cậu con trai đang ngủ.

“Em có thể cho cô biết vì sao em muốn ngồi ở đó không?”

“...” – Nó im lặng nhìn cô.

“Được rồi” – Cô Mai nhìn nó cười. – “Còn em Ely”

“Em muốn ngồi cạnh bàn của Di” – Nó nhìn tên con trai cũng đang ngồi một mình, khi nghe Ely nói muốn ngồi cạnh tên con trai đó, tên đó hơi đỏ mặt.

“Hai em về chỗ đó đi” – Cô Mai nhẹ nhàng

“Vâng” – Ely và nó đồng thanh

Nó có cảm giác bọn con gái đang nhìn nó. Nó nghe tiếng thì thầm.

“Nhỏ đó nghĩ mình là ai chứ, dám ngồi cạnh người đó”

“Ừ đúng đó”

“Lát dạy cho nó một bài học đi”

“Tiểu thư...” – Ely khê khàng

“Không cần quan tâm” – Nó lên tiếng.

2 tiết trôi qua, nó không nhận ra rằng tên con trai cùng bàn vẫn đang làm nhiệm vụ thiêng liêng của tên đó...ngủ!!!

“Reng...reng...reng...” – Giờ ra chơi đã điểm.

“Cả lớp”

“Chào cô”

...

Giờ đây nó mới nhận ra rằng “tên cùng bàn” của nó cũng thức giấc.

“Hoooooooooooo.....Á” – Tên cùng bàn thức dậy, vươn vai, quay sang nơi nó ngồi và...hét!!!

Nó nhìn tên đó, hỏi:

“Chuyện gì mà hét?” – Vẫn dùng chất giọng không cảm xúc.

“You là ai?” – Tên cùng bàn hỏi

“Tôi là học sinh mới chuyển đến, Thái Di, lần sau đừng hét nữa, tôi ghét như thế lắm!” – Nó lạnh lùng.

“Uhm, xin lỗi này giờ lo ngủ nên không biết. Tôi là Dương Hoài Thiên, rất vui được làm quen bạn mới” – Tên đó nhìn nó cười hết sức thân thiện.

“Tôi không vui được biết cậu” – Nó phán một câu xanh rờn làm cả lớp phải ngoái lại nhìn.

“Chị đi thôi” – Đúng lúc đó Ely lên tiếng.

“Uhm” – Nó xoay người bước đi.

Trong khi nó đã đi thì ở bàn nó ngồi, có một tên con trai bị đông thành tượng đá, rồi cũng cười và thầm nghĩ “Thú vị thật”

Giờ ra về, Ely đã gọi xe. Còn nó đang dạo sân trường (chính xác là khu cấp 3). Nó đi qua những hàng tigôn, qua những hàng Ly, hồng được trồng một cách cẩn thận. Nó ngồi bên ghế đá, ngắm khung cảnh yên bình. Bỗng một toán con gái đứng trước mặt nó.

“Có thể nói chuyện với bọn tôi một chút không?” – Nhỏ đầu đàn nói

“...”

“Con này mày không trả lời ak’?”

“...”

Lúc này có vẻ con đầu đàn đã tức thật sự.

“Con này láo, mày dám lơ anh Thiên, còn dám chảnh chọe không trả lời tao sao” – Khi nhỏ đầu đàn định giơ tay lên tát vào mặt nó thì...

“Á”

“chị có sao không?” – Ely đã đến kịp thời và bẻ tay nhỏ đầu đàn...

“Làm tốt công việc đi Ely” – Nó lạnh lùng

“Vâng”

Sau khi xử lý bọn con gái không biết điều, nó và Ely bước đi. Nhưng không ngờ rằng ở một nơi, có một tên con trai đã thấy tất cả...

3. Chương 3 : Tôi Có Thể Bắt Người Khác Cúi Đầu.

Sáng hôm sau, một ngày bình thường nó và Ely cùng đến trường...

Khi nó bước vào lớp ai ai cũng im phăng phắc dù lớp rất ồn ào. Nó tiến đến chỗ ngồi của mình thì...

“Chị...” – Ely ấp úng nói không nên lời

Bàn của nó bị người ta vẽ bậy, đổ nước đầy cả...Nó không tức giận, rút trong cặp ra một cái khăn rồi lau sạch chỗ nước rồi ngồi tiếp. Nó biết sau trận đánh hôm qua thế nào hôm nay bọn nó cũng làm thế này. Nó đã chuẩn bị trước.

Ely thì thầm nghĩ: “Bọn này to gan thật, dám làm thế với tiểu thư, chúng sắp gặp chuyện rồi”

Một tên con trai thì cười nửa miệng một cách kín đáo: “Để tôi xem cô sẽ làm gì!!!”

Cậu vừa bước vào lớp, thấy chỗ cô bạn đang lau bàn thì chạy đến.

“You bị sao thế, có sao không?” – Cậu làm nó hết hồn.

“Điên” – Nó đáp gọn.

“You không sao chứ?” – Cậu lại hỏi.

“Không” – Nó lại đáp chỉ đúng một từ.

“cô bạn lạnh lùng thật, kiêu lời ak” – Tên này nhìn nó cười.

“...” – Nó không nói gì, im lặng.

Tên bạn cùng bạn vẫn đang tung tăng gặm nốt ổ bánh mì mà cậu mua.

Ngày hôm sau, đồng phục thể dục của nó bị ướt, giày bị hỏng...

Ely đã quá sức chịu đựng, còn nó vẫn nhớn nhọc.

“Tiểu thư cô không thấy bực mình à” – Ely tức tối.

“Tại sao?” – Nó hỏi

“Bọn chúng hại cô như thế”

“không có gì là to tát cả, những chuyện lớn hơn thế này ta cũng đã trải qua.”

“Ely biết, tiểu thư vì muốn đứng vững trên thương trường giúp đỡ lão gia...Nhưng như vậy đối với cuộc sống học sinh có quá đáng không?”

“Hoàn toàn không”

“Tiểu thư, tại sao tiểu thư lại không cho Ely công khai bảo vệ tiểu thư, không nói với mọi người tiểu thư là người thừa kế, cái bóng phía sau, tay phải đắc lực của chủ tịch tập đoàn Williams, không tháo kính ra để mọi người biết tiểu thư xinh đẹp” – Ely tức tối.

“Ta không thích không muốn người khác nhận xét ta qua cái vẻ bề ngoài và cả những thứ ta đang nắm giữ nhưng nhiều người ao ước. Càng không muốn nhắc đến quan hệ Williams thế thì làm người khác cho ta là đại tiểu thư rồi có cách đối xử khác. Ta muốn làm một học sinh bình thường.”

“Vâng”

...

Hôm sau, khi nó đang đi dạo, Ely đi mua nước thì từ trên ột chậu hoa rơi xuống...

Một bóng đen đã lao đến, che cho nó khỏi bị đập trúng.

“Á” – Ely hét.

Khi nó hoảng hồn thì nhìn sang bên là “Tên cùng bàn” đang nằm “sải lai”, cậu che cho nó khỏi bị đập trúng. Nó bình tĩnh tiến lại gần, lấy điện Quang và gọi cho cấp cứu.

Sau khi tên khủng khủng (theo nó nghĩ) được đưa đi. Lúc này nó đã thực sự tức giận chỉ là đang cô giữ vẻ bình tĩnh. Ely nhìn vào đôi mắt nó biết được lửa giận trong lòng nó đã bắt đầu cháy rồi, cô hơi sợ. Còn một tên con trai đang rất thích thú.

Bệnh viện...

“Tên khủng, tỉnh lại” – Nó lay lay tên bạn cùng bàn (nhỏ này không biết người ta đang truyền dịch hay sao mà lay lay kiểu đó T_T)

“Tiểu thư bình tĩnh” – Ely hốt hoảng lỡ tên này mà có chuyện gì chắc không xong quá.

“uhm” – Nó buông tay ra (cuối cùng đã chịu buông tha cho thằng nhỏ =.=)

“Ely”

“Tiểu thư có chuyện gì sai bảo ạ!!!”

“Mau về nhà, cùng Trần Quân gia điều tra chuyện này cho ta, tìm được bằng chứng rõ ràng rồi báo cho ta.”

“vâng”

“Đi đi”

“vâng”

Sau khi Ely đi ra...

“Tên gốc, dậy mau cho ta...”

“Uhm, Di làm gì thế, tui là người bệnh đó” – Cậu lim dim mở mắt

“Uhm, bệnh khủng tự nhiên anh hùng bay vô cứu ta”- Nó trách móc.

“Tên khủng này mà không vào cứu Di còn ở đây mắng tôi sao?” – Cậu cười

“Hừ”

“Hi, cũng nhờ chuyện này mà Di nói chuyện với tôi á” – Cậu lại cười

“Ừhm”

“Di đền ơn tôi đi”

“Đền ơn như thế nào?”

“Chăm sóc tôi” – Cậu cười gian

“Được thôi, chăm sóc nhưng khi vết thương mi lành, ta hết việc, thế thôi. Ta về đây, ta còn có chuyện phải giải quyết, trả thù dùm mi luôn” – Nó nhìn cậu nói một hơi.

“^^ hi, bye Di.” – Cậu cười vẫy chào tạm biệt.

“uhm.”

Tối đó nhà nó...

Gia đình nó đúng là tập đoàn lớn, trong một khoảng thời gian ngắn đã tìm ra thủ phạm. Đó là đương kim tiểu thư nhà họ Giang, một tập đoàn có thế lực nhưng không là gì với tập đoàn Williams. Nó quyết định sẽ trừng trị tiểu thư hồng hách này. Nó gọi cho nhà họ Giang, nói với Giang Hoàng – bố của con nhỏ tiểu thư hồng hách đó, nói với bố nó vài câu rồi cúp máy.

Sáng hôm sau:

-Thái Di xin cậu tha lỗi cho tôi – Tiểu thư nhà họ Giang, cô gái đã ngang nhiên chặn đánh nó hôm trước bây giờ đang quỳ trước mặt nó.

Cả lớp sững sốt, tiểu thư họ Giang được coi là đàn chị trong trường, tóc tai màu mè, trang điểm đậm ai nhìn cũng phải khiếp và cúi đầu chào. Thế mà hôm nay, Giang tiểu thư danh tiếng lấy lòng lại quỳ trước nó – một cô gái được coi là xấu xí.

Nó im lặng, đóng quyển sách đang đọc. Đôi mắt tỏa ra những tia sắc lạnh, nhìn cô gái đang quỳ dưới chân. Nói:

-Nói đi, có phải cô đã thả chậu hoa đó phải không?

Giang tiểu thư ngược đầu nhìn nó.

-Không, chậu hoa gì?

Nó hơi nhú mày lại, chẳng lẽ cô gái này không phải là người thả chậu hoa. Cô nghi ngờ hơn thông tin điều tra nhà họ Lâm mà lại thiếu sót điều tra sai?

-Thật là cô không làm? – Nó nghi ngờ

-Tôi không làm. – Giang tiểu thư kiên quyết, đôi mắt chân thật không có vẻ chua ngoa nhưng kiêu ngạo nhìn nó. Nó gật đầu, cười nhạt.

-Cô bạn về đi, tôi không truy cứu.

Giang tiểu thư cúi đầu rồi rít, đứng dậy. Bỗng Ely thì thầm to nhỏ với Giang tiểu thư....

-Cô biết thân phận của tiểu thư rồi phải không? Nếu cô nói ra, trong một đêm gia đình cô, công ty của cha cô sẽ sụp đổ, biết chưa? – Dịu dàng nhưng không kém phần kiên quyết. Giang tiểu thư bất giác khiếp sợ rồi cũng gật đầu chạy biến.

Mọi chuyện chưa được sáng tỏ. Nó hơi bất an, thật ra là ai đã làm những chuyện này. Nhưng nó bỏ qua, nghĩ đến viễn cảnh chăm sóc tên bạn cùng bàn đáng ghét.

4. Chương 4 : Chăm Sóc

“Tiểu thư, không lẽ người phải chăm sóc Dương Hoài Thiên thật à?” – Ely hỏi nó bằng khuôn mặt lo lắng.

“Uhm” – Nó gật đầu

“Nhưng tiểu thư là người kế thừa của Williams sao có thể chăm sóc người khác ạ?” – Trần quân gia xen vào.

“Hai người nghe cho rõ đây, dù là nhất đại tiểu thư thì ta cũng phải trả ơn ân nhân của mình”

“Vâng, Ely/ lão biết rồi ạ” – Ely và Trần quân gia không nói gì hơn vì khuôn mặt của nó đang biến đổi thành tức giận.

Nhà tên khỉn khỉn...

Tinh tong ting tong...

Tinh tong ting tong...

“Dương Hoài Thiên” – Một giọng nữ rất ư là “dịu dàng” nói.

Từ xa nó đã nghe được tiếng bước chân bạch bạch gấp rút. “Tên bạn cùng bàn” ra mở cửa, dù bình tĩnh nhưng nó rất hốt hoảng vì tên bạn này đầu tóc thì xù lên, khuôn mặt ngái ngủ...

“Chào” - nó mở đầu câu chuyện sau khi lấy lại bình tĩnh.

“Chào Di.” – Cậu ngáp dài ngáp ngắn

“Nhìn lại mình đi” – nó nhìn cậu

“Hơ, Á,...” – Cậu nhìn lại mình hét toáng lên, làm con Luky nhà hàng xóm phải sửa “gâu, gâu” một cách dữ tợn.

Nó lắc đầu, bước vào trong. Liền bị cậu chặn lại. Nó ngược nhìn...

“Chuyện gì?”

“Di tôi đang bị thương cậu chải tóc giúp tôi nha”

“Hả?” – Lúc này nó hơi mất bình tĩnh. – “Đùa à!”

“Nghen nghen” – Cậu liền dùng đôi mắt cún con nhìn nó.

Bống...

Rầm...

“Đùa hả Hoài Thiên, đừng có được nước làm tới, chị à, tên khìn khìn này không muốn vậy chúng ta về thôi há?” – Một giọng nói nhẹ nhàng thốt lên, còn chân của chủ nhân giọng nói đó đang đạp...cậu!!!

Nó tiến lại gần, đỡ cậu dậy, lôi xềnh xệch cậu lên tầng hai, tìm phòng cậu rồi thấy cậu vào đó.

“Đau” – Cậu rên

“Ừ, cho bỏ tạt, thay đồ rồi xuống dưới ăn sáng, sau đó cùng đi học...” – Nó nhìn cậu qua cái kính dày cộm.

“Hjx, uhm” – Cậu gật nhẹ cái đầu.

Lát sau, phòng ăn...

“Ăn đi, rồi đi học” – Nó nhìn cậu đưa cho cậu một ly sữa, một phần trứng ốp-la.

“Thank you” – Cậu nhìn nó cười

“Tiếng nước mình nói chưa xong bày đặt nói tiếng Anh” – Ely phán một câu xanh rờn...

“Tên nước mình đọc chưa rành, chưa rõ bày đặt, đặt tên tiếng Anh” – Cậu phản pháo.

“Tui đâu giống ai kia, từ nhỏ đã sống bên Anh rồi thì nước Anh coi như quê hương thứ hai.” – Ely phản công lại.

“Ừ thì...”

“Im lặng, trời đánh còn tránh bữa ăn” – Nó hét lên làm Ely và Thiên giật mình, cầm nín, ngồi im thín thút ăn sáng.

Trường Hoàng Lâm, khu cấp 3...

Bọn con gái khu cấp 3 hơi bất ngờ vì Hotboy đang cùng nhỏ con gái xấu xí bước vào trường...

Nó cảm nhận được những tia nhìn không thiện cảm đang nhắm vào nó. Nó biết và nó chịu được, nó chịu cảnh này từ lúc nó bắt đầu làm việc ở công ty rồi. Nó không còn sợ nữa. Nó bắt đầu bỏ tay cậu ra, lôi cậu xềnh xệch dưới đất (Tội nghiệp!!!).

Bọn con gái hơi bất ngờ vì nó dám lôi hotboy của tụi nó như thế. Ely thì luýnh quính xách cặp của ba đứa theo sau, mặt nhăn nhó. Bọn con trai thấy thế, bay vào giành lấy cặp và giúp nhỏ đem vào lớp.

Lớp 1-1...

“Các em, cô xin thông báo, tuần sau các em sẽ bước vào kì kiểm tra đầu tiên của học kì này, các em hãy cố gắng.” – Cô Mai nói một câu làm cả lớp ai cũng có khuôn mặt trắng bệch.

“Trời ơi, thi rồi” – Nhỏ lớp trưởng la lên.

“Kì thi đến rồi, đời mình coi như đi tong” – Một nhỏ khác phụ họa.

Nó nhìn cả lớp, nhìn cậu rồi nhìn Ely cười nhẹ. Thầm nhủ: “Sao mọi người lại sợ thi quá vậy? Đề khó lắm à!”

-Thôi, không nói nhiều hãy ôn thi vì tuần sau sẽ bắt đầu. – Cô Mai hét.

-Vâng, hìx – Nhỏ lớp trưởng cúi đầu.

Giờ ra chơi...

-Ely, thấy Di đâu hông? – Cậu hỏi Ely.

-Chị Di ra sau trường rồi.

- Cảm ơn- cậu cười.

“Sao mình lại nói cho tên này biết nhỉ? Chắc chết với tiểu thư quá hìx” – Ely tiu nghỉu suy nghĩ làm bọn con trai không khỏi xót xa.

Lúc đó, sau trường...

Nó đang ngồi trên thảm cỏ xanh, tháo kính ra, buông thả tóc mái tóc đen mượt mà...Cầm quyển sách và học...

Tên khìn khìn chạy ra sau, thấy nó đang ngồi chăm chú đọc sách, cậu không khỏi giật mình khi thấy nó tháo kính. Cậu không ngờ nó đẹp như vậy. Đôi mắt đen lầy, to tròn. Sóng mũi cao thanh tú, đôi môi như cánh hoa anh đào hồng nhạt.

“Di” – Cậu gọi.

“Gi?” – Nó quay đầu lại nhưng quên mất là mình đã tháo kính.

“Di không đeo kính nhìn đẹp lắm á”- Cậu mỉm cười.

Nó hốt hoảng lấy kính đeo vào nhưng đã bị cậu chặn lại.

“Di đừng đeo kính khi chỉ có tôi với Di.”

“Tại sao?” – Nó nhìn cậu, đôi mắt lạnh băng.

“Thích nhìn Di như vậy hơn” – Cậu lại cười (Hèn chi, bị nhỏ và nó mắng là “Khùng, Điên”)

“Ừ” – Nó gật đầu, lần đầu tiên ngoài ông nó chấp nhận một yêu cầu.

“Yeah yeah” – cậu vui mừng nhảy cẫng lên và bước chân sáo xung quanh nó.

Nó ngồi đó chỉ cười khì. Cậu vui mừng hơn vì nó đã cười với cậu...

Ở một góc nào đó...

“Tốt quá tiểu thư” – Ely vui mừng khi thấy nó cười như vậy.

“Cô sẽ làm gì tiếp theo đây Lâm Thái Di” – tên con trai bí ẩn lại cười nửa miệng.

...

Tên con trai đó là bạn hay thù...

5. Chương 5

Kì thi xét duyệt đầu tiên đã đến, nó và Ely không mấy lo lắng khi đến trường, tất nhiên cậu cũng vậy. Nó bước vào trường không thấy bọn con trai, bọn con gái vui đùa nữa mà thay vào đó là những con gấu trúc. Nó cười nhạt.

“Bọn này học ghê thật” – Ely chắc lưỡi.

“Vào lớp thôi” – Nó lạnh lùng nhưng hình như đã có phần ấm áp hơn trong giọng nói của nó.

Nó đang định bước đi thì...

“Di, đợi với...”- Cậu đang chạy hết sức, tiến lại gần nó.

Àm...

“Đau” – Nó nhìn cậu đang nằm một đống dưới đất, còn mình thì đang nằm trên cậu.

“Tên này, đang làm gì thế hả?” – Ely hét – Chị đứng lên đi. – Ely đưa tay ra đỡ nó dậy.

“Di đợi Thiên với” – Cậu nói ngập ngừng.

“Uhm, đứng dậy đi, mắt mặt quá.” – Nó nhẹ nhàng.

Cậu đứng dậy, phải sạch tay xách cặp bước theo nó.

“Di hôm nay thi rồi đó” – Cậu nói

“Rồi sao?” – Nó lạnh lùng

“Di không lo lắng à”- Cậu nghi ngờ

“Tại sao?” – Nó nói

“Hôm nay thi đó” – Cậu lặp lại lần nữa câu nói.

“Chị Di đã bảo biết rồi, sao cậu phiền quá vậy” – Ely chen ngang, hét vào tai cậu.

Thế là cậu và Ely lại cãi nhau, không để ý nó đã lên lớp từ lúc nào.

...

Môn thi đầu tiên, toán – môn sở trường của nó, nói chung là môn nào cũng vậy trừ một môn (môn gì thì bí mật ^^)

Môn thi thứ hai, Văn...

Thứ ba...

...

Đến môn thi cuối cùng nó cũng hoàn thành nhanh nhất, nó nhìn sang Thiên thì thấy cậu đang...ngủ.

Ting tong ting tong....

Cậu thức dậy, nộp bài, xong quay về chỗ ngồi. Hỏi:

-Di làm bài được không?

- Được còn Thiên?

-Không biết nhưng nộp bài rồi – Cậu gãi đầu. Trong khi nó muốn té ghế.

—————Sáng hôm sau—————

-Các em cô đã có kết quả - Cô Mai nhìn cả lớp, cất giọng (Trường này làm việc mau lẹ ghê)

-Lớp ta năm nay có một bạn đứng đầu trường về điểm số.

-Ai? Ai vậy cô, phải lớp trưởng không cô? – Cả lớp sau khi nghe cô giáo nói có người phi phàm như vậy thì lập tức nháo nhào lên.

-Từ từ, để cô công bố. – Cô Mai cầm phấn viết lên bảng...

...

650/900: Dương Hoài Thiên

...

852/900:

Ngọc Anh (lớp trưởng)

...

Đến đó cô dừng bút.

“Cô ơi, còn thiếu Ely và Thái Di.” – Thiên nói

“Từ từ, để cô viết tiếp” – Cô Mai nhẹ giọng, mỉm cười. Cả lớp đang nín thở chờ xem số điểm của hai cô bạn mới chuyển về.

870/900:

Nguyễn Ngọc Nhân – Ely

Cả lớp hơi bất ngờ vì không ngờ lại có người học giỏi hơn cả Ngọc Anh – Lớp trưởng của 1-1. Và lập kỉ lục khi đạt được mức 870 điểm – Đã lâu rồi không ai dành được số điểm này...

Nhưng kết quả tiếp theo mới thực sự bất ngờ

900/900:

Lâm Thái Di.

“Cái gì, 900/900” – Cả lớp hét đồng thanh tất nhiên trừ nó và Ely.

“Cô ơi, có nhầm lẫn không trường mình ra đề thi mà đạt 900 điểm” – Ngọc Anh lên tiếng.

“Không nhầm đâu, bài của Thái Di đã được hội đồng chấm điểm 3 lần” – Cô Mai nhìn Ngọc Anh rồi nói

“Ghe thật” – Bọn con trai nhìn nó

“Ngưỡng mộ quá” – Ngọc Anh nhìn nó, bọn con gái nhìn nó.

Nó không để lộ một tí cảm xúc.

- Được rồi, sau kì thi chính là lễ thành lập trường, các em hãy cố gắng chuẩn bị nhé – Cô Mai mỉm cười

Reng reng reng....

-Cả lớp

-Chào cô.

*Du Ngọc Anh: Lớp trưởng tài ba, học siêu giỏi, IQ siêu cao nhưng rất lớn tiếng to hòng. Rất kém nhạy trong tình cảm

-Đồng hồ đã điểm, đồng hồ đã điểm, về mau thôi, về mau thôi. Chung tá đi ăn kem nào, chung tá đi ăn kem nào, đi thật nhanh đi thật nhanh (Hát theo điệu bài Kia con bướm vàng nhé) – Cậu đứng dậy, hát vang làm cả lớp bật cười nghiêng ngửa.

Đương nhiên có nó trong đó.

Cậu nhìn thấy nó cười, tim đập mạnh không tự chủ liền tháo bỏ kính nó ra. Nó hơi giật mình nhưng giật lại không được. Nó rượt cậu để dành lại kính. Nó rượt cả một vòng lớp, một vòng trường. Các bạn nam nhìn nó hơi bất ngờ, không ngờ khi tháo kính ra nó đẹp đến thế, cười cũng rất xinh nữa.

“Đẹp thật, đẹp hơn cả Ely” – Một bạn nam hét lên.

“Uhm” – Ngọc Anh nhìn Ely, rồi nhìn nó đang rượt Thiên gật đầu đồng ý.

“Đẹp hơn cậu đúng không Ely” – Ngọc Anh tiến đến chỗ Ely vui vẻ hỏi. .

“Uhm, chị ấy luôn đẹp hơn tôi ^^” – Ely nhìn Ngọc Anh mỉm cười.

“Tôi là Du Ngọc Anh, rất vui được làm bạn Ely” – Ngọc Anh đưa tay ra

“Tôi là Nguyễn Ngọc Nhân, gọi là Ely rất vui được kết bạn” – Ely lịch sự bắt tay với Ngọc Anh.

Ely đã có thêm một người bạn mới – Ngọc Anh, liệu Ngọc Anh là người tốt hay người xấu. Bạn nam bí ẩn vẫn chưa lộ diện. Thái Di sẽ xử lí như thế nào khi cô đứng đầu trường...

6. Chương 6 : Cosplay

Nhà họ Lâm ở Anh:

-Lão gia, đã có tin của tiểu thư – bà quản gia lên tiếng, tay bà đang cầm một xấp tài liệu.

-Uhm, để đó đi.

-Vâng.

-Bà quản gia này. – Ông quay lại, tay cầm điều thuốc...

-Dạ, lão gia có gì sai bảo.

-Thiếu gia đã về chưa?

-Thưa thiếu gia đang ở chỗ tiểu thư, nhưng tiểu thư không biết, chắc chắn họ sẽ gặp nhau thôi.

-Uhm, bà ra ngoài đi

-Vâng.

Trường Hoàng Lâm:

Trường đã trở về bình thường sau kì thi, vẫn nhộn nhịp, nó cũng đỡ ngột ngạt khi không còn nhìn thấy “gấu trúc” nữa.

Hôm nay nó vẫn đeo kính đi bên cạnh Ely và Thiên làm nó nổi bật lên về “nhan sắc” của mình. Bọn con gái trước kia khi gặp nó cũng phải cúi đầu. Đúng rồi, giờ nó đã là học sinh giỏi nhất. Còn thân phận của nó thì mọi người chưa biết nhưng việc đi học bằng Limousine mỗi ngày cũng đủ hiểu rồi.

Lớp 1-1:

-Các bạn, hôm nay chúng ta sẽ bàn bạc về ngày hội trường – Ngọc Anh lên tiếng phá vỡ cái không khí ồn ào – Chúng ta sẽ làm quán café và tham gia văn nghệ.

-Quán café, quán café. – Bọn con trai hú lên

-Nhưng theo phong cách gì bây giờ. Nhật Bản – Một nhỏ nói

-Không thể sẽ thành quán trà mắt. – Thiên cắt ngang – Hay là quý tộc Pháp đi...

-Không rãnh – Ely phán – Kute

- Không....

....

Cả lớp bàn bạc sôi nổi bỏ quên nhỏ lớp trưởng.

-Im lặng.

Cả lớp im lìm như cũ.

-Hoàng Oanh bạn có ý kiến gì không? – Ngọc Anh nhìn Hoàng Oanh – lớp phó văn thể mỹ.

-Uhm mình nghĩ hay là cosplay đi.

-ý kiến này được á.

-Cho mình hỏi, Cosplay là gì? – Di lên tiếng, một giọng nói không lạnh tanh nhưng tỏ vẻ hiếu kì. Cả lớp bất ngờ vì đây là lần đầu tiên nó tham gia thảo luận.

-Cosplay là hóa trang thành nhân vật mình yêu thích á, truyện tranh cũng được, ca sĩ cũng được, diễn viên cũng được – Hoàng Oanh nhìn nó mỉm cười.

-Cảm ơn – Di nhìn Hoàng Oanh mỉm cười làm cô bạn đỏ mặt – Thiên? – Di quay sang tên bạn cùng bàn cậu vẫn ngủ

– THIÊN – Di hét vào tai cậu

-Hả? Hả?

-Hả cái đầu cậu á – Nó cầm sách nện cho tên ngu ngơ tỉnh mộng.

-Đau, Di làm gì thế. – Thiên nhìn nó bức xúc

-Tỉnh mộng, cosplay kìa.

-Uhm.

Cả lớp nhìn nó và cậu cười phá lên.

-ha ha, Thiên bị đánh ha ha – một tên con trai cười phá lên liền nhận được một nụ cười chết ruồi của cậu. Im phăng phắc.

-Lớp trưởng

-Gì vậy Thiên?

-Tớ muốn cosplay thành Syaoran và Sakura trong Tsubasa Chronicle với Thái Di

-Hả? – Di giật mình

Cả lớp giật mình. Syaoran và Sakura trong Tsubasa của Clamp là một cặp đôi mà, chẳng lẽ tên này có ý gì với Di hay sao? Ely cũng giật mình, nó cũng hết hồn vì cả hai đều đọc truyện này rồi.

-Phần của tớ và Di coi như xong, thế nhé? – Thiên nhìn Ngọc Anh mỉm cười làm cô bạn phải gật đầu.

-Ngọc Anh, tha cho tớ- Di nhìn Ngọc Anh, năn nỉ. Lần đầu tiên sau 2 năm Ely mới thấy nó như vậy. Không lạnh lùng mà rất dễ thương. Quả thật dù không để lộ ra nhưng Thiên đã làm Di để ý và thay đổi.

-Ngọc Anh, cậu mà đồng ý với Di chết với tớ - Thiên và Ely đồng thanh. Nó thì ngớ người.

-Ngọc Anh cậu nhìn xem, Di và Thiên vốn đã là bạn cùng bàn nên rất thân với nhau để cosplay. – Ely đứng lên

-Tóc tớ màu café sữa, là màu nâu đỏ nhìn rất giống Syaoran, Di khi cười rất dễ thương nhìn giống Sakura.

– Thiên tranh luận.

-Tớ cảm thấy mình/ Thiên – Di đóng vai Syaoran/ Sakura rất hợp. – Đồng thanh.

Cả lớp sững sờ trong vài giây. Ely và Thiên nhìn nhau.

-Thiên/ Ely lần đầu thấy chúng ta ăn ý như vậy, chúc mừng một tình bạn – đồng thanh tập 3

Clap, Clap, Clap,...cả lớp vỗ tay

-Dù rất tiếc nhưng Thiên và Ely nói rất đúng tớ đồng ý – Hoàng Oanh phát biểu

-Uhm – Bọn con trai, con gái đồng thanh (lớp này hình như có tập với nhau thì phải, đứa nào cũng đồng thanh được hết).

-Khoan đã, tôi không muốn Lâm Thái Di cosplay đôi với tên Thiên này. – Một giọng nam trầm ấm vang lên.

7. Chương 7 : Cậu Là...

-Khoan đã, tôi không muốn Lâm Thái Di cosplay đôi với tên Thiên này. – Một giọng nam trầm ấm vang lên.

-Ai vậy? – Ngọc Anh lên tiếng

-Tôi là Kim Cao Văn, tôi không đồng ý cho Thái Di cosplay đôi với Dương Hoài Thiên

-Hơ...- Ngọc Anh không biết nói gì hơn.

-To gan thật – Một giọng nữ mang đầy oán giận lên tiếng. – Kim Cao Văn, mi dám gọi cả tên lẫn họ chị đây à – Không ai khác chính là Lâm Thái Di - mi hỗn lắm rồi. – Nó nhìn Lâm Cao Văn và chạy đến ôm chầm lấy – Mi đi bỏ ta ở bên Anh có biết ta buồn lắm không?

Cả lớp sững sờ...

-Chị...- Cao Văn cũng thế, ôm chầm lấy nó – Em xin lỗi chị...Em đã trở về.

-Này này, dù là chị em cũng hãy buông...

-Đủ rồi, buông ra...- Ely chưa nói hết câu thì Thiên đã bước đến bên hay chị em tách hai chị em ra kéo Di về phía mình.

Cả lớp lại sững sờ trước hành động của Thiên, một hotboy nụ cười luôn luôn vui vẻ lại có hành động bực tức như vậy.

-Anh là người muốn hóa trang Syaoran, Dương Hoài Thiên? – Cao Văn nhìn cậu

-Ừ, thì sao? – Cậu nghiêng đầu nhìn Cao Văn.

-Anh không được đến gần chị tôi, không được cosplay đôi với chị tôi.

-Ặc, cho hỏi you có quyền gì?

-Tôi là em của chị tôi, tôi có quyền hơn anh?

-Thế à...!, Mi đi bỏ ta suốt 6 năm mà còn...

-Em xin lỗi rồi mà

-Không nói nhiều, tôi muốn cosplay đôi với Di.

-Không cho phép, anh đâu có gì với chị tôi tại sao lại muốn cosplay đôi? – Cậu nhóc nhìn nó bồn chồn.

-Ai nói không có gì. Nghe cho rõ đây. Tôi Dương Hoài Thiên rất thích Lâm Thái Di – Cậu đồng ý làm nhỏ giết mình. Cả lớp sững sờ. Ely và Oanh lắc đầu (hai đứa có con mắt tinh tế nhất nên biết trước rồi).

-oh thế à, rồi sao, chị tôi có thích anh không? Chị trả lời cho anh ta biết đi.

-Á, nhức đầu quá, đi đây....

Nói rồi nó lập tức đi đến một chỗ khác, khu vườn sau trường. Hôm nay quá nhiều chuyện xảy ra gặp lại Cao Văn sau 6 năm xa cách, Thiên – tên bạn cùng bàn khình khình tỏ tình...làm nó mệt và thiếp đi. Một tên con trai lại xuất hiện, vuốt nhẹ tóc nó và...

-Thái Di lâu rồi không gặp, tôi vẫn theo dõi em....

“Tiểu thư” – Tiếng của Ely hét lên, khi cô vừa chạy ra sau trường, tên con trai đó đang hôn Di. Tên đó quay lại nhìn cô, mỉm cười:

-Lâu rồi không gặp Ely.

-Cậu là...

-Quên rồi à, mới 2 năm thôi mà em đã quên tôi rồi sao?, tôi là Nhật Quang đây, tôi đã trở về và sẽ mang Di đi...

...

Nhật Quang cậu ta chính là tên con trai bí ẩn, lai lịch cậu ta như thế nào, có mối quan hệ nào với Thái Di và Ely...

*Kim Cao Văn: 15 tuổi, là em trai của Lâm Thái Di. Tính tình ngang bướng, là một người em yêu chị của mình thái quá. Năm 9 tuổi đã qua Đức ở với cha. Sau khi được chuyển trường đã biết chị của mình cũng ở đây. Luôn theo dõi và quan tâm chị. Cậu ta có phải là “Tên con trai bí ẩn hay không?”. Vì một số lí do mà cậu ta không cùng họ với Thái Di.

8. Chương 8 : Tất Cả Chỉ Mới Bắt Đầu...

-...tôi đã trở về và sẽ mang Di đi...

Ely sững người. Lòng nhỏ đang rối như tơ vò: “Cậu ta sao lại trở về, mang tiểu thư đi là sao? Không được không để chuyện này xảy ra, tiểu thư đã cố gắng gượng để quên chuyện đó, mình không cho phép cậu ta xuất hiện và làm tiểu thư đau lòng thêm một chút nào nữa”

-Đừng lo, lúc này tôi chưa đưa cô ấy đi đâu, cũng chưa xuất hiện trước mắt cô ấy, tôi phải giải quyết một số chuyện lặt vặt. Chăm sóc cô ấy giúp tôi – Nhật Quang nhìn Ely cười nhạt.

-Không cần anh bận tâm, chăm sóc tiểu thư là nhiệm vụ của tôi. Chỉ mong anh đừng quấy rầy tiểu thư. – Ely mau chóng đến bên Thái Di mặc Nhật Quang đang đứng.

—Nhà họ Lâm———

-Tiểu thư...

-Hử?

-Thiếu gia đâu rồi ạ?

-À, nó đang ở biệt thự nhà họ Kim

-Vâng

-Có chuyện gì nữa không?

-Không ạ, thế thì Ely giúp ta sắp xếp hồ sơ này. – Nó đưa cho Ely một xấp hồ sơ.

-Vâng ạ.

Nhỏ và nó ngồi đó, không nói gì, họ đang làm cùng một công việc nhưng lại có hai suy nghĩ khác nhau. Một người thì mong người mình yêu thương nhất hạnh phúc và không đau khổ. Một người thì lại rất hi vọng những hạnh phúc, những rung động đang len lỏi trong trái tim...

—Trường Hoàng Lâm, khu cấp ba lớp 1-1—

-E hèm, đã có thông báo từ cô chủ nhiệm, các bạn đã đăng kí trang phục, nhân vật thì ngày mai hãy liên hệ với Hoàng Oanh nhận lấy. Còn các bạn nào chưa chọn được thì cũng phải cố gắng tìm ra trang phục thích hợp. Thiên – Di sẽ là đại diện của lớp với trang phục Syaoran – Sakura lên sân khấu hát. Các tiết mục tiếp theo là... Kết thúc – Ngọc Anh lên bục và thông báo.

-Uhm uhm, được được, cuối cùng cô cũng đồng ý – Thiên gật đầu mãn nguyện. – Mà trời ơi, hát..!!!!!!
–Thiên hét.

. – Ái Thi (tổ trưởng của hai đứa nó)cười gian. -hohohohoho, đúng vậy, hai bạn cố gắng nhé

Nó im lặng, trong lòng nó tự hỏi: “Hát? Hát với cậu ấy?”

-Bài hát cũng quyết định rồi đó là bài Mưa. Mình sẽ giúp hai bạn – Hoàng Anh dịu dàng nói.

-Hjx, khổ quá – Thiên kêu thảm.

Nó không nói lời nào, một cảm giác đang len vào trong nó. Hát cùng với Thiên, nó muốn, cosplay đôi với Thiên nó muốn nhưng trong nó còn một cái gì đó đã xa vời và chưa giải thoát được. Nó nhớ đến Cao Văn, không. Còn một ai nữa, nó đã cố quên và khi cảm xúc này ulla về lòng nó lại thất lại.

Ely – nhỏ đã nhìn thấy nét mặt của nó. Nhỏ thầm mong chủ nhân của mình sẽ quên được người đó. Mong là nó sẽ vượt qua, hành động đúng trong các sợi chỉ tình cảm rối như tơ vò.

Thiên, anh chàng cũng đang nghĩ về một việc gì đó. Anh không hiểu vì sao khi gặp nó lại có cảm giác kì lạ đến vậy ngày một lớn hơn dù anh biết anh thích nó.. Anh mong nó sẽ ở bên anh. Sẽ hạnh phúc khi đi bên cạnh anh...

Reng...reng...reng...

-Các bạn đã hết giờ học rồi. Mình cũng đã mượn được phòng nhạc. Các bạn đại diện thi văn nghệ theo mình. Hoàng Oanh, Thúy An, các bạn đi theo nhé. – Ngọc Anh hét lên khi cả lớp đang định ra về hết. (Tất nhiên có nó và Ely)

*Trịnh Thị Hoàng Oanh: LPVT, hiền dịu, nét na, hát hay, múa giỏi. Cảm thụ âm nhạc rất tốt. Có khiếu thẩm mỹ, khiếu âm nhạc. Thêu thùa, may vá cũng giỏi. Học cũng xuất sắc. Là con của một nghệ sĩ opera. (hèn chi!!!). Là mẫu con gái phương Đông chính hiệu.

*Phạm Thúy An: Con của chị gái của mẹ Hoàng Oanh. Chơi đàn piano rất xuất chúng. Đã học cùng Hoàng Oanh từ mẫu giáo. Rất có thiện cảm với nó, Ely, Ngọc Anh. Ít nói, thẳng thắn là bản chất nhưng rất dễ gần.

—Phòng âm nhạc—

-Hai bạn đã thuộc lời chưa – Hoàng Oanh nhìn nó và Thiên mỉm cười hiền dịu

-Rồi, em thuộc rồi nên cô hãy dạy đi ạ - Thiên nhìn Hoàng Oanh đáp một cách lém lỉnh, kèm theo một nụ cười. (Bảo đảm đứa nào nhìn thấy đổ liền. Các bạn nữ sinh trong lớp đã được miễn dịch nên không sao)

-Còn Di?

-Mình thuộc rồi. – nó nhìn Oanh

-Vậy thì bắt đầu, chị An đệm nhạc giùm em nhé. –Oanh nhìn mọi người rồi nói nhỏ với An

An gật đầu, không nói gì.

-“ Chiều nay trên phố chợt có cơn mưa bay

Giọt mưa vội vã nhẹ rơi mắt người

Mưa có vui như em và anh

Và mưa vẫn thể nhẹ lắm khi bên anh

Vì mưa cũng biết, từ trong tim này

Mưa với anh tối sao ngọt ngào

Lắng nghe mưa thầm hát

Từng giọt thấm ướt vai em

Mà lòng thấy ấm bên anh

Mỗi lúc bên nhau dưới mưa nồng nàn ” – Chất giọng cao, trong, nhẹ nhàng như gió lướt, thoang thoang hương xuân. Giọng hát của nó quá hay làm mọi người trong phòng nhạc cũng sững sờ.

-“ Có chăng là một thoáng

Một lần hát khê bên em

Rằng trọn cuộc đời này sẽ mãi

Chẳng một lần cách xa nhau” – Cậu cũng bắt đầu hát, giọng hát trầm trầm tạo cảm giác ấm áp. Khuôn mặt luôn tươi cười khi nào giờ đây biểu hiện cảm xúc rất đạt.

“Mưa vẫn thế khi mãi bên nhau

Mưa vẫn hát trên tóc em dịu dàng

Mưa khóc lạnh lùng

Khi buồn và nhớ thương anh rất nhiều

Mưa có biết đợi chờ nhớ mong

Mưa có thấy vòng tay đón em mỗi lần

Mưa có trên làn môi em run có nhau trong chiều mưa

Mình tay trong tay” – Cậu và nó cùng song ca. Cả hai làm mọi người trong phòng phải im lặng, lắng nghe.

Clap...Clap...Clap – Một tràng vỗ tay vang lên.

-Mình không thể chỉ dẫn gì được rồi, bài trình diễn quá hoàn hảo. Cứ như đã tập từ rất lâu vậy. – Hoàng Oanh nhìn cậu và nó mỉm cười

-^^, lần đầu tiên mình nhận được một lời khen về giọng hát, cảm ơn Oanh – Nó nhìn Oanh, cất giọng đầy ấm áp, mỉm cười.

Cả bọn đỏ mặt, vì khi nó cười dù đang đeo kính thì nhìn cũng rất xinh rồi.

Ngày qua ngày trôi nhanh, cả lớp nó đang tất bật chuẩn bị cho ngày hội trường. Lâu lắm rồi, nó mới hòa nhập vào cái cảnh tưng bừng, gấp rút này. Nhưng nó thấy lạ, từ ngày mà Thiên tỏ tình với nó thì Ely không nói gì nhiều... Và giờ nó mới nhận ra, nó hình như cũng thích Thiên.

—Ngày hội trường—

Trong một góc mát, với những hàng cây mà lớp nó đã được ưu tiên xí chỗ, nhờ vào một học sinh xuất sắc cả trường.

Nó vận bộ áo của Sakura nhìn nó rất xinh. Khác với Sakura ở chỗ là tóc nó màu đen,

. Sakura màu nâu. Tóc nó dài, sakura ngắn. Mắt nó màu đen mắt Sakura màu lục bảo

Thiên thì khác hẳn, trông rất giống Syaoran, tóc nâu, mắt hổ phách nhìn Sâu Kun vô cùng.

Hôm nay, sau một hồi giằng co với Thiên và Ely cuối cùng nó cũng chịu tháo kính ra, nhìn nó dễ thương lắm cơ (Đáng lẽ phải làm Chii hay Hatsune Miku mới đúng chứ). Trước khi tiệm café của lớp nó mở cửa, nó và Ely tranh thủ đi dạo vài vòng đến các khu vực khác.

Nó đã khác, đến đâu nhìn thấy ai, nó cũng đều cho họ một nụ cười. Làm mọi người phải đứng hình vì không biết nó là ai. Chỉ biết nó học cấp 3 1-1 (vì chỉ có lớp nó là cosplay thôi).

Ely nhìn nó cười thầm vì cuối cùng tiểu thư lạnh lùng của nhỏ cũng đã thay đổi

“Chào mừng quý phụ huynh và các em học sinh. Sau nhiều năm đã đi vào nề nếp và trở thành truyền thống. Trường Hoàng Lâm đã cải cách và cho ra đời những hoạt động bổ ích. Nhất là hoạt động hội trường. Hôm nay kỉ niệm lần thứ 60 hoạt động của trường. Tôi xin tuyên bố, ngày hội trường chính thức được khai mạc” – Tiếng thầy hiệu trưởng vang lên khắp nơi nhờ các loa phóng thanh.

Bỗng một cái bóng quen thuộc lướt nhanh qua nó. Ely không để ý vì đang bận mua mực nướng cho tiểu thư. Nó muốn hỏi nhưng không chắc nên thôi. Nó sợ nếu là “người đó” thì nỗi đau trong nó lại một lần nữa xuất hiện.

“Di...Di...Di...” – Nó phát hiện ra tiếng nói đó, là của Thiên, tên này vẫn lóc chóc. Nhưng sau lưng Thiên có thêm mấy bạn nam nữa.

“Từ từ thôi, tôi mà ngã nữa là cậu biết tay” – Nó nhìn cậu trách móc.

“Bạn gái cậu lo cho cậu thật đấy, sướng nhá” – Một bạn nam trong nhóm nói.

“Bạn...bạn...gái...gái gì chứ?” – Thiên đỏ mặt và ấp úng.

“Nè, bạn bè với nhau bao nhiêu năm, anh đây hiểu hết rồi, đừng dừng vờ nữa” – Một tên trong nhóm vỗ vai cậu. Cậu tức quá, quay lại cho tên bạn một phát.

“Nói tào lao. Đây là Thái Di, bạn cùng lớp của tôi đó” – Cậu bực mình, kéo tay Thái Di đứng kế bên mình bất chấp ánh nhìn rất ư là “thiện cảm” của Ely. – Còn nữa chỉ mình tôi thích cô ấy thôi.

” – Một tên khác xen vào. “Oh la la, công tử nhà ta đơn phương

“Câm ngay...” – Lúc này cậu thật sự đã xì khói

Nó vẫn không hiểu gì, Ely thì càng không.

“Nè, chỉ vậy thôi hả, tôi đi đây!” – Nó rút tay lại bước đi.

“Khoan đã. Để tôi giới thiệu từ trái sang. Duy Khánh (bạn nam đầu tiên). Vũ Tường (Thứ 2), Thanh Duy (Thứ 3). Là bạn của tôi, you làm quen nha. Tất cả đều học năm nhất cấp 3”

“Chào ba bạn. Tôi là Ngọc Nhân gọi tôi là Ely, em họ của Thái Di” – Ely lịch sự chào hỏi. – “Mong ba bạn hãy quản thúc cái tên khinh khinh này (Chỉ Thiên) giúp tôi. Tôi và chị Di còn phải quay về khu vực lớp.

Nói xong, Ely lôi Di xềnh xệch bỏ đi

Cậu ngẩn tò te, đám bạn của cậu cười phá lên. Còn Di thì không hiểu gì, Ely thì rất thích thú. Ở một góc nào đó Nhật Quang – lại nụ cười nửa miệng bí ẩn. Thật ra cậu đang nghĩ gì.

*Trần Nhật Quang: Con trai trưởng của tộc họ Trần – một quý tộc. Có một mối quan hệ phức tạp đối với Di và Ely. (Hình như với cả Văn nữa)...Thông tin về Hoàng Thọai là một bí mật nha. ^^

Ely thoáng rung mình khi cảm nhận được một tia nhìn về phía nhỏ và nó. Nó có một cảm giác bất an, và hình như đã nghe được một giọng nói thì thầm: “Tất cả chỉ mới bắt đầu...”.

Trương Duy Khánh: Là bạn thân của Thiên, ít nói. Rất thông minh.

Hoàng Thanh Duy: Giống như Khánh nhưng cậu lại rất thích đùa, thường xuyên bị ăn hiếp trong cả bốn người Thiên – Khánh – Tường – Duy.

Cát Vũ Tường: Là bạn của Thiên, tâm địa rất hiền. Nhiều lúc thông minh xuất chúng, nhiều lúc lại rất...ba chấm.

9. Chương 9 : Cười Với Mình Tôi Thôi Nhé...!!!

—Café Cosplay—

Nó và Ely vừa tới cổng đã nghe tiếng hét của Ngọc Anh:

-Cả ba người đi đâu giờ mới về hả?????

-Ba người, chỉ có hai đứa bọn mình thôi mà – Ely lên tiếng.

-Ely, rồi cô bạn kế bên là ai? Còn Thiên – Di đâu? – Hoàng Oanh nhẹ nhàng kéo Ngọc Anh ra sao và hỏi Ely.

-Di đây, còn Thiên thì đang vui đùa cùng bạn của tên đó. – Ely lấy tay chỉ chỉ qua nó.

-Cái gì? Cô gái này mà là Di hả 0_o – Cả lớp hét lên khi nhìn Di, một cô gái rất xinh đẹp

-Không là tôi thì còn ai can đảm mặc bộ quần áo này? – Di lạnh lùng

-Bạn thật sự là Thái Di hả? Đâu giống, bạn xinh thế này cơ mà. – Ngọc Anh nghi ngờ.

-Cái bạn này, ý bạn là lúc trước tôi xí lăm nên giờ thành thế này không nhận ra à- Nó bức xúc

-uhm – Cả lớp đồng thanh (lớp này thi về tinh thần đoàn kết thì chắc hạng I ấy)

Ely cười phá lên, cô cười chảy cả nước mắt. Nó thì cúi mặt, tức giận.

-hì, nói vậy thôi chứ hai bạn xinh lắm. Ely nhìn cậu cosplay Hatsune Miku rất hợp đó. Còn Di bạn rất xinh nhưng hơi khác với Sakura nguyên bản nhé. – Oanh thấp giọng.

-Tôi không thích đeo kính áp tròng, không thích gói gọn tóc thật để đội một mái tóc giả đâu. – Nó trả lời một hơi

Cả lớp hơi sững sờ vì lần đầu tiên nó nói một hơi như thế. Bình thường chỉ đáp gọn lỏn vài từ thôi.

-Bạn đã thân thiện hơn rồi! – Thúy An nãy giờ mới lên tiếng.

-Vậy hả ^^! – Nó cười nhẹ.

-Uhm, mình là Thúy An, rất vui được kết bạn – Thúy An giơ tay ra

-Mình là Thái Di, rất vui được biết An – Nó lịch sự nắm tay An, tặng kèm một nụ cười thật tươi.

-Mình là Hoàng Oanh, mình là Ngọc Anh ^^ - Oanh và Anh cũng tương tự như Thúy An. Nó cũng đáp lễ. ^^

-Nhưng mà...Ely đâu rồi – Oanh ngó ngang ngó dọc tìm nhỏ.

-Không sao đâu, nếu là Ely thì yên tâm đi ^^, đang bận xử lý một số chuyện ấy mà – Nó mỉm cười, tỏa ra khí chất uyển uy. Oanh, Anh giật mình. An thì không biểu hiện gì cho lắm nhưng cô cảm thấy nó rất thú vị.

-Chào mọi người – Cậu xuất hiện, hơi thở gấp gấp nhìn mọi người.

An liền dùng khăn tay của mình, lau mồ hôi cho cậu. Cậu hơi sững sờ, còn nó thì bị đông đá. Cả lớp thì...khỏi nói!!!

-Cảm ơn – Cậu lùi lại

-Không có gì – An cũng rút khăn tay lại, cất vào trong.

-Di – cậu gọi nó

-Gi? – Nó hồ hững.

-Sao Di đối với mọi người thân thiện đối với mình Di lạnh nhạt quá Ạ? –Cậu nhìn nó bằng đôi mắt cúm con.

-Điên – Lại một câu xanh rờn

-Buồn quá honey à – Cậu từ đâu rút chiếc khăn tay ra, giả vờ chấm chấm nước mắt.

Cả lớp cười sảng sặc trước cảnh tượng đó. Nó đỏ mặt rượt cậu chạy vòng vòng.

-Thôi!!!!!! – Ngọc Anh hét lên – Quay về làm việc cho tui nhờ

-Dạ, vâng sư tử - Cậu châm chọc, khuôn mặt hời hợt.

-Uhm ngoan – Ngọc Anh được nước làm tới

Lớp nó hôm đó rất vui, bán hàng cũng bận rộn mà nó vẫn không thấy Ely đâu, nó đã hơi lo lắng, nhưng nó tin vào Ely.

—Phía sau trường—

-Anh muốn làm gì tiểu thư? Anh đang toan tính điều gì?

-Anh chỉ muốn đưa Di đến nơi khác thôi.

-Chuyện của tiểu thư không cần anh quan tâm, tôi không tha thứ cho anh nếu tiểu thư đau thêm một lần nữa.

-Ha ha ha ha ha, không hổ danh là Ely – vệ sĩ được huấn luyện bên cạnh người thừa kế Williams. Bái phục, bái phục!!!

-Thôi ngay cái cách châm chọc đó ngày. Tôi không có thời gian đùa giỡn với anh. Tôi cảnh cáo anh, anh làm chuyện gì nguy hại đến tiểu thư thì anh cẩn thận tôi.

Ely quay bước đi thì nhỏ bị chặn lại một toán áo đen -Tránh ra – Ely nhẹ nhàng, nhỏ mỉm cười.

Cả bọn áo đen ú ớ vì nhỏ quá đẹp, nhưng bọn chúng không tránh.

-Chán sống rồi à – Ely nhìn bọn chúng, tức giận.

-Để xem cô làm được gì.

-Để xem anh có bản lĩnh chặn được tôi hay không? – Nhỏ cười nửa miệng nhìn bọn áo đen.

—5 phút sau—

-Á

-Đã bảo đừng cản đường ta mà.

Nhỏ đã hạ được bọn áo đen, nhỏ quay bước đi không thèm nhìn lại. Cậu vẫn cười nửa miệng:

- ta muốn thành công thì cô là vật cản lớn nhất Nguyễn Ngọc Nhân!!!

—Café cosplay—

-Ely – Ngọc Anh hét lên

-Xin lỗi, tôi đến trễ.

-Không sao, làm việc của mình đi – Nó nhìn Ely nói.

-Vâng. – Ely cúi đầu cung kính. Oanh hơi nghi ngờ tình cảm chị em họ giữa Ely và nó. Cậu vẫn tung tăng với đồng thức uống trên tay.

Lát sau....

“Các em học sinh cấp 3 chú ý. Đã đến giờ văn nghệ, đề nghị đại diện các lớp đến ngay hội trường của trường.”
– Tiếng cô Mai vang lên.

Các hoạt động của Café cosplay ngay lập tức dừng lại.

-Đi thôi, mọi người – Ngọc Anh vỗ tay rồi ra hiệu cho cả lớp cùng đi.

Khi lớp nó hùng hổ đi ngang gian hàng nào, gian hàng ấy cũng dừng hoạt động. Vì sao? Đơn giản, lớp nó vận trang phục cosplay, nam than nữ tú, đương nhiên phải dừng để ngắm thôi.

—Sân khấu—

-Đầu tiên mời đại diện của lớp 1-1. Syaoran và Sakura – Hoài Thiên và Thái Di với ca khúc Mưa.

-Hoài Thiên, Hoài Thiên. – Fan của cậu hét lên.

Bọn con gái lớp nó cũng không vừa.

-Thái Di, Thái Di

Bọn đó làm cho nó đỏ hết cả mặt. Nó yên tâm vì đệm đàn cho nó là An, cô bạn hiểu nó mà (về âm cảm thôi).

Cả trường như lắng đọng nhìn về sân khấu. Nó và cậu đang đứng ở đó. Tỏa sáng vì hai người rất đẹp.

-“ Chiều nay trên phố chợt có cơn mưa bay

Giọt mưa vội vã nhẹ rơi mắt người

Mưa có vui như em và anh

Và mưa vẫn thế nhẹ lắm khi bên anh

Vì mưa cũng biết, từ trong tim này

Mưa với anh tối sao ngọt ngào

-Lắng nghe mưa thầm hát

Từng giọt thấm ướt vai em

Mà lòng thấy ấm bên anh

Mỗi lúc bên nhau dưới mưa nồng nàn”

-“ Có chăng là một thoáng

Một lần hát khê bên em

Rằng trọn cuộc đời này sẽ mãi

Chẳng một lần cách xa nhau

Mưa vẫn thế khi mãi bên nhau

Mưa vẫn hát trên tóc em dịu dàng

Mưa khóc lạnh lùng

Khi buồn và nhớ thương anh rất nhiều

Mưa có biết đợi chờ nhớ mong

Mưa có thấy vòng tay đón em mỗi lần

Mưa có trên làn môi em run có nhau trong chiều mưa

Mình tay trong tay...”

Clap...clap...clap...tiếng vỗ tay vang lên. Cả trường như muốn sập. Cậu nắm tay nó cười, nó nhìn cậu tim đập hơi mạnh. Cậu hôn nhẹ lên má nó. Cả trường là một lần nữa hét vang...Nó hơi hoảng, nó nhìn xung quanh rồi lấy lại bình tĩnh. Nó mỉm cười với mọi người. Nó cười rất đẹp làm bọn con trai phải hò hét. Cậu đứng kế bên cũng tim đập, chân run.

-Cậu nó khê, Di đẹp thật. Sau này Di cười với một mình tôi thôi nhé.

Nó nhìn sang cậu, gõ lên đầu cậu một cái nhẹ nhàng.

-Ngốc thật – nó mỉm cười với cậu, một nụ cười rất dịu dàng.

Các tiết mục sau của lớp nó rất hoành tráng và được sự ủng hộ của các thầy cô và mọi người. Lớp nó hôm đó rất vui. Riêng bản thân nó, nó cảm nhận được một sự ấm áp từ cậu bạn cùng bàn ^^.

—Nhà họ Lâm—

-Tiểu thư cho gọi Ely

-Hôm nay Ely đã giải quyết chuyện gì?

-Chỉ là vài chuyện lật vặt thôi ạ. – Ely trả lời

-Ta mong là Ely không dối gạt ta. Mà Ely này, có thấy ta khác trước không?

-Có ạ.

-Chỗ nào – nó mở đôi mắt to tròn xoe nhìn Ely.

-Tiểu thư không còn lạnh lùng nữa mà khác trước rồi ạ. Giống như lần đầu Ely và tiểu thư gặp nhau. – Ely nhìn nó mỉm cười.

-Uhm

-Tiểu thư, nếu...

-Nếu gì?

-Không, không có gì đâu ạ, tiểu thư đi nghỉ sớm nha.

Nó thầm nghĩ Ely đang bị gì. Nó ngồi suy ngẫm lại chuyện hôm nay. Nó giật mình khi nhớ lại cái kiss nhẹ trên má của cậu. Nó đỏ mặt, thầm rửa cậu.

-Tên cùng bàn đáng ghét.

Ở một nơi nào đó, có một thằng con trai đang

-Hắt xì

-Thiên bệnh à? – Duy hỏi

-Không biết có cảm giác đang bị rửa thầm sau lưng

-Có lỗi với em nào rồi hả? – Khánh trêu chọc

-Điên à, tao không thích ai ngoài Di đâu? – Cậu gân cổ cãi lại.

-Uhm, mà em đó đẹp thật – Tường chặc lưỡi – Quen mà đúng là khổ - Tiếc rẻ.

Bình, Khánh và Tường mỗi tên nhận một cái cốc trời giáng từ cậu.

-cầm xớ rớ. – cậu tức giận

-Ai dám? – Hai tên đồng thanh, mặt muốn khóc.

-Zù – Duy phán một câu làm mặt của Khánh và Tường trắng bệch.

Lập tức Duy chịu từ mỗi tên một cái cốc đầy “tình cảm”.

Cậu im lặng chỉ ngắm nhìn bầu trời và ở một nơi nào đó.....

Nó đang nghĩ về cậu. Một cảm giác thật lạ lùng trào dâng. Cậu nghĩ về nó, nở một nụ cười hạnh phúc.

10. Chương 10 : Bạn.

— 7giờ sáng – trường Hoàng Lâm—

-Tiểu thư, sao hôm nay cô đi học sớm thế ạ - Ely hỏi nó vì trường nó 8 giờ mới vào học. Bình thường nó đến trường cũng đã 7 giờ 45'.

-Ta có hứng – Nó đáp gọn lăm Ely sững sờ.

Nó và Ely không nói gì, bình thần bước đến lớp. Vừa đặt chân vào lớp nó đã thấy Thiên, cậu ngồi úp mặt xuống bàn...ngủ. Nó không hiểu vì sao cậu lại thích ngủ đến vậy. Chỉ biết khi gặp cậu là cậu chỉ ngủ thôi. Ely muốn gọi cậu dậy nhưng bị nó ngăn cản. Nó ngồi xuống, nhìn cậu chăm chú.

“Cậu ta cũng đẹp đấy nhỉ, tóc màu nâu nhạt. Mũi cao...” – Nó nhìn cậu, suy nghĩ. Nó nhìn cậu chăm chú nhưng khi Ely ra ngoài. Và khi một người bạn bước vào nó giật mình xoay đi chỗ khác.

-Cậu đến lớp sớm nhỉ?

Nó ngược mặt lên, nhìn người vừa thốt ra câu nói đó. Chính là Hoàng Oanh.

-Cậu cũng vậy – Nó nhìn Oanh đáp nhẹ nhàng.

-Hi, thói quen của tớ, và khi tớ vào lớp hình như lúc nào tớ cũng thấy cậu ta đang ngủ - Hoàng Oanh vừa nói, vừa lấy tay chỉ chỉ Thiên.

-uhm khi học tớ cũng thấy tên ngốc này đang ngủ. – Nó nhìn cậu, mỉm cười và trả lời Oanh.

Oanh không nói gì, cô cười nhẹ, một nụ cười bí ẩn đến không ngờ.

-Cậu ta ngủ không chán nhỉ? – Ngọc Anh từ đâu xen vào.

-Chào cậu – Oanh lên tiếng.

-Tớ không biết nhưng như khi lúc ngủ nhìn cậu ta giống như một thiên thần – Nó lại mỉm cười ngây ngô.

-Hi, chú ý ghê ta, mà đúng rồi Di, cậu đã trả lời câu tỏ tình của cái tên ngốc đang ngủ này chưa. – Anh lên tiếng.

Oanh liền lấy tay bịt miệng nhỏ lại (hix, khổ thân con bé).

-Chưa, tớ chưa nghĩ đến – Di sượng lại.

-Hả? – Anh hét to, làm Ely ở dưới sân trường phải chạy lên lớp xem có chuyện gì, cậu cũng giật mình thức dậy.

-Có chuyện gì thế? – Cậu và Ely đồng thanh.

Ngọc Anh hơi đỏ mặt. Oanh liền phân bua

-Không có gì không có gì. À ha ha ha ha ha

Ely và cậu hơi bất ngờ. Nó thì lại trở về vẻ lạnh lùng vốn đã ăn sâu vào nó.

—5 tiết học trôi qua—

-Di này, tôi có chuyện muốn hỏi? – Cậu nhìn nó.

-Uhm hỏi đi? – Nó vừa cắt sách vở, vừa trả lời.

-Di...Di...có...có nhớ....-Cậu ngập ngừng.

-Chị, về thôi – Ely lên tiếng cắt ngang lời nó của cậu.

-Uhm, thôi chào, chuyện gì mai nói – Nó lạnh lùng trả lời và đứng dậy ra khỏi lớp cùng Ely.

Cậu vẫn đang đỏ mặt. Oanh thì cười. Ngọc Anh thì không hiểu gì. An thì không quan tâm.

-Về thôi Thiên – Bỗng một tiếng nói vang lên.

Những người còn ở trong lớp nhìn ra phía cửa thì thấy Duy, Tường Khánh đang đứng đó. Cậu giật mình.

-Giờ có đi hay không? – Duy bực mình.

-Đi – Cậu trả lời, quay về con người tỉnh bơ của cậu...

—Nhà họ Lâm—

Reng...reng...reng...

-Alô

-Xin chào tôi là Trịnh Thị Hoàng Oanh là bạn của Thái Di, cho hỏi Thái Di có ở nhà không?

-Tiểu thư đang ở nhà ạ, tôi sẽ kết máy với tiểu thư

-Nhờ cô

Khi giọng của cô gái biến mất, Oanh, An, Anh cũng bất ngờ vì không hiểu tại sao cô gái đó lại gọi nó là “Tiểu thư”.

—5 phút sau—

-Alo – một giọng nói lạnh băng.

-Chào Di, mình là Anh đây

-Uhm, bạn tìm mình có chuyện gì.?

-Bọn mình muốn đến nhà cậu chơi, được không?

-Hơ...

-Không được à?

-Không cậu đến đi. Có cả An, Oanh nữa đúng không?

-Uhm.

-Địa chỉ của mình các cậu cũng biết rồi, vậy thì lát gặp nhé – Nó cười.

-Uhm. Bye

-Bye

Tít...tít...tít...

-Tiểu thư, vậy được không ạ, họ sẽ biết quan hệ của chúng ta mất – Ely lo lắng.

-Quản gia, ông biết phải làm gì rồi chứ. – Nó cười đưa mắt nhìn Trần Quản gia.

-Vâng tiểu thư – Lão cung kính cúi chào nó rồi ra ngoài.

—Lát sau—

Oanh, Anh, An đã đứng trước cửa “nhà” của nó, ba đứa vô cùng bất ngờ vì gia thế nhà nó lại cao sang như vậy. Ba đứa tranh giành nhau vào nhà...sau cùng vì hồi hộp quá.

Nhưng đang cãi nhau thì Trần Quản gia đã xuất hiện.

-Mời Trịnh tiểu thư, Phạm Tiểu thư, Du tiểu thư vào. Đại tiểu thư, nhị tiểu thư của chúng tôi đang đợi ba vị. – Lão nhẹ nhàng nói và đưa tay vào trong ra dáng muốn mời bọn đang ngu ngơ, ngây ngô đứng nhìn lão không chớp mắt. – Ba vị mời vào. – Lão nhắc lại lần nữa.

A, vâng. – Oanh lên tiếng

Ba đứa đi theo lão quản gia, đi đâu bọn chúng cũng bất ngờ vì các hầu nữa đang làm việc theo quy củ, không một tiếng động ồn ào buồn chuyện. Các vệ sĩ thì đứng nghiêm trang. Cả ba cùng có một câu hỏi: “Thật ra Thái Di là ai?”

Đi qua nhiều dãy hành lang, qua nhiều tầng lầu cuối cùng ba đứa nó cũng đã đến một nơi, có một cách cửa rộng làm bằng gỗ lim. Lúc ba đứa đang ngẩn tò te thì:

-Đại tiểu thư, nhị tiểu thư của chúng tôi đang ở trong chờ đợi ba vị. – Lão quản gia lên tiếng.

-Vâng, cảm ơn ông. – An cúi đầu chào lịch sự.

-Không có gì, đó là nhiệm vụ của lão, mời ba vị vào trong, lão có việc phải đi đây – Trần quản gia vừa nói vừa chào ba đứa nó rồi bước đi.

N.Anh mở cánh cửa ra. Cả ba đứa choáng ngợp khi phía sau cánh cửa là một “thư viện” với toàn sách là sách. Cả ba đứa đảo mắt quanh căn phòng cuối cùng dừng lại ở một à không ai cô gái đang ngồi uống trà.

Một cô có mái tóc màu vàng nhạt, tóc hơi xoăn ở phần đuôi, cô đang mặc một bộ váy màu vàng nốt. Tay trái đang mân mê ly trà, tay phải đang chăm chú đọc một quyển sách. Cô còn lại có mái tóc màu đen mượt mà, vận một chiếc váy trắng tinh. Đôi mắt với con ngươi màu đen láy không ngừng chuyển động chăm chú vào quyển sách. Ánh sáng từ khung cửa sổ xuyên qua lớp

voan mỏng làm rèm thêm một làn gió mát rượi thổi vào làm hai cô gái đó như tiên nữ.

Thấy động cô gái tóc vàng quay lại.

-A, chào Oanh, Anh, An.

-Hơ, cho hỏi hai bạn là....? – Anh ngu ngơ.

-Mình là Ely đây – cô gái tóc vàng mỉm cười.

-Ely có mái tóc màu hạt dẻ mà – N.Anh nghi ngờ đáp

-Đây là màu tóc thật của mình, mẹ mình là người Anh, cha mình là người châu Á.

-À. – An gật đầu. – còn cô gái kia là Di đúng không?

Cô gái tóc đen thấy nói đến mình, liền dừng việc đọc sách, đứng dậy.

-Không là mình chứ còn ai? – Nó lên tiếng liền làm cả ba đứa đang ngu ngơ bất động.

Nó và Ely hơi hoảng khi thấy Oanh, Anh, An “hóa đá”.

-Này ba cậu không sao chứ? – Nó dùng tay chém gió trước mặt ba đứa.

-Hơ, không sao? – Oanh giật mình.

-Uhm – Nó hơi yên tâm. – Mời ngồi.

-Cảm ơn – An lên tiếng.

Khi vừa ngồi xuống N.Anh đã hỏi:

-Ely đi đâu thế.

-Đang ở kia.

“Quản gia cho tôi...” – Ely đang nói qua một cái máy liên hệ với Trần Quản gia.

Trong khi đó...

-Lâm Thái Di thật ra cậu là người như thế nào? - N.Anh nhìn nó đầy nghi ngờ.

-Đừng nhìn tôi bằng đôi mắt đó – Nó lạnh lùng

-Cậu họ Lâm cũng đủ tôi phải nhìn cậu bằng đôi mắt đó rồi – N.Anh cãi.

-Mọi người trà đến rồi đây! – Ely cầm khay trà tiến đến cái bàn.

-^^, tôi là Lâm Thái Di, cái họ cũng đủ để nghi ngờ, khi gặp cái nhà này còn nghi ngờ hơn đúng không? – Nó nhìn cả ba đứa hỏi.

-Uhm – Cả ba đồng thanh làm Ely hơi bất ngờ.

. -Tôi họ Lâm nhưng không như các bạn nghĩ, tôi không có quan hệ nào với Lâm Gia của Williams cả. Cha mẹ tôi là người Châu Á, làm ăn phát đạt nên mới có ngôi nhà này. Ely mồ côi từ nhỏ nên đã được gia đình tôi nuôi lớn, Ely còn là con của em gái mẹ tôi nên tôi xem Ely như em ruột. Cha mẹ tôi xem Ely như con cái trong nhà. Sao hiểu chưa? – Nó nói một hơi làm cả ba phải gật đầu không tự chủ

-Thì ra là chuyện này. Mà cả ba bạn vất công đến đây không phải chỉ vì chuyện lai lịch của hai đứa tôi chứ?
– Ely xem ra đã hiểu và hỏi ba đứa nó.

-Không. Tôi chỉ muốn hỏi Di có thích Thiên hay không thôi? – An hỏi làm cho nó và Ely hơi sững lại.

-Sao bạn lại hỏi tôi như vậy? – Di lúng túng.

-Vì tôi thích cậu ấy. – An cương quyết làm cả nó và N.Anh sững sờ. Oanh thì không chút biểu hiện gì.

-Tôi chưa có quyết định, xin lỗi cậu. Tôi hơi mệt. Tạm biệt. Ely tiếp khách nhé!!! – Nó đứng dậy quay đi và bước đến cửa phòng.

Ba à không bốn đứa con gái, ngồi cùng một chiếc bàn, uống cùng một loại trà nhưng không biết làm gì hơn...

Nó quay về lại phòng riêng, ngã người xuống chiếc nệm êm ái. Chưa bao giờ nó lại rối trí như vậy trong vòng 2 năm nay. Nó mới có bạn, đúng đã lâu rồi ngoài Ely, Cao Văn và “người đó” nó mở lòng mình như vậy. Nó không muốn mất đi một tình bạn đẹp vì hình như nó cũng có chút rung động với cậu...nhưng trong lòng vẫn có chút luyến lưu về “người đó” nó nên làm sao đây??? Phải chi...phải chi có “bạn” của “người đó” ở đây!!!. Dày đặc trong mớ suy nghĩ, đến chập tối nó mới bước ra khỏi phòng. Anh, An, Oanh đã về hết, mọi chuyện lại như cũ. Nó ngán ngẩm xuống lầu, ăn tối và bước lên phòng làm tiếp công việc mà nó bỏ dở hôm nay. Ely nhìn nó chỉ lắc đầu, cô không làm được gì hơn.

Đêm nay, một đêm không ngủ...

11. Chương 11 : Gặp Lại...

—Trường Hoàng Lâm, cấp 3, lớp 1-1—

Nó hôm nay đến trường với tâm trạng không mấy vui vẻ. Vừa bước vào lớp nó đã gặp An, cô bạn vẫn làm lì ít nói, An không nhìn nó, không nói năng chỉ chú tâm vào sách vở. Cậu vẫn đang...ngủ. N.Anh thì đang oa oa cái miệng để điều khiển trực nhật. Oanh thì vẫn đang tươi cười chào hỏi mọi người. “Vẫn như cũ...” – Nó nghĩ thầm. Ely nhìn mọi người, nhìn nó, nhìn cậu rồi lại lắc đầu.

Ding dong, ding dong

Xoạt...

-Chào các em

-Chào cô.

-Hôm nay, lớp ta sẽ có một bạn mới chuyển đến. Vào đi em...

Một tên con trai bước vào, mái tóc màu đen, con người có màu tím quý hiếm. Khuôn mặt rất ư là baby.... Nó hơi bất ngờ vì...

-Chào mọi người. Tôi là Trần Nhật Quang. Mọi người có thể gọi tôi là Quang cũng được. Tôi từ Ý sang. Trước khi ở Ý tôi có ở Anh quốc và là bạn của Di và Ely. Từ nay mong mọi người chỉ giáo – Tên con trai đó, giới thiệu mình...

-Quang, em ngồi sau lưng Ely nhé. – Cô Mai vừa nói, vừa chỉ tay về phía bàn trống sau Ely.

-Vâng. – Quang xách cặp và xuống ngay phía sau bàn, dừng lại ở chỗ Di và nói thầm. – Lâu rồi không gặp Thái Di, Di xinh hơn nhiều rồi...!!!

. Nó không bắt ngờ vì hành động của Quang vì nó biết anh sẽ làm thế. Cậu thì đang phiêu diêu trong giấc ngủ, bỗng khi nghe một âm thanh của con trai lạ hoặc là tỉnh dậy ngay. Cậu quay sang nhìn anh = đôi mắt mang hình viên đạn (éc)...

-Tỉnh rồi à – Nó quay sang hỏi cậu. Chợt nó thấy cậu đang tia cho anh ánh mắt hình viên đạn thì đã gõ nhẹ lên trán cậu – Nhìn gì mà nhìn, lo học giùm...

-Hjx, đau lòng quá honey àk – Cậu nhìn nó, khóe mắt có thứ gì đó óng ánh.

-Honey nek' - Ely quảng cho cậu một cục gôm ngay trán.

-Á, đau – Cậu khẽ rên.

-Biết điều thì mau học đi. Điểm kiểm tra có 250, loại yếu đó biết chưa? – Nó nhìn cậu, lạnh lùng.

-Hjx, anh biết rồi, honey đừng giận – Cậu lại dùng chiêu mít ướm...

-Đã bảo không được gọi như thế. – Ely hơi tức giận.

-Hjx – Cậu sụt sùi.

Ba người đó cứ đùa giỡn như thế, không biết rằng đang có hai à không ba ánh mắt đang nhìn họ đăm đăm.

Một là của An.

Hai là của Quang.

Ba là của thầy giáo (cô Mai chỉ vào thông báo rồi đi ngay để thầy vào dạy).

-Thiên, Ely đứng lên cho tôi – Thầy tức giận cực độ rồi 0_o (tại sao thầy không gọi nó, đơn giản vì nó nhất trường về thành tích nên thầy cũng phải khoan hồng cho nó chứ. Học giỏi nó sướng thế đấy bà con ạ =.=)

—Giờ ra chơi—

-Honey đi ăn trưa không? – Thiên hỏi nó.

-Không – Nó đáp một câu làm mặt cậu tiu nghỉu, lủi thủi bước ra ngoài cùng đi với Khánh, Duy, Tường. Nhìn lúc này cậu đáng yêu phết. Nó cười thầm bỗng một người vỗ vai nó...

-Thái Di, nói chuyện với tôi một tí nhé.

Giật mình quay lại, đó là Quang

-Được thôi, anh đi theo tôi. – Nó hất Quang ra, bước đi khuôn mặt có chút cao ngạo.

“Em vẫn giống như ngày nào. Em đã quên được rồi sao?” – Anh cười thầm, lại nụ cười nửa miệng. Ely có phần hơi lo lắng. Cô chạy đi tìm cậu.

Đôi cở bên sau trường, hiện rõ mồn một hai cái bóng đen đang trải dài. Bởi vì nơi đó có một nam – một nữ đang nói chuyện. Giữa họ có cái gì đó quen thuộc nhưng cũng xa vời....

-Anh có chuyện gì nói đi? – Nó lạnh lùng.

-Em vẫn không khác trước, luôn đi vào chủ đề - Anh cười nhạt.

-Không cần vòng vo, nói đi.

-Hi, em không quên cái này nhỉ? – Anh lấy trong túi mình ra một chiếc khăn tay của nam.

Nó nhận lấy chiếc khăn tay đó, cơ thể nó như có một luồng điện xẹt qua. Chân nó bủn rủn, ngã khuỵu xuống. Nó như đã nhớ lại được điều gì rất khủng khiếp, nước mắt nó lăn dài...

-Xem ra em vẫn chưa quên nhỉ? Tôi chỉ mới không đi học một năm mà đã xảy ra quá nhiều chuyện. – Anh nhìn nó đang ngồi dưới thảm cỏ.

-Tôi làm sao có thể quên được...tôi làm sao có thể quên...- Nước mắt giàn dụa nhưng nó vẫn cố gắng nói thành lời...

Bống...

-Tiểu thư...

-Di...

12. Chương 12 : Hồi Tưởng (phần 1...)

—căn tin—

-Thiên. Dương Hoài Thiên.

-Bạn gì ơi, tên đó đang ở đây!!!!

-cảm ơn – Ely đang tìm kiếm tên khỉn đó, cuối cùng cũng tìm thấy. Cậu đang ngồi tiu nguỉ xức từng miếng cơm. Nhỏ tiến tới chỗ cậu, lôi cậu đi xềnh xệch trước bao nhiêu là ánh mắt.

Lát sau...

-Dương Hoài Thiên....

-Có chuyện gì, sao you lại lôi tôi thế hả? – Cậu nhìn Ely đầy hận thù vì dám lôi cậu như thế...

-Tôi muốn nói một bí mật về tôi và Thái Di với cậu – Ely bỗng trở nên nghiêm túc.

-Tại sao?

-Vì cậu đã làm cho Thái Di cười – Ely cúi đầu, mắt đỏ hoe.

-Là sao...

-Hãy nghe đây. Tôi và Di rất cuộc không phải chị em họ gì hết. Thái Di là chủ nhân của tôi, là cháu gái, là đại tiểu thư và là người thừa kế Williams. Từ nhỏ mẹ của tiểu thư là phu nhân đã qua đời vì bệnh nặng. Cha của tiểu thư vì quá yêu phu nhân nên đã vùi đầu vào công việc và gửi tiểu thư cho ông nội là Lâm lão gia chăm sóc...

Ely vừa kể đến đó thì cậu ngồi bệch xuống vì không ngờ nó – lạnh lùng như thế, mạnh mẽ như thế mà lại phải hứng chịu hoàn cảnh như vậy.

-Cậu khoan hử xúc động. Năm tiểu thư 10 tuổi, đã qua Anh quốc sinh sống cùng ông. Lúc đó tôi đã gặp tiểu thư, tiểu thư luôn vui vẻ, luôn luôn cười nên tôi rất thích tiểu thư và quyết định sẽ là người bảo vệ cô ấy. Câu chuyện chỉ thật sự bắt đầu vào 2 năm trước...

—2năm trước, Anh quốc—

-Tiểu thư, cô không nên chạy như thế, cô sẽ mệt lắm...

-Ta không sao, Ely nhìn này, dễ thương không? – Nó cười nhẹ trong ánh nắng. Ely đang đuổi theo nó, để yêu cầu vị chủ nhân của mình dừng việc chạy nhảy lại. Nhưng...-Á....

Nó đã vấp ngã nhưng nó không thấy đau. Nó ngẩng đầu nhìn...

-Á...Xin...xin lỗi. – Nó ấp a ấp úng vì nó đang “ngồi” trên một nam sinh.

-Không có gì, bạn đứng dậy đi – Tên con trai đó nhìn nó, mỉm cười. Bất giác nó thấy tim mình đập hơi nhanh.

-Xin...xin lỗi.

-Không sao mà...

Nó đứng dậy, đưa tay đỡ người con trai đó.

-Anh thật sự không đau chứ. – Nó lo lắng.

-Không sao ^^ . – Người con trai đó nhìn nó mỉm cười. – Tôi cứ ngỡ là có một đóa hoa đang bay vào mình ấy.

-...-Nó đỏ mặt, không nói được gì.

-Tôi là Lê Kiến Hoàn, năm 2 cấp 3. Còn ấy...? – Tên nam sinh cười hiền.

-Tôi là Lâm Thái Di, năm cuối cấp 2. – Nó nhìn tên con trai...

-Vậy là cô bé nhỏ hơn tôi rồi nhá!

-Uhm ^^.

-Tiểu thư...-Ely giờ này mới đuổi kịp, gọi nó. Nó quay lại. – Ta đang ở đây. – Khi nó quay sang Kiến Hoàn thì anh chàng đang khoanh tay nhìn trời.

-Tiểu thư...học học...-Ely đuổi kịp nó, thở hồng hộc.

-Cô bạn không sau chứ? – Hoàn nhìn Ely, đặt câu hỏi.

-Anh là? – Ely nhìn Hoàn.

-Anh ấy đã giúp ta không bị đau, anh ấy là Lê Kiến Hoàn. Cái tên này, chắc cùng quê với chúng ta. – Di nhìn nó giăng giãi.

-Vâng. – Ely cúi đầu với nó. Đoạn nhỏ quay sang Kiến Hoàn – Chào anh, tôi là Nguyễn Ngọc Nhân, gọi là Ely được rồi. Là nữ hộ vệ của tiểu thư Thái Di.

Hoàn hơi bất ngờ nhưng lấy lại được bình tĩnh anh dịu dàng nhìn nó và nhỏ. “Hoàn ới!!!” Nhưng khi nghe tiếng bạn gọi, anh ấy lại chạy đi ngay, không quên quay lại nhìn nhỏ. “Sau này chúng ta sẽ gặp lại nhau. ^^”

—Hiện tại—

-Sau đó – Cậu đã chú ý thật sự, khuôn mặt rất nghiêm túc. Lần đầu cậu nghiêm túc như thế vì một người con gái. Ely không bất ngờ trước cậu. Nhỏ lấy bình tĩnh kể tiếp...

-Sau đó, tiểu thư và Kiến Hoàn trở thành bạn thân. Anh Kiến Hoàn rất dịu dàng, tiểu thư rất yêu anh. Sau cùng họ yêu nhau và sống rất hạnh phúc bên nhau. Nhưng...

—Quá khứ—

-Các người thả ta ra? – Nó hét lên.

-Lâm tiểu thư, xin cô hãy gắng chịu đựng. Một khi Lâm lão gia hoàn thành điều kiện của chúng tôi, chúng tôi sẽ lập tức thả cô ngay – Một tên có giọng nói nham nhở lên tiếng sau tiếng hét của nó.

-Câm đi, gia tộc họ Lâm nhà ta không dễ dàng làm theo lệnh của các người đâu.

-Ồ hay, cô tiểu thư này gan lì nhỉ, cô đang ở trong tầm kiểm soát của bọn ta, không nên nói nhiều. Dù cô có đẹp đi chăng nữa, ta cũng không tha đâu. – Một tên có vẻ là cầm đầu lên tiếng...

Kết luận: nó đang bị bắt cóc. Ông và cha của nó rất lo lắng cho nó. Cha nó tuy ở Đức nhưng khi nghe được tin nó bị bắt cóc, lập tức bay qua Anh ngay. Cả nhà họ Lâm đang rất sốt ruột, tất nhiên có cả Ely và Hoàn.

-Tôi không biết các anh làm cách gì, nhưng các anh phải làm sao tìm được con gái tôi về ngay cho tôi – Cha nó, hét lên trong điện thoại, hình như ông đang nói chuyện với cảnh sát.

...Cả nhà đang thực sự rối loạn. Hoàn thì đang dần mất bình tĩnh, khả năng dịu dàng trong con người anh đang dần thay đổi bằng sự tức giận.

Reng...reng...reng...

-Alô – Cha nó nhận điện thoại.

“thưa ông Lâm, chúng tôi đã phát hiện chỗ bọn bắt cóc, nhờ sự giúp đỡ của một người dân”- Đầu dây bên kia lên tiếng.

-Tốt, các ông cho người bám sát và giải thoát con gái tôi về đây. Không cần bắt sống bọn chúng, chỉ cần con gái tôi còn nguyên vẹn trở về là được.

“Vâng”

....

-Thưa bác, đã tìm được bọn chúng...-Hoàn cầm lấy tay của cha nó, anh chờ đợi một cái gật đầu.

-Uhm, đã tìm được. – Cha nó gật đầu. Cả nhà thở phào nhẹ nhõm.

-Ở đâu ạ? – Anh hỏi.

-Ở đường x, số x,...- Cha nó nói (xin lỗi, tg mù đường ở nước Anh).

Hoàn không nói gì, chạy như bay ra khỏi cửa. Trong lòng anh chỉ nhen nhóm một hy vọng duy nhất là được gặp lại nó. Mấy ngày qua, thiếu vắng nó quá đáng sợ đối với anh.

Đến nơi...Anh thoáng giật mình vì ở Anh quốc lại có một nơi như thế này. Căn nhà nhỏ lụp xụp, xiêu vẹo. Nhưng ở bên trong đó có một người con gái anh ngày đêm mong nhớ, là nhỏ. Anh mở cửa và nhận được một con dao kề ngay cổ của một tên áo đen.

-Anh...-Nó khẽ thốt lên nhưng đã bị một tên áo đen bịt miệng.

-Người là ai? Muốn làm gì? – Tên áo đen cầm dao kề cổ anh. Khẽ hỏi.

-Ta là Kiến Hoàn, là bạn trai của cô gái mà các người bắt cóc. Ta muốn cứu cô ấy – Vừa nói, anh vừa tung cước, chỉ một đòn đã hạ được tên áo đen đó phải nằm la liệt dưới nền đất.

-Di...em đâu rồi...Di – Anh đi khắp “nhà” và tìm nó.

Nó không chịu được. Cắn tay tên áo đen đang bịt miệng mình.

-Em đang ở đây, anh Hoàn mau cứu em. – Nó hét lên. Anh giật mình quay lại và nhìn thấy nó. Anh chạy như bay đến và đá một cước tên áo đen kia cũng phải nằm lộn.

Anh cởi trói cho nó, ôm chầm lấy nó. Anh dịu dàng hết sức có thể ít nhất là trong lúc này.

- Em không sao rồi, tốt quá!

Anh định dẫn nó thì...

-Á..... – Một tiếng hét thất thanh. Và hai bóng đen lao tới

...

13. Chương 13 : Hồi Tưởng (phần 2)...

-ANH...-tiếng hét của nó

-TIỂU THƯ...-tiếng hét của Ely.

Ely chạy vào, đá mấy tên bắt cóc, đánh chúng sống dở chết dở, mấy chú cảnh sát đứng ngoài cửa...đứng hình. Còn nó cũng đang bàng hoàng. Trước khi Ely lên tiếng. Anh đã bị một trong số những tên đang lẩn

trốn đầu đó đâm một nhát sau lưng. Nó ôm lấy anh, hai tay toàn là màu đỏ - màu của máu. Gương mặt anh từ từ chuyển sang trắng bệch vì mất quá nhiều máu.

Nó ôm lấy anh, nước mắt nó rơi...Anh sờ nhẹ vào khuôn mặt nó...thì thào...

-Di à...Anh...anh yêu...anh yêu em. – Nói rồi người con trai đó, buông thõng tay, anh nhắm mắt, hơi thở không còn nữa. Anh đã chết.

Trong khi Ely vẫn còn đang hành hạ mấy tên bắt cóc, anh đã trút hơi thở cuối cùng. Sau khi quay sang nhìn tiểu thư. Ely thoáng giật mình...

—Lời kể của Ely—

Tôi quay sang nhìn tiểu thư, tiểu thư đang ôm chặt lấy anh Hoàn. Khuôn mặt tiểu thư trắng bệch không còn vẻ hồng hào như hằng ngày. Còn Hoàn, anh ấy không chút cử động, nằm im cho cô ấy ôm cứng. Tôi hơi giật mình, chạy lại bên tiểu thư, tôi nhìn Hoàn, lưng anh ấy đầy màu máu. Tôi đưa tay trước mũi anh ấy...Không còn hơi thở!!!

Tôi càng ngày càng hoảng. Tôi bắt đầu mất bình tĩnh. Rất may tôi đã kịp kiềm chế. Tôi tách tiểu thư ra khỏi anh. Quả là một việc rất khó. Tiểu thư không nói gì, cô ấy ôm cứng anh. Đôi mắt không còn vẻ lạnh lợi mà thay vào đó là đôi mắt lạnh lùng có, đau khổ có, thất thần có...đường như mọi cảm xúc tốt cùng của con người đều thể hiện qua đôi mắt đó.

Cố gắng lắm, nhờ có các chú cảnh sát cuối cùng tôi cũng đã tách được hai người. Tiểu thư ngất xỉu, tôi nhanh chóng đưa cô ấy về nhà.

Khi về đến nhà, ngay lập tức, hai vị lão gia đã gọi bác sĩ cho cô ấy. Các cô hầu và bà quản gia cũng nhanh tay thay quần áo cho cô ấy, đặt cô ấy nằm trong phòng. Tôi thì đi thay đồ...

—Phòng Di—

3 ngày sau khi thoát khỏi vụ bắt cóc, nó vẫn mê man.

-Bác sĩ con tôi sao rồi? – Cha nó cầm lấy tay vị bác sĩ.

-Không sao, chỉ là hơi sốc một ít. Mọi người hãy chăm sóc cô ấy, có lẽ đã chịu cú sốc rất lớn. – Vị bác sĩ ôn tồn.

-Cảm ơn. – Cha nó dẫn vị bác sĩ ra ngoài.

Ông nó vẫn ngồi đó, bà quản gia và tất nhiên là cả Ely cũng vậy. Nhưng chỉ được một lúc họ cũng ra ngoài.

Trời chập tối. Ely vào phòng nó, mong nó sẽ tỉnh dậy.

Kết...

-Tiểu thư, tôi đến thăm cô. – Ely nói mặc dù cô không mong đợi câu trả lời.

Ầm....

-Chuyện gì vậy? – Bà quản gia lập tức chạy lên phòng nó sau khi nghe tiếng “ầm”. Bà bắt gặp Ely đang đứng như trời trồng. Còn nó, nó đang ngồi trên giường, đôi mắt vẫn y như lúc Ely tìm thấy nó, nhìn ra bầu trời.

-Tiểu thư, tiểu thư đã tỉnh dậy rồi – Bà quản gia vui mừng chạy ra khỏi phòng.

—Hiện tại—

-Nhưng sao đó tiểu thư bị bắt cóc. Người con trai đó đã tìm thấy và vì bảo vệ tiểu thư mà đã bị một nhát dao của một trong các tên bắt cóc. Khi chúng tôi đến nơi thì tiểu thư đang thất thần ôm lấy người con trai đó. Tôi đến gần và phát hiện người đó đã chết...Tiểu thư...lúc đó cô ấy không khóc, không nói gì hết. Sau khi hôn mê 3 ngày liền rồi tỉnh dậy cô ấy không ăn cơm, nhốt mình trong phòng. Tôi hiểu tiểu thư, trái tim cô ấy rất nhỏ bé, không thể chịu đựng được khi chứng kiến người mình yêu thương nhất chết đi trước mắt mình mà còn là vì bảo vệ mình nữa. Từ đó tiểu thư trở nên lạnh lùng, không cười, vùi đầu vào công việc

của Williams.... Và hiện giờ cô ấy đang gặp nguy hiểm. – Ely khóc rất nhiều, cậu thì bàng hoàng, thì ra nó cô đơn như vậy, đã chịu đau khổ như vậy.

-Cô ấy đang gặp nguy hiểm? – Cậu hỏi Ely

-Uhm, bạn của người con trai đó, rất yêu tiểu thư nhưng cũng rất hận tiểu thư. 2 năm qua luôn tìm kiếm tiểu thư. Đó chính là Hoàng Thoại– Ely vừa nói vừa nhấn mạnh tên của anh.

-Cái gì? Cô ấy đang ở đâu? – Cậu hỏi gấp.

-Hình như là ở đồi cỏ phía sau trường.

Nhanh như chớp,cậu chạy đến sau trường. Ely cười thầm, cô nàng đủ sức phá tan âm mưu của anh nhưng cô muốn, cô mong muốn Thái Di có thể thật lòng mình hơn, mong muốn tiểu thư của cô được hạnh phúc. Cô chạy theo cậu...

—Sau trường—

-Tiểu thư...

-Di...

Nó và anh hơi bất ngờ. Ely và cậu đang chạy đến. Cậu ôm chầm lấy nó.

-Tốt quá, em không sao tốt quá.

Nó hơi sững lại, “Tốt quá, em không sao tốt quá” từng từ hiện rõ trong đầu nó. Lời nó của “người đó” trước khi bị đâm. Đôi mắt nó không còn thấy gì hết, xung quanh chỉ là mờ ảo. Nó khụy xuống, tay buông thõng...

Ely hoảng hốt, anh bình thần. Cậu giật mình bế nó lên chạy như bay đến phòng y tế, vì chạy ngang lớp 1-1 nên cậu đã nhờ N.Anh xin phép giùm.

N.Anh, Oanh, An rất lo lắng khi thấy nó đang được bế. An thì dù là tình địch như cô vẫn quan tâm nó như người bạn của mình.

14. Chương 14

—Phòng y tế, 2 tiếng sau—

Trong căn phòng toàn màu trắng có 2 người...Một là nó, hai là cậu. Nó khẽ động dậy đôi mắt. Nó mở mắt ra xung quanh là một màu trắng xóa. Nó hồi tưởng lại tất cả. Về “người đó”, về chuyện cậu ôm chầm lấy nó. Gặp lại Thoại...

Đầu nó đau như búa bổ, những ký ức nhàn nhạt, ảo ảo, tâm trạng day dứt không yên về một ai đó đã hiện rõ mồn một. Đó là về “người đó”, người nó yêu thương nhất. Nó xoay người, cảm nhận được cái gì đó mềm mềm, hóa ra đó là tóc của cậu. Giật mình – thoáng đến rồi cùng thoáng đi đối với nó.

Nó định lay cậu dậy nhưng thấy cậu ngủ ngon nó lại thôi. Nó nằm im đó, không nói gì, không làm gì. Khi nhìn cậu ngủ, khi ở bên cậu nó có cảm giác rất nhẹ nhàng như ở bên “người đó”. Nó ọi thứ im lặng...nó mong sao thời gian mãi mãi dừng lại ở khoảnh khắc đó....

-Di à, không sao rồi, không sao rồi, đừng khóc...

Nó giật mình, nhìn sang nơi phát ra giọng nói quen thuộc đó...là cậu, cậu đang nói mơ. Nó chợt thấy tim mình thất lại, nó đã làm cho cậu lo lắng thế sao? Nó cảm thấy tay mình như bị gì đó níu lại. Tay cậu đang nắm lấy tay nó. Nắm rất chặt làm nó không thể làm gì hơn.

Kéttttt...

Một bóng đen bước vào...là Ely

-Tiểu thư...

-Có chuyện gì không Ely? – Nó không nhìn Ely, nó nhìn về một cái gì đó vô định.

-Ely mong tiểu thư hãy suy nghĩ cho thật kỹ về việc đã xảy ra. Em cũng đã xin phép bà quản gia cho em về Anh quốc. Em không đủ tư cách bảo vệ tiểu thư...Em...- Ely nói, nước mắt chực trào ra.

-Lui ra đi, ta phải suy nghĩ lại một chút.

-Vâng. Tiểu thư nghĩ ngơi đi ạ.

Kết.....

-Hum..... Di tỉnh rồi à. – Cậu tỉnh dậy, tay vẫn không buông tay nó ra.

-...

-Di nằm đây, tôi đi lấy sách vở đến cho Di. – Cậu đứng dậy.

-...

Nó không trả lời cậu, nằm im như thế, đôi mắt đã đảo sang ô cửa sổ. Nó bất động, không một cử chỉ, không một lời nói chỉ trừ những lần chớp mắt. Căn phòng màu trắng đã tĩnh lặng, giờ đây chỉ còn nghe được tiếng xào xạc của lá cây bên cửa sổ. Thế tĩnh khi có cơn gió nhẹ ùa vào cũng chỉ “động” được một ít. Cậu buông tay mình ra khỏi tay nó, quay lưng bước đi. Ra đến cửa vẫn nhìn nó, không nói – rất đáng sợ. Cậu nhẹ đóng cửa lại, không làm phiền nó.

—Lời kể của nó—

Thiên đi rồi, thật sự đã đi rồi. Tôi nên làm gì lúc này. Không biết, hoàn toàn trống rỗng, không suy nghĩ được gì. Im lặng quá, cảm giác này thật quen thuộc nhưng sau lúc này tôi cứ bức rứt, khó chịu như thế.

Không có việc gì để làm, chỉ nằm yên bất động như thế này, tôi sẽ lại nghĩ về anh mất.

Không!!!! Tôi muốn quên anh, nhưng tại sao...tại sao tôi vẫn chưa quên được Hoàn à!!!!

Lạnh lẽo quá, cô độc quá tôi thích cái cảm giác này. Yên lặng, trống rỗng không có ưu tư. Nhưng giá như anh đừng xuất hiện...Giá như tôi...không...bị bắt cóc thì có lẽ...

——lời kể của tác giả——

Nó lại nhớ về “người đó”, dù muốn quên nhưng không thể quên. Không đau nữa vì nó đã quá đau. Nước mắt không thể rơi, nỗi buồn không thể xóa.

Cô độc. Xung quanh nó chỉ còn là cô độc. Chết chửa trong lòng những nỗi buồn mà hình như đã quá lớn...Nó không còn thiết nghĩ đến mình, nằm im. Nó đang miên man trong dòng suy nghĩ về quá khứ thì bất giác nghĩ đến Thiên. Nhưng nó không cảm thấy hạnh phúc, tim loạn nhịp như bao cô gái trong những bộ truyện tranh thiếu nữ mà lúc xa xưa nó đọc. Nó có cảm giác rất bình yên...Thiên – liệu chàng trai này có thể mang lại hạnh phúc cho nó?

Cùng một thời điểm, tại một nơi có một cậu con trai đang ngồi suy tư, khác với dáng vẻ thường ngày hiếu động....Thì....

-Cậu là Dương Hoàn Thiên.

-Uhm.

-Lúc sáng đã gặp tôi là Hoàng Thoại. Người bạn cũ của Thái Di.

-Rồi sao?- Cậu lạnh lùng.

-Cậu chắc rất thích Thái Di nhỉ? – Anh bước đến và ngồi xuống bên cậu.

-...

-Cậu sẽ đau khổ! – Anh mỉm cười nhẹ.

Cậu quay đầu lại, nhìn anh, đôi mắt lạnh lùng, vô cảm không giống cậu thường ngày – một cậu trai bình thường, nghịch ngợm.

Anh nghiêng đầu, anh không bắt ngờ, anh bình tĩnh và tiếp:

-Vì Di...

-Không được nói – Một tiếng nói từ đâu phát ra làm anh và cậu quay lại nhưng anh và cậu không giật mình.

-Ely...-Cậu nói khẽ.

Ely bước từng bước đến gần chỗ cậu và anh. Nhỏ đứng trước anh, khuôn mặt đầy sự tức giận.

-Anh không được nói chuyện của tiểu thư.

-Tại sao? – Anh nhìn nhỏ không một chút ngạc nhiên, cứ như anh đã hiểu thấu suy nghĩ của nhỏ.

-Anh không có quyền tiết lộ bất cứ thứ gì về tiểu thư.

-Còn cô? Cô nói chuyện Di là tiểu thư của Williams thì sao?

-Vì lúc đó...- Nhỏ ngập ngừng – Vì lúc đó tiểu thư đang gặp nguy hiểm? – Nhỏ nhanh chóng lấy lại phong độ, tiếp tục nói.

-À...Di nói chuyện với tôi là nguy hiểm – Anh gật đầu, mỉm cười cay đắng.

Anh thật ra cũng rất thích nó nhưng khi biết Hoàn cũng thích nó thì anh đã rút lui, anh không muốn mất một tình bạn đẹp.

-Thật ra hai người muốn nói gì? – Cậu im lặng nãy giờ cũng lên tiếng.

-Thôi không có chuyện gì nữa rồi? – Anh đứng dậy, quay đi. Khuôn mặt điềm đạm và bình tĩnh.

-Còn cô? – Cậu không nhìn nhỏ lấy một lần.

-Tôi...chỉ mong là cậu đừng điều tra bất cứ thứ gì về tiểu thư. Việc hôm nay tôi nói với cậu xin cậu hãy quên đi. – Ely nói khẽ nhưng cũng đủ làm ai đó phải giật mình.

-Ừ. – Cậu đáp gọn, lạnh lùng.

Trở về chỗ của nó, nó đã thức dậy sau khi chìm vào một giấc ngủ say. Nó bước xuống giường...

-Thiên...-Nó bắt ngờ, vì sao nó lại muốn gặp người con trai này.

Nhưng lấy lại bình tĩnh, nó bước đi nhẹ nhàng tìm cậu và Ely

Nó cứ bước đi, không biết động lực nào, sức mạnh vô hình nào đã đưa nó đến nơi cậu và Ely đang đứng. Nó im lặng nghe cuộc nói chuyện, nó giật mình vì nhận ra rằng cậu đã biết quá khứ của nó. Nó càng bất ngờ hơn khi cậu không giống cậu của thường ngày, không chút phản ứng hay kích động. Sau khi cậu “ừ” thì Ely cũng bỏ đi. Cậu vẫn ngồi đó, nó đứng nhìn cậu từ một khoảng cách xa.

Nó muốn bước đến bên người con trai đó, nhưng nó nhớ lại hình ảnh của “người đó” đang đầm máu trong tay nó, nó không muốn cậu có liên quan gì đến nó nữa và nó chợt nhận ra rằng, cậu và nó có một khoảng cách, một bức tường không thể vượt qua.

Cậu đứng dậy, bước đi. Khuôn mặt cậu vẫn lạnh lùng, vẫn vô cảm hình như nó và cậu đang dần hoán đổi vị trí cho nhau. Chỉ ít là trong lúc này.

——-Lời kể của Di——-

Thiên bước đi rồi, mình phải làm thế nào bây giờ? Gọi? không gọi?

-Thiên...-Tôi hét

Thiên giật mình quay lại, cậu ấy nhìn tôi sững sờ, lập tức trên khuôn mặt xuất hiện một nụ cười.

-Di, Di khỏe rồi sao? – Cậu lập tức chạy đến bên tôi, mỉm cười.

-Thiên...tôi....

-Sao Di có gì muốn nói à?

-Thiên nói chuyện với tôi một chút được không?

-Hả? uhm' ^^ - Thiên vẫn nhìn tôi cười rạng rỡ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Tôi và cậu ấy cùng đến một nơi ít người qua lại.

-Thiên, tôi muốn hỏi cậu...thật ra cậu đã biết chuyện tôi là người của tộc Lâm và là người thừa kế của Williams rồi đúng không?

Cậu ấy hơi giật mình, ngay lập tức khuôn mặt tươi cười đành lại.

-Uhm?

-Cậu không bất ngờ? – Tôi hỏi vì thấy thái độ đó

Cậu lắc đầu – Không.

-Tại sao? – Tôi không hiểu lần đầu tiên khi gặp một người của Williams mà không bất ngờ.

-Không có chuyện gì là bất ngờ cả. Dù cậu là người thừa kế của Williams đi nữa nhưng cậu vẫn là Lâm Thái Di thôi.. – Thiên nói.

-Cậu không giận khi tôi giấu cậu chuyện này? – Tôi hỏi Thiên.

-Không giận, tại sao phải giận khi con người luôn luôn phải có những bí mật?

Tôi gật đầu.

-Và vì tôi yêu cậu.... – Thiên nhìn tôi, thẳng thừng.

Đầu óc tôi ngay lập tức đình trệ. Cứ như là một công nhân bị bắt làm việc 20 giờ trong một ngày. Thiên nhìn tôi, nhìn thẳng vào mắt tôi, đôi mắt cậu ấm áp nhưng nghiêm túc, không giả dối.

-Tôi đã muốn theo đuổi cậu đến cùng, nhưng sáng nay khi biết cậu đã yêu Hoàn, yêu rất thật lòng và sâu đậm tôi đã muốn buông tay vì chắc cậu yêu anh ấy nhiều lắm!Chúng ta chỉ có thể là bạn phải không? – Thiên mau chóng gục mặt xuống.

Tôi không nói nên lời. Tôi còn yêu anh Hoàn không? Tôi cũng không biết. Nhưng tôi không muốn Thiên là bạn của tôi. Vì

15. Chương 15 : Âm Sát.

Hôm nay nó nhìn sang Thiên, cậu chăm chú đến lạ, chứ thường ngày thì cậu vẫn đang ngủ. Nó muốn hỏi cậu những chuyện sáng nay nó thấy. Tại sao cậu lại khóc? Tại sao hôm nay cậu khác ngày thường?

Nhưng rồi nó lại dẹp cái suy nghĩ đó sang một bên. Nhưng nó thấy lạ là tại sao, một người mê ngủ như Thiên mà không gặp khó khăn gì trong việc học tập....

Nó cứ nhìn cậu, đến khi cậu lên tiếng, khẽ đủ để nó nghe:

-Di nhìn tôi như thế, có gì à?

Nó lắc đầu, xua tay và quay lên học tiếp.

Ely và Oanh bật cười khẽ khi thấy hành động của nó. Cậu thì im lặng như môi có nhếch lên một chút. Nó thì bối rối không biết làm sao.

Buổi học trôi qua một cách êm thấm. Ely thấy lạ khi phía Quang không có động tĩnh gì.

Cao Văn thỉnh thoảng có ghé qua lớp nó, nhưng hôm nay cậu nhóc cũng không đến. Cậu nhóc thích nhất là.....đấu mắt với Thiên!

Ra về.....

-Thiên, nói chuyện với tôi được không? – Nó gọi cậu.

Cậu quay lại, gật đầu. Ely hiểu ý tiểu thư nên về trước.

Trên con đường buổi chiều....có hai cái bóng trải dài đang di chuyển. Là nó và cậu!!!!

Cả hai đi rất lâu rồi mà vẫn chưa nói với nhau lời nào. Cậu thỉnh thoảng đá những viên sỏi bên đường. Nó thì im lặng, khuôn mặt lạnh như tiền. cả hai im lặng nhưng cảm nhận được bầu không khí ngột ngạt.

-Cậu muốn nói gì? – Như không chịu đựng được nữa, cậu lên tiếng hỏi nó.

-Tôi muốn hỏi cậu, một vài điều thôi – Nó bước đi tiếp.

-cậu hỏi đi?

-Có thích tôi thật không? – Nó nói

Cậu dừng lại đột ngột, im lặng.....Nó hồi hộp chờ câu trả lời từ cậu bạn cùng bàn. Nó cũng đứng lại.

-Có – cậu nghiêm túc. – tôi thích cậu hơn cả bản thân tôi.

Nó ngạc nhiên hết cỡ nhưng lấy lại bình tĩnh và cũng như che đi khuôn mặt đang ửng đỏ. Nó hỏi:

-Tại sao? Từ lúc nào?

-Từ lúc gặp cậu, tôi đã thấy cậu rất thú vị. Càng tiếp xúc, càng biết về quá khứ của cậu. Tôi càng thích cậu nhiều hơn. Lí do thì tôi không biết, có lẽ tôi thích cậu về tất cả.

Một thoáng sững sờ. Nó nhìn tên bạn, mỉm cười. Nụ cười trong ánh hoàng hôn cũng làm Thiên giật mình, cậu cười nhìn nó và ngay tức khắc chạy đến ôm nó. Nó không phản kháng, nó ôm lại tên bạn đã chiếm một phần không nhỏ trong lòng nó.....

An nhìn thấy cô bạn lập tức bỏ chạy.

Quang thì cười mỉm, nhưng anh lập tức quay đi,....toan tính một âm mưu.

Nó nói:

-Cảm ơn cậu, cảm ơn. Tôi.....

Chưa kịp nói hết câu tức thì nó cảm nhận được một lượt phi tiêu đang nhắm vào nó. Thiên cũng vậy, cậu lập tức.....

-Tôi sẽ đợi Di, nên từ giờ Di hãy tập trung lo lắng việc của Di. Chúng ta vẫn giữ mối quan hệ bạn bè bình thường.

Cậu đứng thẳng người lại, quay đi. Nó im lặng nhưng sau khi cậu khuất bóng nó khụy xuống, chân nó đứng không vững nữa rồi. Nó im lặng, tim nó thắt lại không hiểu lí do?

——Nhà họ Lâm——

-Tiểu thư cho gọi Ely

Nó đang ngồi trong phòng riêng. Lần này nó gặp Ely không phải ở thư phòng. Ely biết rằng chắc lần này tiểu thư rất muốn nói chuyện với nó. Nó quay đầu lại, rời khỏi chiếc ghế, nhanh chóng bước lên giường ngồi. Nó nhìn sang Ely ngoắc nhỏ lại, ra hiệu ngồi cạnh mình. Ely hiểu ý, nhanh chóng bước đến và ngồi cạnh tiểu thư của mình.

-Ely này, ta nghĩ em không cần về Anh quốc đâu. Ta đã nói với bà quản gia bên Anh rồi.

-Tiểu thư nhưng em có lỗi với tiểu thư. Em không bảo vệ được tiểu thư – Ely sụt sùi.

Nó mỉm cười dịu dàng, lấy tay xoa xoa đầu Ely.

-Ely này, em đã làm rất tốt công việc của mình. Lúc ta bị nạn em đã giúp đỡ ta rất nhiều. Ta cần việc gì, muốn có thứ gì em đều giúp đỡ ta. Ta rất biết ơn em

-Tiểu thư.

-Đừng khóc nào, cô gái chín chắn, dịu dàng và ương ngạnh trong công việc của ta đâu rồi. – Nó nhìn Ely
Ely cười nhẹ, nhỏ ôm chầm lấy cô chủ của mình.

-Cảm ơn tiểu thư.

Nó ôm lại Ely. Sau đó hai đứa nó nhưng hai người bạn thân cùng nhau ngủ chung. Đang nằm trần trọc thì nó bỗng.....

-Ely này.

-Dạ.

-Ta muốn hỏi em một chuyện. Ta có nên chấp nhận Thiên không?

Câu hỏi bất ngờ và thẳng thừng của nó làm Ely....choáng! Nhỏ bật cười và dịu dàng.

-Tiểu thư à, trái tim của cô thật dễ nắm bắt, nó khác xa hoàn toàn với lí trí của cô.

Nó ngỡ người không hiểu. Đối với nó thì lí trí dễ hơn chứ.

Ely nhìn nó mỉm cười, nhỏ lấy tay mình đặt lên tim của nó.

-Tiểu thư, đáp án cho câu hỏi của cô Ely không trả lời được. Nó nằm ở đây. Trái tim là của tiểu thư, cảm xúc của tiểu thư thì chỉ có thể do tiểu thư trả lời. Câu trả lời, nó đang lẩn trốn tiểu thư đấy. Nhưng Ely tin, ngày cô tìm ra nó sẽ mau thôi. ^^

Nó gật đầu nhưng đã hiểu. Nó cười nhẹ, nụ cười mấy năm nay tưởng như đã mất nhưng không ngờ đã xuất hiện lại. Nó nhắm mắt chìm vào giấc ngủ. Ely nằm cạnh thì thắm.....

-Di, ngủ ngon!

...

Có những thức hạnh phúc phải chờ đánh thức

Có khi yêu rồi ta phải tìm ra

Có khi em và anh là hai thế giới

Nhưng dưới một khoảng trời ta mãi mãi bên nhau...

—sáng hôm sau—

Nó và nhỏ vừa bước vào trường thì...

-Di, hôm qua bị sao thế hả? – một tiếng nói lớn vang lên kèm theo một cái “bốp” vào lưng nó, nó suýt ngã

-Á, đau... - nó hét lên – cậu làm gì vậy Ngọc Anh. – nó quay người lại nhìn nhỏ bạn đang đứng gãi đầu cười hì hì.

-Hi, mình chỉ hỏi thăm thôi mà?

-Cậu hỏi thăm hay ám sát mình? – Nó hét vào tai của Ngọc Anh làm nhỏ muốn thủng màng nhĩ.

Ely đứng kế cạnh chịu chung số phận với Ngọc Anh. Hoàng Oanh và Thúy An từ đâu bước đến hai cô nàng cũng phải che miệng cười. Oanh dịu dàng vỗ nhẹ lên vai nó cười hiền:

-Đừng giận nè Di, Ngọc Anh cũng chỉ vì lo cho bạn quá thôi?

Ngọc Anh thấy thế liền gật đầu lia lịa. Ely thì cơ hòng, An thì bình tĩnh. Riêng nó, nó cười trước thái độ của Ngọc Anh. Nó khoác lấy ta nhỏ bạn:

-Nè, lớp trưởng, lớp trưởng mà để những hành động hồi nãy ở trước lớp thì chắc lớp trưởng sẽ khó lòng quản lí lớp đó biết chưa.

Cả bọn ngó người sau đó cười sặc sụa. Chúng nó khoác tay nhau đến lớp. Lúc này nó cười rất vui, Ely thì dịu dàng cười khẽ, nhỏ cảm ơn những người bạn tốt bụng này. Oanh thấy thế, nhìn sang Ely, Oanh nhận được một cái nhìn thân thiện như có lời cảm ơn từ nhỏ, Oanh cũng mỉm cười hiểu ý bạn mình.

Oanh – Ely, chắc có lẽ hai cô gái tinh tế này sẽ trở thành một cặp bạn thân nhất. Giống nhau về cả tính cách và cái nhìn.

Vừa bước vào lớp, nó giật mình khi thấy Thiên...cậu ấy đang.....ngủ!!!!!!!!!!!!!! Nó sững sờ và để cặp xuống học bàn một cách nhẹ nhàng nhất và ngồi yên ở đó. Song nó quay lại đưa ánh nhìn đến Ely. Ely hiểu ý liền rủ mọi người xuống căn – tin.....ăn sáng!!!!

An nhìn nó và cậu, lại nhìn sang Ely và Oanh, An liền lòi phắt Ngọc Anh đi. Song cô bé nhìn sang nó như nói: “Được rồi cậu yên tâm đi, tôi sẽ không để ai quấy rầy đâu”

Nó thầm cảm ơn An, dù cô bé tuyên bố là thích cậu nhưng luôn cạnh tranh công bằng và giúp nó nói chuyện với cậu nhiều hơn.

Khi bóng các người bạn đã khuất, nó nhìn sang Thiên. Cậu vẫn đang ngủ.

Lần đầu tiên nó nhìn kĩ Thiên như thế. Cậu cũng khá đẹp trai. Da không phải màu trắng như các công tử giàu có mà là một màu nâu, không nâu sẫm như cũng cho cái cảm giác là con trai. Mái tóc màu café sữa. Đôi mi dài chốc chốc rung rung, sóng mũi cao, đôi môi vừa với khuôn mặt. Cậu ngủ bên cạnh khung cửa sổ, ánh nắng chiếu vào, thỉnh thoảng có cơn gió thoảng qua, mang theo một mùi hương thơm nhẹ.

Nhưng trên khóe mắt có một giọt nước chảy ra. Cậu đang khóc, khóc khi ở trong mơ. Nó thật sự bất ngờ nhưng nghĩ là chắc cậu đang gặp ác mộng. Nó im lặng, bình tĩnh để cho thời gian cứ trôi. Muốn hỏi cậu nhưng thấy cậu đang ngủ không dám phá.

Đột nhiên nó nhớ đến chuyện hôm qua, như một luồng điện xuyên qua đại não nó. “Tôi sẽ chờ Di...” – nó đỏ cả mặt, nó lại nhìn cậu. Đường như lúc này trong mắt nó chỉ có cậu, nắng và gió. Nó cũng để đầu mình nằm nghiêng trên bàn và cứ nhìn cậu. Sau đó nó nhắm mắt lại như muốn cùng cậu lạc vào cõi mơ.

Đến khi.....

“Reng....reng...reng....”

Nó và cậu tỉnh dậy lấy tay xoa xoa mắt. Cả hai nhìn nhau hoảng hồn “Oái...” cả hai đứng phắt dậy, tức thì quay lại nhìn xung quanh, cả lớp nhìn hai đứa nó như sinh vật ngoài hành tinh. Bỗng....

-Hai người này ghê thật tranh thủ ghê hén....-Một nam sinh hét lên.

Cả lớp vỗ tay rần rần làm nó và cậu đỏ mặt.

Cậu và nó lủi thủi ra ngoài bỗng nhiên bị một luồng sát khí làm cả hai lạnh sống lưng, người phát ra luồng sát khí ấy không ai khác là Ngọc Anh...

-Hai cậu, chuông đã reo rồi, hai cậu muốn đi đâu ^^? – Nó và Thiên quay lại, Ngọc Anh cười cười nhưng như muốn ăn tươi nuốt sống nó và cậu.

Nó tỉnh bơ, lạnh lùng bước về chỗ cũ.

Cậu hoảng hốt lon ton lại chỗ ngồi của mình.

Ở cuối lớp có hai người, một nam một nữ. Cả hai im lặng dõi xem từ lúc bắt đầu. Không ai khác là Quang và An.

Cô bạn An ít nói, không cười không cảm xúc, bằng khuôn mặt vô cảm và ánh mắt lạnh lùng, cô bạn nhìn lên trần sau khi xem xong vở diễn.

Quang cười nhạt, anh không biết nên làm gì vào lúc này, anh im lặng để thời gian mãi trôi. Nhưng anh thầm nhủ rằng... “Cậu nhóc đó, rồi sẽ đau khổ”

“Đã có một thời gian là khoảng lặng
Đã có một quá khứ không thể phai nhòa
Tôi yêu em em nào hay biết
Tôi yêu em nhưng tôi biết em sẽ mãi xa...”

16. Chương 16 : Thế Chỗ Cho Tình Cảm....

———lời kể của An———

“Tình yêu đồng hành với thời gian
Qua một lần khó có cơ hội thứ hai
Đã vì sợ mà bỏ cơ hội duy nhất
Đã thế thì luyến tiếc chỉ thêm đau ”

Tôi chạy từ con phố này đến con phố khác. Không còn biết thời gian và không gian. Tôi chạy mãi không có điểm dừng. Cầm đầu chạy để đừng rơi nước mắt.

Tôi nhìn thấy Thiên và Di ôm nhau, hai người có vẻ hạnh phúc. Sao thế này, sao tim tôi đau quá.

Tôi tìm ình một đôi cổ. Tôi ngồi xuống, nước mắt tôi rơi. Mặn! Sao nước mắt mặn quá đây? Chẳng lẽ tạo hóa cho con người nước mắt để phải nếm đủ Đắng – cay – mặn hay sao?

“Quên đi An à, mày hãy quên đi cái nỗi đau này, mày hãy quên đi tình cảm cho Thiên bởi mày là kẻ nhút nhát. Mày đã có cơ hội nói chuyện với Thiên, mày đã có cơ hội trở thành bạn gái của Thiên nhưng mày không nắm bắt. Mày đã có cơ hội nói rõ với Thiên là mày thích, mày yêu Thiên biết nhường nào nhưng mày đã vì nỗi sợ mà không bày tỏ. Mày đáng chết lắm An à!!!!!!”- Tôi hét lên giữa màn đêm bao phủ.

Tôi mất bình tĩnh, tôi nhìn lại mình, một con người ít nói, một con người luôn có cái nhìn và khuôn mặt vô cảm lại khóc...nước cười thật cứ như một băng nữ đang bị tan chảy.

Tôi đáng lẽ không nên gặp Thiên vào lúc đó, để khỏi phải đau, khỏi phải nhớ, khỏi phải yêu.

Xin cậu Thiên à, hãy ra khỏi tim tôi, hãy xóa nhòa kí ức của cậu trong tôi.....

Tôi khóc, khóc mãi. Trời không mưa, quang đặng đến lạ. Nhưng có lẽ người cũng quá đau buồn vì cô con gái bé bỏng, ít nói và hiền lành của mình đang chịu một nỗi đau quá lớn.....

———lời kể của Di———

———tối hôm đó nhà họ Lâm———

-Tiểu thư đã về - Ely chạy ra mở cửa sao khi thấy bóng tôi ở đằng xa, đỡ tôi là Thiên vì tôi đang đi cà nhắc. Ely hốt hoảng chạy ra xem, nhỏ hỏi dồn. “Tiểu thư bị gì thế? Tiểu thư có sao không? Tiểu thư đến bệnh viện nhé?.....”

-Im lặng!!!!!!!!!!

Bạn nghĩ tiếng hét đó của ai. Của tôi? – Bạn đoán sai rồi mà là của cái người đang đỡ tôi. Lần đầu tiên tôi thấy Thiên cau như thế. Ely giật mình nhìn Thiên oán trách.

-Cậu làm gì hét lên thế, tôi chỉ hỏi tiểu thư không hỏi cậu! – Ely mắng xối xả.

-Cậu mắc cười thật thấy cậu ấy thế này còn không mau dìu vào nhà, đứng đó hỏi dồn, thấy mệt hông? – Thiên bướng

-Phải hỏi cho rõ ràng nếu bị nặng quá lấy xe đưa tiểu thư vào bệnh viện luôn, tiện không hử? – Ely đáp trả

-Lỡ không cần đưa vào bệnh viện thì sao, thế chẳng phải là mất thời gian à? – Thiên nói

Thế là cả hai cứ cãi nhau, bỏ tôi đứng bơ vơ. Tôi lạnh lùng, đưa ánh mắt theo tôi lúc này là sắc lẹm nhìn hai người họ:

-Im lặng!

Lập tức có công hiệu, cả hai không nói gì nữa.

-vào nhà – tôi lạnh tanh.

Không một lời phàn nàn, hỏi dồn từ phía Trần quản gia. Ông ấy chỉ cần nhìn sắc mặt hình sự của tôi thì hiểu rồi.

Tôi ngồi xuống ghế thì....

-Người đầu mang đến hộp thuốc y tế, gọi bác sĩ Lê ngay, ông ấy đang ở phòng thí nghiệm. Mang lên cho tôi hai li nước – Trần quản gia ra lệnh, lập tức các lệnh được thi hành.

Sau khi băng bó xong, bác sĩ Lê nói nhỏ với Trần quản gia cái gì đó rồi ra ngoài.

Trong căn phòng khách rộng chỉ còn tôi, Thiên và Ely.

Bất chợt.....

-Tiểu thư, có thể cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra? Còn cái tên đáng ghét này là sao?

Tôi lắc đầu, nhìn Thiên rồi nhìn Ely. Một cách chậm chạp tôi nói:

-Lúc chiều, khi đang trên đường về, mình bị ám sát, rất may có Thiên giúp né qua một bên nhưng cũng bị xây xát chút đỉnh. Rồi cậu ấy đưa mình về.

-Cái gì ám sát? – Ely hét lên

-Cô bạn be bé cái miệng giùm, tôi câu rồi đấy – Thiên hậm hực, cậu hình như khác với thường ngày.

Rồi cậu đứng dậy, bước ra phía cửa.

-Xin lỗi hai người. Tôi có việc sáng mai gặp lại.

Tôi hơi bất ngờ về Thiên, cách nói chuyện và thái độ không giống thường ngày. Còn Ely thì coi như không có chuyện gì xảy ra rồi đưa tôi lên phòng.

—————Sáng hôm sau, Hoàng Lâm—————

Khi nó vừa bước vào lớp, cũng là lúc nó bị N.Anh vặn hỏi đủ điều. Oanh thì quan tâm như không thái quá như N.Anh. An thì im lặng, cô bạn vẫn như thường ngày, ít nói. Nhưng hình như có cái gì đó khác lạ, nơi khóe mắt cô bạn.

Ely nhìn Oanh, rồi kéo cô sang một bên, hỏi nhỏ:

-An bị sao thế, cô ấy khóc à?

-Uhm, hình như là vậy đó, nhưng có cái gì đó đã vượt kiểm soát rồi đúng không?

Hai cô gái im lặng nhìn nhau, gió thổi nhẹ xuyên qua hai làn tóc.....cả hai cảm nhận được có cái gì đó đang đến gần.....

“reng.....reng.....reng.....”

Cả lớp nhanh chóng quay về vị trí, N.Anh cũng thôi không làm phiền nó. Cậu cũng tỉnh dậy sau giấc ngủ dài, quay sang nhìn nó, cậu mỉm cười chào.....buổi trưa!!!!!!

Ngay lập tức bị nó giáng một cú kí đau vào đầu cậu. Xong nó lại cười nhẹ làm cậu cảm thấy lòng ấm đến lạ. Nhưng hình như nó đang bắn khoả cậu đang giấu nó chuyện gì đó!!!!!!.

Đừng giấu em chuyện gì anh nhé

Hãy để tình yêu chia sẻ, cảm thông

Hãy để anh làm ấm trái tim em

Hãy để tình yêu xóa mờ nỗi đau trong tí tách

Quangở một góc, nhìn Di, tìm cậu thất lại. Anh vẫn đang trong kế hoạch của mình. Kế hoạch dành lại người con gái mà suốt đời anh yêu thương dù người con gái đó đã hai lần, hai lần làm trái tim anh tan nát.

Biết yêu em là trái tim sẽ đau khổ

Nhưng cứ yêu, cứ nhớ, cứ mong

Rồi một ngày trời đẹp, nắng trong

Em và anh sẽ quay về thuở đó...

—————Chỗ của Thiên—————

-Thiên, dạo này cậu và “nàng” sao rồi? – Duy nhìn

-Sao trắng gì, rất phát triển đúng hơn? – Tường châm.

-Các cậu thật là, mình và Di có gì đâu? – cậu hậm hực phân bua

Nhưng cậu không ngờ rằng mình đã trúng quỷ kế của bè bạn.

-Tớ đâu nói là Thái Di đâu, làm gì cậu nói thế chứ? – Duy lên tiếng

-Thua rồi em ơi, đấu với hai anh là phải gan lắm nhá!!!!!! – Tường lại ình là cao.

Cậu đỡ người nhưng biết nói gì nữa bây giờ, thôi đành im lặng cho Duy, Tường cười phá. Cậu nhìn Khánh, Khánh hôm nay ít nói hơn thường ngày, im lặng và có cái gì đó suy tư. Thiên vỗ vai cậu bạn:

-Này, sao thế?

Khánh giật mình, lắc đầu không nói gì. Rồi đứng dậy quay về lớp. Cậu nhìn sang hai tên đang vô tư đùa giỡn. Bất chợt hỏi:

-Tên đó bị sao thế?

Đáp lại câu hỏi của cậu là những cái lắc đầu. Cậu im lặng, không nói gì nữa rồi cũng về lớp.

—————lớp học—————

-Thiên ơi! – Nó gọi cậu, dịu dàng làm cậu lạnh cả xương sống. Nhưng cũng quay lại, nở một nụ cười:

-Chuyện gì vậy Di?

-Ngày mai, cậu đi chơi với tôi, được không? – Di ngay lập tức đỏ mặt nhưng lấy lại phong độ, nó nhanh chóng chuyển sang gương mặt lạnh lùng.

Cậu bất ngờ, trong lòng có cái cảm giác vui khôn xiết. Rồi khi cậu tự chủ được thì cậu mới nhận ra mình hơi quá trớn, cậu đang ôm lấy nó. Nó bình thường, còn N.Anh thì hoảng cả lên, nhặng xị cả lên. Cả lớp thì vỗ tay rân rân. Cậu đỏ mặt, quay về chỗ ngồi, cúi gằm mặt xuống bạn nghe rõ cả một cái “cốc”, cậu bật dậy lấy tay xoa trán thốt lên: “Ui da”

Nó bật cười, nụ cười tỏa nắng, chạy đến bên cậu, ngồi xuống ghế rồi vẫn cười khúc khích ^^ . Nó cảm thấy ở bên cậu thật vui.

Cậu cũng vui khi thấy nó cười như vậy. Ely cũng mừng thầm vì tiểu thư của nhỏ đã tìm được hạnh phúc.

Nhưng có ai biết được rằng, có hai trái tim như sắp vỡ vụn.

Anh bên người có biết lòng em đau lắm

Như có ngàn mũi dao cắm vào tim

Từng khoảng khắc em còn nhớ mãi
Xin lỗi anh vì em đã sai rồi

17. Chương 17 : Ngày Hẹn Hay.....(p.1)

—————Sáng hôm sau, nhà họ Lâm—————

-Á, sắp trễ giờ rồi, cậu ấy đợi mình chắc lâu lắm – Nó, một đứa con gái lạnh lùng lại hét lên như vậy. – Ely, giúp ta.

Ely đang bực bội vì hôm nay nó sẽ đi chơi với Thiên – một người vốn dĩ nhỏ không ưa. Nhưng nhỏ cũng vui vì lâu lắm rồi mới thấy tiểu thư nó sốt sắng như vậy. Lại thật, cái cảm giác này thật thân quen. Nhưng chính Ely biết rằng, mình rất mong gặp được nó – cô gái ngây thơ của hai năm trước. Cuối cùng, nhỏ đã được như ý.

Không chịu được cái tính hậu đậu khi chọn quần áo của nó. Nhỏ liền chạy đến, lôi từ cái tủ áo bụi chẳng của nó một cái váy ống màu tím nhạt, đường viền đơn giản không cách điệu màu trắng chạy quanh thân váy. Điểm nhấn là một đóa hoa trắng phần eo, nhụy hoa màu tím.

Cầm cái váy, Ely đưa trước nó, dịu dàng:

-Tiểu thư mặc vào nhé!!!!

Nó gật đầu ngay vì cái váy quá xinh, nó thay đồ rồi bước ra ngoài. Bộ váy rất hợp với nó. Một bộ váy có phần màu hơi lạnh nhưng cũng rất ấm áp. Nó ngồi xuống ghế, tìm ình một cái cài tóc thích hợp. Thấy nó loay hoay mãi, Ely bèn nhẹ nhàng như cơn gió, tiến đến gần nó, cầm lược rồi tóc nó, chải nhẹ.

Động tác điều luyện, nhẹ nhàng, nhanh. Ely chải tóc rồi lại lấy một cái nơ có dải lụa màu trắng, cột một phần tóc bên phải của nó. Trang điểm nhẹ cho nó. Rồi dùng một sợi dây chuyền có mặt hoa hồng đeo vào cổ nó.

Xong nhỏ lại lôi đôi giày búp bê màu tím mang vào cho nó. Nó ngồi im lặng để Ely làm việc. Không nói nửa lời. Sau khi xong, nó nhìn Ely mỉm cười chọc ghẹo:

-Ely cứ như ta sắp đi lấy chồng ấy nhỉ?

Ely im lặng. Nhưng rồi cô cũng lên tiếng:

-Ely đã lâu không được làm những việc này, thật sự rất muốn thấy tiểu thư vui.

Nó gật đầu. Thầm cảm ơn cô bạn dễ thương của mình. Vừa định bước ra khỏi cổng thì nó liền bị N.Anh chặn đường. Nó hoảng hồn khi thấy N.Anh đứng một đống.

-Gì dạ Anh?

-Di, Di đi chơi với Thiên vui nhé, rồi sau này dẫn bạn cậu ấy giới thiệu cho Anh nhé, cô đơn lẻ loi một mình buồn lắm á? – N.Anh nhìn nó cười gian.

Nó hơi giật mình nhưng cũng gật đầu:

-Uhm, uhm, nếu có cơ hội, vậy hén, Di trễ giờ rồi.

Xong nó lại chạy biến đến chỗ hẹn. N.Anh vẫn còn ngẩn ngơ vì hôm nay nó rất xinh đẹp. Nhưng Ely lại cảm thấy lo lắng, không hiểu vì sao cô có cái cảm giác này.

-Thiên!!!! – Nó gọi khi thấy cậu đang đứng bên cạnh một chiếc xe đạp và đang chờ nó.

Cậu quay lại, tìm kiếm một hình bóng quen thuộc, kia rồi:

-Di ơi, đây này. – Cậu dắt xe chạy lại chỗ nó.

Cả hai gặp nhau ai cũng phải bất ngờ. Cậu nhìn nó khác với vẻ thường ngày, rất xinh, rất dễ thương, rất nữ tính không còn vẻ lạnh lùng. Nó cũng bất ngờ về cậu, cậu khi mặc đồng phục nhìn rất bảnh rồi giờ mặc đồ thường còn đẹp trai hơn. Cậu mặt quần tây, áo sơ-mi trắng, bên ngoài có áo ghilê đen, tay sơ mi dài cậu xắn khéo lên. Tóc chải không xịt keo nhưng bao tên con trai khác nên nhìn nó cứ bồng bênh.

Cậu nhìn nó, mỉm cười rồi leo lên xe cậu bảo:

-Di lên đi, mình sẽ chở Di đi chơi.

Nó gật đầu rồi vén váy ngồi trên yên sau xe. Cậu bắt đầu đạp xe, nó ngồi sau tóc cứ tung bay, gió thổi từng cơn nhẹ ulla vào mặt nó và cậu. Mọi người quanh đường cứ nhìn bọn nó không chớp mắt. Thịnh thoảng nó cũng cười lại với họ.

Khi xe dừng lại, cậu bảo:

-Di đợi ở đây nhé, mình đi cất xe đã.

Nó gật đầu, rồi ngược nhìn nơi mình đến. Một khu vui chơi...nó thích thú khi ở bên Anh nó rất ít đến khu vui chơi vì nhà nó có sẵn. Thịnh thoảng Kiến Hoàn có dẫn nó đến. Nó bắt chợt lại buồn.

-Di, đi thôi – Thịnh cầm tay nó dắt đi làm nó không khỏi ngại ngùng.

Bọn nó vào công viên, đi từ chỗ này đến chỗ khác. Đi đến đâu ai cũng ngoái nhìn hai đứa, lâu lâu lại có người khen: “Đẹp đôi quá”.

Cậu và nó đến “Tàu lượn siêu tốc” cả hai lên tàu lượn. Nó hét liên hơi khi tốc độ quá nhanh mà còn cao nữa. Nó nhắm tịt mắt, nắm chặt lấy tay cậu không buông. Cậu nhìn nó mỉm cười, trông nó bây giờ cứ như một cô gái đi chơi với người yêu, rất bình thường. Khác hẳn một cô bạn mạnh mẽ, lạnh lùng.

Sau khi đã thấm mệt, cả hai leo lên Đu quay ngồi.

-Thiên này.....- nó lên tiếng

-Huh? – Cậu nhìn nó thắc mắc

-Trước đây anh Hoàn có kể ỉnh nghe một câu chuyện.

Cậu hơi chau mày khi thấy nó nhắc đến Kiến Hoàn, nhưng cũng mỉm cười và hỏi nó: “Chuyện gì, kể mình nghe được không?”

Nó thoáng thấy sắc mặt cậu thay đổi nên xua tay:

-Không phải tớ cố tình nhắc đến anh Hoàn đâu chỉ muốn kể cho cậu nghe một chuyện. Anh ấy nói khi ở trên Đu quay, đến đỉnh của vòng xoay, một nam một nữ hôn nhau thì hai người đó sẽ rất hạnh phúc.

Cậu mỉm cười. Cậu không ngờ nó trong sáng và đáng yêu như vậy. Nó có thể tin bất kì câu chuyện, truyền thuyết tình yêu nào.

-Giá như.....

-Giá như.....

-Giá như mình không phải là người của Williams chắc mình đã rất hạnh phúc – Nước mắt nó lăn dài.

Cậu ôm chầm lấy nó, thì thào:

-Em nhìn xem Di, thế giới này đẹp biết bao, ở đó có một thứ gọi là “Tình yêu”. Tình đầu rất khó quên nhưng nó cũng là hồi ức đẹp nhất. Đừng khóc nữa vì ở đây, tại nơi này, có tôi – một thằng ngốc rất yêu Di.

Nó nhìn cậu, dòng lệ thôi rơi. Bất chợt cậu đặt lên môi nó một nụ hôn, nhẹ nhàng, ấm áp cũng là lúc ở đỉnh điểm của vòng xoay. Tim nó đập liên hồi. Lần thứ hai nó tìm được cảm giác này, quá thân quen nhưng cũng quá xa vời!!!!!!.

Khi ra khỏi khoang Đu quay, nó nắm chặt lấy tay cậu. Bàn tay ấm áp của cậu.

Cậu mỉm cười nhìn nó, hôm nay cậu không bông đùa hay giỡn mà rất chính chắn, cậu làm nó có cảm giác an tâm khi ở cạnh, nhưng cũng không kém chuyện tim đập, chân run.

Khi cả hai đang ngồi nghỉ ngơi ở một quán kem trong khu vui chơi, thì cậu cảm thấy có một lùm cây đang chuyển động, nó phát hiện này giờ có người theo dõi mình. Cả hai không hện, mà lại xông đến chỗ “lùm cây và nhóm người”. Nó tá hỏa khi thấy “nhóm người” theo dõi mình là N.Anh, Oanh, An và cả Ely. Còn cậu cũng giật mình vì từ lùm cây xuất hiện bốn cậu trai Khánh, Tường. Cả hai lôi cả 7 người về phía quán kem.

-Nói mau, sau theo dõi tụi này? – Cậu và nó đồng thanh.

-Xin lỗi, chỉ muốn biết chuyện gì đang xảy ra thôi ^^, tha lỗi hén – N.Anh chấp tay trước nó.

-Tụi này chỉ muốn biết cậu và Di như thế nào thôi mà? – Tường cười cười.

Ngay lập tức cả bọn bị cậu và nó “giáo huấn”. Xong từ buổi hẹn hò của cậu và nó chuyển sang buổi giới thiệu gia đình hai bên í nhằm là buổi giới thiệu bạn bè.

Cậu bắt đầu trước.

-Giới thiệu với Di đây là ba người bạn thân nhất của mình: Khánh, Tường và Duy.

-Chào, chào hỏi mà tổ chức hội trường đã gặp nhau nay mới nói chuyện. ^^ - Duy hăm hờ.

Bọn con gái cười nhẹ, đứa nào cũng dịu dàng, duy nhất trừ An – nhỏ vẫn im lặng.

-Ba cậu thì mình biết rồi,. Còn Ely các cậu cũng biết rồi phải không? Vậy mình giới thiệu ba bạn kia nha: từ trái sang là An, Oanh và N.Anh.

-Tớ là Oanh rất vui được biết các cậu. – Oanh cười thân thiện làm một tên trong bọn cứng đờ.

Song nó lại quay sang hỏi bốn tiểu thư đang ngồi:

-Còn các cậu, sao lại ở đây?

Oanh rụt rè nói:

-Theo....

-Hả nói gì? – Khánh nói

-cái cậu vô duyên, chỗ con gái đang nói. – Khánh bị Thiên cốc đầu rõ đau.

-Có gì nói đi, mình sẽ tha thứ? – Nó lên giọng

Oanh gãi gãi đầu, cuối cùng cô bạn cũng lên tiếng.

-Theo dõi Di với Thiên!!!!.

Cậu và nó muốn té ngựa. Bọn con trai cười sằng sặc, bọn con gái thì đỏ mặt. Riêng duy nhất một người tim rất đau. Còn một người đang cười, một nụ cười chua chát.

Xong nó lại cười khì trước những người bạn quá đáng yêu của mình. ^^ . Nó thì thầm với Thiên một điều gì đó nhưng cậu cười rất vui vẻ và gật đầu. Thấy hành động nhỏ to cả bọn cười lớn. Châm chọc:

-Ai da, mau ghê ta, mới nửa ngày mà mau ghê ta. – N.Anh lên tiếng.

-Uhm – Khánh gật gật đầu đồng ý.

Cả bọn lại cười phá lên làm cả nó và Thiên đỏ mặt. Tuy nhiên lấy lại bình tĩnh nó nói.

-Thế này nhá, chúng ta chơi một trò chơi đi. Hiếm khi 9 người đầy đủ thế này.

-Uhm, chơi một trò chơi đi – Cậu nhanh nhẩu.

Cả bọn cười khúc khích nhưng rồi Ely lên tiếng.

-Được rồi, chơi gì nào cặp đôi?

-Uhm, chơi gì? – Oanh nhẹ nhàng.

Nó nhìn Thiên cười mỉm (cười gian ác). Thiên gật gật đầu. Cả bọn hồi hộp không biết hai người này có âm mưu gì.

-Chúng ta bốc thăm nhá, có 4 nam 5 nữ thì có 9 lá thăm. Chúng ta sẽ chọn xem ai là người sẽ đi chơi với nhau thì số thăm sẽ giống nhau. Còn nữa sẽ có một cô bạn bị “bỏ rơi” ở đây, nên các bạn nữ hãy cố gắng nha. Bên nữ mình sẽ lo, bên nam cậu lo nhé Thiên?

-Ok - Thiên giơ tay ra hiệu đồng ý.

Cả bọn giờ mới té....xiu. Âm mưu đấy, âm mưu rõ ràng là muốn mai mối cho 7 người đang trong tình trạng “độc thân”.

Sau 15 phút bốc thăm.....

Thiên sẽ đi với An

Oanh sẽ đi với Khánh

Ely sẽ đi với Duy.

N.Anh trơ trọi cô bạn chán nản bỏ về nhưng cũng nở một nụ cười thật tươi nói rằng lần sau cô ấy sẽ dẫn đến bạn trai để 8 người còn lại tức chơi ^^.

Còn nó đương nhiên sẽ đi với Tường.

Cả bọn ngẩn ngơ, Thiên cũng vậy, cậu với nó đã bàn là sẽ đi chung nhưng không ngờ cậu phải đi với An – cô bạn ít nói.

Nó nhìn Thiên, nghiêng đầu và mỉm cười. An – cô bạn cũng không khỏi bất ngờ vì từ đầu đã biết đây là sắp xếp của nó và cậu. Nhưng không ngờ nó lại cho cậu đi với mình.

Trước khi tách nhóm, nó bước đến gần An thì thầm: “Hôm đó, hôm tôi và Thiên ôm nhau, tôi đã thấy cậu...”

An hơi bất ngờ, nó thấy An nhưng tại sao....nó lại ôm Thiên chặt vậy, nó biết An thích Thiên mà.

“tôi cứ tưởng cậu sẽ chạy đến giật Thiên ra, nhưng không, cậu bỏ chạy, từ lúc đó cậu đã thua....” – nó cứ nhỏ to.

Xong nó nhìn thẳng vào mắt An. Nó lạnh băng.

“Cậu đã thua bản thân mình và trái tim của cậu. Tôi sẽ cho cậu thêm một cơ hội, hãy nói với Thiên là cậu thích Thiên đến nhường nào. Đây là cơ hội cuối cùng của cậu. Nếu Thiên không có phản ứng thì xem như cậu đã thua.....tôi”

Xong nó quay lưng tìm Tường và lôi đi. An như không còn đứng vững, cô biết nó rất coi trọng tình bạn và tình cảm, nhưng nó vẫn cho cô một cơ hội, cơ hội thứ 2. Cô thầm cảm ơn người bạn tốt của mình. Rồi cô nắm tay Thiên, bước đi.

—————Nó và Tường—————

Nó cùng Tường bước đi, không nói lời nào, vì lòng nó bây giờ như lửa cháy, không biết Thiên có đồng ý hay không. Nhưng nó tin vào Thiên.

Tường thấy được vẻ lo lắng của nó, liền dẫn nó đi thủy cung.

Nó khá bất ngờ vì không thể tưởng tượng được ở đây có một thủy cung lớn và rộng đến vậy.

Cả hai đi dạo qua khu này đến khu khác. Nó cứ như đứa trẻ lần đầu đi chơi làm cho Tường phải bái phục chào thua. Cậu bạn thấy rằng nó cũng thú vị đấy chứ. Sau khi đã thăm mệt, nó ngồi phệt xuống tại một quán kem có trong thủy cung.

Nó gọi ình một li Chocolate, Tường gọi ình một kem bạc hà.

Vừa nhắm nháp ly kem nó vừa suýt soa vì lạnh. Nhưng lòng nó lại như lửa cháy khi Tường hỏi:

-Cậu rất thích Thiên đúng không?

Tim nó muốn rớt ra ngoài vì câu hỏi quá ư thẳng thắn. Nhưng lấy lại bình tĩnh nó nói:

-Tôi không biết, không chắc rằng tôi có thích cậu ấy hay không?

-Cho nên cậu mới mong An hãy tỏ tình với Thiên để cậu có thể lấy đó làm lí do xa cậu ấy.

Một lần nữa, nó thật sự bất ngờ. Cậu bạn lần đầu gặp tại lễ hội trường Tường – rất hay đùa, bây giờ gặp nhau lần hai Tường làm cho nó bất ngờ - một con người tinh tế và như đi guốc vào bụng nó.

Thấy vẻ mặt nó ngêch ra, Tường cười hiền.

-Đừng nhìn tôi như vậy. Tôi quan sát An lâu nên mới biết cậu ấy thích Thiên.

Nó sốc, Tường quan sát An đến nỗi biết cả An thích ai! Nó tin rằng Oanh chưa chắc biết vì An che giấu cảm xúc rất giỏi. Đó là điểm chung mà nó thấy ở An và bản thân.

-Tôi rất thích An, thích ngay lần đầu gặp cậu ấy.

Nó nhìn Tường như muốn hỏi “Tại sao?” Tường hiểu ý, cậu bắt đầu câu chuyện.....

-Một năm trước.....

—Quá khứ—

-Mày chết đi này, ít nói hử con, ra về tiểu thư hử con – Một giọng nữ chua chát đang vang lên trên con hẻm nhỏ.

Một cô gái đang chịu đựng nỗi đau vì bị một bọn con gái đánh. Trong đó có cả chủ nhân của giọng nói. Một chàng trai xuất hiện, hét.....

-Các cô đang làm gì thế, tôi sẽ báo cảnh sát.

Cả bọn con gái chạy tán loạn để lại một cô gái dường như mất ý thức, người bê bết máu.

—Hiện tại—

-Đó là..? – Nó nhìn Tường hỏi.

-Đó là An – cô gái bị đánh, người hét chính là Thiên.

-À.....Thế rồi sau đó

-Sau đó.....

—Quá khứ—

-Thiên cậu làm gì vậy? – Tường chạy lại hỏi Thiên khi thấy cậu đang công một cô gái máu đầy người.

-cậu giúp tớ đưa bạn ấy đến bệnh viện nhé, tớ có việc ở nhà, phải về gấp nhưng bỏ cô bạn này không được, cô ấy bị người ta đánh. – Thiên gấp gáp.

-Ok, cậu đi đi, mình sẽ giúp cậu, lát nữa cậu đến nhé.

-Thank you – Nói rồi Thiên đưa cô gái cho Tường, chạy về nhà.

—Hiện tại—

-Sau khi đến bệnh viện, cô ấy được đi cấp cứu vì mất quá nhiều máu, lát sau cô ấy được đưa vào phòng hồi sức, tôi thì phải đi băng bó vì tôi đã hiến máu cho cô ấy. Khi tôi quay lại thì là lúc Thiên bước ra khỏi phòng.

-À, thì ra là vậy

-Tôi cứ đứng ở ngoài, nhìn từng hành động của cô gái ấy, cô ấy có vẻ rất biết ơn Thiên, những ngày sau đó tôi đều theo dõi cô ấy, dần dà đã thích cô ấy.

-Uhm, An là một cô gái ít nói nhưng bạn ấy rất tốt.

-Ừ, cô bạn cũng vậy, cô bạn rất lạnh lùng và thường cho Thiên ăn Chocolate

-Hử?- Nó bắt ngờ vì có khi nào nó tặng Thiên Chocolate đâu?

-Ý tôi là cô bạn rất lạnh lùng và thường làm Thiên buồn, tuy nhiên lúc nào cũng kín đáo cho Thiên vị ngọt, ấm. Như lần Thiên đỡ cho cô bạn khỏi chậu hoa hay giúp cô bạn tránh đợt phi tiêu của sát thủ. Nhưng cô bạn luôn dành một nụ cười rạng rỡ nhất cho Thiên.

Nó thoáng sững sờ khi Tường biết nhiều như vậy. Thật ra Tường là ai?

18. Chương 18 : Ngày Hẹn Hay...(p.2)

-Cậu thật ra có lại lịch như thế nào? – Nó quay về với vẻ lạnh lùng vốn có của mình. Bình tĩnh đến mức bất ngờ.

Tường cười, một nụ cười mỉm. Cậu nhìn nó, đôi mắt sắc lạnh.

-Tôi là ai? Cậu không cần biết. Chỉ nên biết rằng cô bạn đang gặp nguy hiểm và đừng lôi Thiên vào, cậu ấy bạn hơn cậu nhiều lần. Còn nữa An là người con gái tôi thích nhất, đừng để cậu ấy mất đi tình bạn, người bạn là cậu. Tôi tin cậu sẽ làm được, cậu đang gặp rắc rối đấy. À, hãy mau giải cứu hai người mà cậu đang sắp đặt đi. – Tường đứng dậy, quay lưng bước đi. Không quên trả tiền cho hai ly kem.

Nó ngồi đó, bình tĩnh, im lặng. Đoạn nó đứng dậy, bước đi....

—————Chỗ của An – Thiên—————

-Cậu đang nghĩ gì? – An lên tiếng trước phá tan bầu không khí yên lặng từ lúc chia cặp đến giờ.

-Tôi không nghĩ gì hết? – Thiên hờ hững

-Cậu không thích tôi? – An hơi lo lắng nhưng chỉ một ít vì cô đang che giấu cảm xúc.

-Không. Cậu không những là bạn cùng lớp mà còn là bạn của Di nữa – Thiên thật thà.

-À, vì tôi là bạn của Di – An gật gật đầu.

-Uhm – Thiên mỉm cười làm lòng An không khỏi chua xót. Thiên nói chuyện với An chỉ vì An là BẠN của Di chứ không phải với tư cách một cặp đôi.

—————Chỗ nó—————

Từ khi ra khỏi thủy cung, nó đi chậm rồi tức tốc chạy nhanh. Chạy thật nhanh tìm cậu,vì trong lời nói của Tường, cậu đang gặp nguy hiểm.

“Thiên à, cậu nhất định không sao. Không sao tôi tin cậu. Cậu phải an toàn. Tôi sẽ mau chóng giúp cậu thoát khỏi thế giới của tôi.”

—————chỗ An – Thiên—————

Sau tiếng “Uhm” của cậu, tất cả lại trở về ban đầu, im lặng. An và cậu cứ bước, bước mãi.

Đến khi.....

An dừng lại, cô bạn không bước tiếp làm Thiên phải quay lại xem chuyện gì đang xảy ra. Cô bạn đứng đó nhìn Thiên, đôi mắt rất ấm áp khác hẳn đôi mắt đượm buồn hằng ngày.

-Thiên....tôi.....

Thiên nhìn An, xung quanh cậu có nhiều dấu chấm hỏi.

-Tôi.....

-Thiên ơi, cẩn thận. – một tiếng hét.

Khi Thiên và An quay lại thì cũng là lúc cả hai bị chụp thuốc mê.

Chủ nhân của tiếng hét, khuyu xuống, chân tay nó bủn rủn, không nói nên lời, nó đã không bảo vệ được người nó yêu.

“Là ngày hẹn hay là ngày đau thương?”

19. Chương 19 : Giải Cứu.

————Nhà họ Lâm, 7:00 pm————

Mọi người đã tập hợp đầy đủ.

Nó, Ely, Oanh, Anh, Duy, Khánh, Tuấn và cả Tường.

Nó ngồi im, không cử động, đôi mắt sắc lạnh vô hồn.

Anh, Duy cứ đi vòng vòng.

Ely, Oanh ngồi im hai cô bạn nhìn nhau, lắc đầu, cả hai người đều biết rằng, đã đi quá giới hạn kiểm soát của hai cô.

Khánh đôi mắt đắm chiêu suy nghĩ.

Tuấn hình như cũng mất bình tĩnh dù cậu là bạn mới nhưng cậu rất thích, tôn trọng những người bạn của mình.

Tường im lặng, như lúc nói với nó, cậu đã sớm biết sẽ có chuyện.

-Trời ơi, chuyện này là sao? Sao lại bị bắt chứ? Hai người đó gây thù chuốc oán với ai thế. – Duy như muốn hét lên.

Cả bọn lắc đầu, trừ nó.

-Đi mau nghĩ cách cứu hai người họ đi, Di thi với số điểm ngất trời, IQ cao lắm mà, mau suy nghĩ cách cứu họ đi – N.Anh nhìn nó van lơn, tay thì đặt trên vai nó lay lay.

Ely, Oanh cùng bước đến, mỗi người đặt một tay lên hai tay của Anh, lắc đầu. N.Anh hiểu ý quay về chỗ ngồi.

Nó vẫn vô hồn, vì nó đang tập trung rất cao và lòng cũng rất đau. Nó như bị tình cảm chi phối lí trí không suy nghĩ gì được. Nó nhớ lại lúc nói chuyện với Ely trên phòng. Hình như Ely đã đúng lí trí khó nắm bắt thật, tình cảm cũng vậy, đối với nó điều khiến cả lí trí – tình cảm cùng một lúc thật khó khăn.

-Đi cứu họ đi – Duy lên tiếng. cậu toan bước đi thì.

-Khoan đã.....

Duy quay đầu nhìn lại, nó đã lên tiếng, giọng nói không như lúc nói chuyện với mọi người, một giọng nói lạnh lùng đến đáng sợ. N.Anh, Oanh và cả Trần quản gia cùng mọi người ở nhà nó đều bất ngờ vì lần đầu tiên nó đáng sợ đến như thế.

Con người đen lạnh lùng lia mắt một vòng nhìn hết những con người đang đưa đôi mắt ngạc nhiên, bất ngờ nhìn nó. Nó đứng phắt dậy:

-Trần quản gia, lập tức điều tra những loại ô tô hiệu XXX đến khu vui chơi nhà họ Lưu ngay lập tức cho tôi. Ely, mau đi tìm hiểu những tập đoàn đang cạnh tranh với Williams, còn nữa điều tra cả những người trong dòng họ muốn ta phải rời khỏi ngôi vị thừa kế này. 30 phút nữa phải có ngay trên bàn cho tôi.

Trần quản gia cùng Ely đều cúi đầu:

-Vâng, tiểu thư.

Những con người (trừ người hầu và bảo vệ) còn lại đều bất động, nó đang ra lệnh và Trần quản gia cả Ely đều cúi đầu cung kính.

N.Anh chạy đến nắm tay nó hỏi:

-Lâm Thái Di thật ra cậu là ai?

Nó toan bước vào thư phòng thì quay lại do tay bị N.Anh nắm chặt.

-Sau này cậu sẽ biết, sẽ mau thôi. Bây giờ các cậu vào thư phòng với mình, chờ đợi kết quả rồi bàn kế sách.
– Nó nói và gạt tay N.Anh ra, bước vào thư phòng, nhưng rồi nó quay lại, nhìn về phía những hầu nữ. –
Hoàng Ngọc, em cùng mọi người lấy cho tôi 7 tách trà mang đến thư phòng ngay.

Cô hầu nữ tên Hoàng Ngọc (Chap 1) cúi đầu:

-Vâng, tiểu thư.

————-5 phút sau————

Sau khi tất cả đã yên vị trong thư phòng. Nó ngồi trên một cái ghế, trước mặt là một cái bàn dài, bằng gỗ. Trên bàn có một cái laptop loại siêu máy tính. Mọi người đang ngồi xung quanh căn phòng rộng, có một cái bàn rộng như phòng họp. Bốn bức tường được bao phủ sách và sách.

Sau khi Hoàng Ngọc đem trà vào, nó dặn dò với cô hầu nữ là sau khi Trần quản gia và Ely về lập tức thông báo cho nó. Cô hầu nữ dịu dàng lui bước sau khi cúi đầu.

Khi cánh cửa phòng đóng lại. Nó nhấn một nút trên bàn, lập tức một cái tivi cỡ siêu lớn hiện ra. Nó nhấn nút thứ hai, trước mặt mỗi người bạn của nó là một cái laptop đã khởi động.

N.Anh lên tiếng, cô bạn có vẻ đã không chịu nổi.

-Lâm Thái Di thật ra cậu là ai?

-Nó nhìn N.Anh rồi nhìn tất cả mọi người. Ai cũng đang thắc mắc một vấn đề. Nó sao có thể nói đến Williams.

Tường mỉm cười:

-Cô bạn, cô bạn phải tháo cái mặt nạ của mình sớm nhất rồi.

Nó nhìn Tường, mỉm cười gạt đầu.

-Có lẽ cậu sẽ là người sau cùng.

-Không ở đây có người còn lợi hại hơn tôi. Nhưng không ngờ cậu là người phải tháo mặt nạ trước.

-Cái đó thì tùy thôi.

Nó và Tường cứ nói chuyện với nhau, làm mọi người còn lại tức nổ khói vì không hiểu họ nói cái gì.

Duy lên tiếng:

-Các cậu khoan hãy móc méo nhau đi, mau nói cho tôi biết Lâm Thái Di cậu là ai?

Nó đứng dậy, đồng dục:

-Tôi là.....

-Nó là Lâm Thái Di, cháu gái của chủ tịch tập đoàn Williams, đại tiểu thư gia tộc họ Lâm, trưởng tộc kế tiếp. – Một giọng nam âm vang lên.

Nó quay lại nhìn. Một con người nó kính trọng. Nó không khỏi xúc động nhưng nó lại cúi đầu thi lễ.

-Cháu chào ông, sao ông không thông báo để cháu đón tiếp ông. Thưa ông.

-Cháu còn phải làm việc của mình mà, ta không cần cháu đón tiếp. – Ông của nó nói một cách hiền từ. Rồi quay qua nhìn bạn của nó. Nụ cười hiền hậu hiện trên khuôn mặt – Chào các cháu.

Cả bọn té ngựa, sững sờ khi thân thể của nó quá cao sang. Thiên kim đại tiểu thư gia tộc, tập đoàn lớn mạnh đứng đầu thế giới. Nhà họ Lưu của Tuấn tuy giàu nhưng chả là gì đối với gia tộc họ Lâm.

Cả bọn quá sock trước thân thể của nó. Nó thì đưa ông của nó đến cái ghế nó ngồi hồi nãy, chiếc ghế của chủ nhân. Xong nó đến chiếc ghế, ngồi cạnh bên Oanh, Anh. Nó bật siêu máy tính lên.

-Các cháu đã giải quyết đến đâu rồi? – Ông nó lên tiếng, nghiêm nghị.

-Thưa ông, sao ông lại biết ạ? – Khánh lên tiếng.

Ông nó cười xòa.

-Cháu nghĩ ta không biết chuyện gia tộc mà ta làm chủ à?

-Ồ, không. – Khánh lên tiếng.

-Thưa ông, “chuyện gia tộc” chẳng lẽ.....-Oanh lên tiếng, cô bạn có vẻ hiểu.

-Cháu hiểu đúng rồi đó tiểu thư Trịnh gia. Nói ra thì xấu hổ nhưng trong gia tộc có kẻ làm loạn, muốn hạ bệ Di nhi. – Ông nó lắc đầu ngán ngẩm.

Bỗng cánh cửa mở ra. Trần quản gia và Ely bước vào. Khi thấy ông nó ngồi đó cả hai lập tức thi lễ. Ông nó cho cả hai đứng dậy.

-Di cháu hãy giải quyết chuyện này, hãy răn đe người trong tộc. – Ông nó lên tiếng – Ta giao toàn quyền cho cháu, nên nhớ cháu thuộc chi thứ nhất nên không sợ bất kính trưởng bối.

-Vâng thưa ông – Nó cúi đầu.

-uhm, tốt, ta phải về Anh quốc. – Ông nó bước đi thì bỗng dừng đứng lại, quay đầu – Các cháu hãy giúp đỡ Di, nó không có bạn, lần đầu nó có đó, đó là các cháu. Khi nào rảnh qua Anh thăm ta – Ông nó cười hiền rồi bước đi.

-Ông lão thật tốt – Duy lên tiếng.

-Uhm, một trưởng tộc tài đức đều có – Tường lên tiếng.

-Được rồi các cậu giờ là lúc quan trọng đây. Ely, Trần quản gia, báo cáo. – Nó ngồi xuống ghế.

Cả bọn im lặng nghe kết quả.

-Thưa tiểu thư, từ chiều đến giờ, loại xe mà tiểu thư nói chỉ có một chiếc được đỗ trong khu vui chơi nhà họ Lưu là của nhà họ Lâm. – Trần quản gia lên tiếng.

-Thưa tiểu thư, người trong gia tộc muốn chống đối có rất ít, nhưng người đã qua Việt Nam chỉ có Lâm Phong ở chi thứ 3, trưởng chi ạ! – Ely lên tiếng.

Cả bọn bạn đang rất ngạc nhiên vì sao trong 30 phút mà Ely và Trần quản gia có thể điều tra được nhiều đến thế.

-Thưa tiểu thư, Ely và Trần quản gia cũng đã điều tra chiếc xe ấy đi đâu và đã tìm ra kết quả, đây là địa chỉ. Nó nhấn nút trên máy tính. Lập tức hiện kết quả trên chiếc Tivi, tất cả máy tính trong phòng.

-Tốt, làm tốt lắm. Trần quản gia có thể ra ngoài. Ely mau vào vị trí, nghe lệnh.

-Vâng.

Ely nhanh chóng vào chỗ ngồi, ngồi cạnh Anh, Oanh.

-Được rồi mọi người đã có kết quả. Thế này nhé: Oanh, Anh ở đây khi có yêu cầu tiếp viện sẽ mau chóng thông báo đến hệ thống máy tính toàn khu vực bảo an nhà họ Lâm tại Việt Nam. Khánh, Duy, Ely, các cậu theo tôi được chứ?

Khánh, Duy, Ely, gật đầu.N. Anh cũng vậy nhưng Oanh lên tiếng:

-Tôi muốn đi, An là chị họ tôi mà.

-Không được, cậu sẽ ở đây, đầu óc tỉnh tể, nhảy bèn của cậu đủ hiểu tại sao Di lại muốn cậu ở đây. – Tường lên tiếng.

Oanh đành im lặng. Nhưng Duy hỏi:

-Vậy Tường làm gì?

-Tường sẽ làm một chuyện quan trọng.

-Chuyện gì?

-Cậu đặt phòng bệnh viện trước giùm tôi, thế nhé!!!! Lần này sẽ có trọng thương đây. – Di lên tiếng.

Tường gật đầu, cả bọn dù sợ nhưng với lòng yêu bạn nên cũng quyết định sẽ đi.

“Tên bạn ngốc, lần này để tôi cứu cậu!”

20. Chương 20 : Giải Cứu (p. 2)

—————Cùng lúc đó tại một căn nhà nhỏ—————

Tia nắng cuối cùng của Mặt Trời cũng đã tắt, nhưng hình như ở đâu đó có hai người đang dần tỉnh dậy.

Cậu từ từ hé đôi mắt có con ngươi nâu sẫm của mình, đầu óc cậu như không còn minh mẫn, cậu phải xoay xoay đầu của mình nhiều lần. Bất ngờ cậu nhìn xung quanh, chỉ một màn đêm u tối, chỉ có ánh đèn nhỏ leo lắt. Cậu cựa quậy mình nhưng không được, cậu giật mình vì thân đã bị trói. Cậu chợt nhớ ra là mình đã bị chụp thuốc mê. “Còn An, bạn ấy đâu?” – cậu nhủ thầm, tìm cô bạn cùng đi chung với mình.

Cậu nhìn quanh và cuối cùng cậu đã tìm được, An đang nằm một góc, phía trên là ánh đèn.

Cậu cố gắng lê thân mình đến gần cô bạn. Nhưng cậu nghe một tiếng động, tiếng bước chân. Tiếng mở cửa.....

“Kétttttttttt.....”

-Ông chủ, hai người đó đang ở đây. – Tiếng của một tên.....

-Tốt, bật đèn lên – Cậu thầm nghĩ có lẽ là tiếng của người được gọi là “ông chủ”

Ánh đèn điện được bật sáng, hiện rõ khung cảnh chung quanh, một căn nhà rộng nói chính xác hơn là một căn biệt thự. Cậu không lấy làm ngạc nhiên khi thấy cảnh này. Tên bắt cóc lộ liễu nhốt con tin trong căn biệt thự quá to.

Bỗng cái tên được gọi là ông chủ tiến lại gần An, ngồi xuống cái ghế bên cạnh, nhìn cậu, nhếch môi khinh bỉ.

Tên đó chắc hẳn là tên chủ nhân. Ăn mặt xuề xòa, vận nguyên một bộ đồ màu đỏ chót, thân áo thêu hình con rồng. Đôi mắt hiện lên rõ 4 chữ “ăn tươi nuốt sống”.

-Người là Dương Hoài Thiên, bạn trai của con nhóc Lâm Thái Di? – Hắn nhìn cậu.

-Không.....

Tên đó hơi bất ngờ khi cậu nói “không”

-Ta là Dương Hoài Thiên, là bạn chứ không phải bạn trai vì Di chưa đồng ý. – Cậu khẳng định.

Tên chủ nhân muốn té ghế khi nghe lời khẳng định hùng hồn của cậu. Chưa kịp lấy lại bình tĩnh hẳn đã bị cậu hỏi:

-Người bắt ta làm gì?

Đôi môi của tên bắt cóc nhếch lên:

-Người đã làm hỏng đại sự của ta, không bắt người chứ bắt ai?

-Ta làm hỏng đại sự của người? – Cậu căng tròn đôi mắt.

-Đúng, chậu hoa của ta làm ngã vào đầu con nhóc Thái Di người cũng cứu, phi tiêu của sát thủ của ta cũng bị người ngăn cản.

Cậu giờ mới gật đầu, mọi chuyện là có thật. Cậu lại hỏi:

-Vậy mi có ân oán gì với Di? Còn nữa sao mi lại bắt An? - Cậu đưa mắt về cô bạn đang nằm dưới đất của mình.

-Ta có ân oán gì với con nhóc đó à, mi không cần biết. Còn con nhóc tên An này, chỉ là bắt theo để bịt đầu mối.

Cậu hừ nhẹ, không nói lấy một lời. Đôi mắt lạnh lùng, lạnh đến thấu xương thấu tủy đang nhìn trân trân vào tên cầm đầu.

Tên cầm đầu ngồi trên ghế, bắt gặp đôi mắt của cậu đang nhìn mình, hẳn có phần run sợ, nhưng sau đó, ngay lập tức hẳn thấy cô gái đang nằm dưới chân mình quá đối đáng yêu, một âm mưu xấu xa đang vạch trong đầu hẳn. Cậu cảm nhận được chuyện không tốt lành la lên: “An, An cậu tỉnh dậy mau!!!”

Tên cầm đầu nghe thấy, hẳn liền nháy mắt với bọn thuộc hạ ra hiệu bịt miệng cậu lại. Đầu dễ dàng gì, cậu lạnh lùng đưa mắt nhìn bọn người đang cố túm lấy mình.

Khi tên cầm đầu đang tiến gần hơn người An, cô đã tỉnh dậy, theo phản xạ, lập tức lùi ra xa, tiến gần hơn, và cố len lỏi ngồi cạnh cậu.

Tên cầm đầu ngay lập tức ra hiệu cho bọn thuộc hạ dừng tay. Đôi mắt nhìn vào hai con người đang bị trói chặt, ngồi cạnh nhau, lạnh lùng đến phát sợ. Đôi mắt của cậu và An hiện lên tia giận dữ, giận dữ tột cùng đau đáu nhìn tên cầm đầu. Không khí im lặng, hồi hộp và căng thẳng. Tên cầm đầu không dám nói gì, ngồi xuống ghế và suy nghĩ thật hoàn hảo cho bước tiếp theo trong cuộc bắt cóc của mình.

Hai người trẻ ngồi dưới đất bắt đầu nhỏ to.

-Đây là đâu? – An hỏi

-Tôi cũng không biết, nhưng tôi biết chúng ta đang bị nhốt – Cậu nghiêm túc.

An gật đầu nhẹ, khuôn mặt thoáng chút lo sợ. Thiên nhìn An, cậu dịu dàng với cô bạn:

-Đừng lo, chúng ta sẽ mau thoát thôi, nếu các bạn không đến cứu kịp thì tôi cũng không để cậu bị gì đâu. Yên tâm đi!

An cười, một nụ cười hiếm hoi của cô gái gần như bị trầm cảm. Thiên không nói gì, trong lòng cậu giờ đây như lửa đốt vì lúc bị bắt cóc, cậu lơ mơ nghe tiếng Di không biết Di có bị gì không?

Cả ba con người đang theo những hướng suy nghĩ khác nhau, cùng chung tại một căn phòng.

Tên cầm đầu đang theo đuổi lí tưởng của mình

An thì đang suy nghĩ lời tỏ tình của mình đối với Thiên, cơ hội của nó cho cô không biết cô có nhận được không?

Thiên thì đang lo lắng cho người mình yêu thương nhất.

—cùng lúc đó tại một nơi khác—

-Chị Di và mấy anh chị đi đâu thế - Cả bọn đang chạy tìm chỗ của bọn bắt cóc thì gặp Cao Văn cậu nhóc đang vô tư lự dắt chó đi dạo, trên tay còn cầm một cốc nước không biết là gì nhưng tỏa khói nghi ngút.

Duy dừng lại, chạy đến chỗ của cậu nhóc.

-Anh xin cậu, quay trở về nhà Di, giúp đỡ hai cô bạn Oanh, N.Anh, bọn anh phải đi cứu người rồi, bye cậu nhé!

Nói rồi Duy chạy theo những con người phía trước, bỏ lại cậu nhóc ngơ ngác không hiểu gì, theo quán tính cậu cũng đi đến nhà Di.

Về phần nó, nó đang rất sốt ruột, không biết cậu và An sao rồi. Nếu cậu có chuyện gì nó chết mất, vì nó đã nợ cậu quá nhiều,

—————15 phút sau—————

Căn phòng giam giữ những con tin và chỗ ở của tên đầu sỏ đang yên ả thì.....

“Ầm.....”

Cánh cửa căn phòng mở toang, các tên vệ sĩ thì nằm chất ngất. Để lại phía sau một đống người nhỏ bé. Xung quanh cái “đống người nhỏ bé” đó chính là những thân hình cao ráo.

Một giọng nói dịu nhẹ nhưng lạnh băng vang lên:

-Thả các cậu ấy ra!!!! Ta ra lệnh cho ông Lâm Phong!!!

Tên cầm đầu hình như có một luồng điện chạy qua trí não của hắn. Hắn đứng phắt dậy, quay người sang cái đống người nhỏ bé mờ ảo.

-Người là ai? – Giọng hắn đầy vẻ thách thức.

Lập tức “đống người nhỏ bé” cùng “đống người cao ráo” xunh quanh tiến vào. Cậu không ngạc nhiên, An cũng vậy.

-Ta mà ngươi cũng không nhận ra à, Lâm Phong???? – Cô bé xinh đẹp, mặc váy tím, nơ trắng cài tóc. Đôi môi đỏ, làn da trắng và mái tóc đen xõa bồng bềnh. Vô cùng đáng yêu nhưng ngẫu khí cực kì sắc bén và đôi mắt lạnh lùng không chút do dự, lo sợ khi nhìn thẳng vào tên cầm đầu.

-Người..người – Tên cầm đầu lắp bắp, hắn kinh hoàng nhìn nó, cô gái đứng thứ hai, nắm mọi quyền hành gia tộc lẫn công ty chỉ sau mỗi trưởng tộc. – đại tiểu thư.....

Bọn thuộc hạ nhìn nhau, ngậm ngùi, không nói nên lời đó là người bọn chúng sẽ phải đối phó hay là quy xuống xin hàng.

Nó hừ nhẹ, nó chưa gặp mặt Lâm Phong lần nào, nó nghĩ kẻ cả gan bắt cóc bạn nó, uy hiếp ngôi vị của nó cũng phải là người can đảm lắm chứ, ai ngờ chỉ là kẻ nhút nhát, chưa đánh nhau, chưa xử phạt chỉ mới nhìn cô cũng run như cầy sấy.

-Khánh, Duy hai cậu mở trời cho bọn họ được chứ? – Nó nhìn Khánh, Duy không phải là hỏi mà là ra lệnh, vừa chỉ tay về phía hai con người đang bình tĩnh ngồi dưới đất.

Cả hai im lặng, gật đầu. Đang định chạy đến giải thoát cho bạn của họ thì.....

-Dừng lại. – Lâm Phong hét.

Nó quay lại nhìn hắn, đôi mắt lạnh băng. Hắn nhìn nó, không run sợ, gương mặt đầy kiêu hãnh của mình nhìn nó, lên tiếng:

-Người nghĩ đây là đâu mà muốn cứu người thì cứu?

Nó cười nhạt.

-Người không nhút nhát như ta nghĩ, dám gọi ta là “người” ta nghĩ người cũng không vừa? Lâm Phong thuộc chi thứ 3 dòng thứ 2. Người muốn bị gạch tên ra khỏi gia phả à?

-Ta đã làm đến nước này còn biết gì là sợ. Ta cũng không chắc là ta bị gạch hay người bị gạch. Ha ha ha – Hấn cười lớn một nụ cười quá ư là ba chấm (không có tính từ để miêu tả hấn lúc này =.)

-Người muốn gì? – Nó nhìn hấn.

-Ta muốn người hãy trao lại quyền thừa kế cho ta. – Lộ rõ rồi, một con người tham lam.

-Thế sao? Nếu thế thì đến đây lấy đi – Nó cười nửa miệng, thủ thế.

Lâm Phong lắc đầu, hấn nhìn nó, nói:

-Ta không đánh con gái nhưng ta sẽ đánh thằng nhóc này. Nó rất quan trọng với người đứng không? Đánh nó sẽ như đánh người rồi còn gì. – Hấn nhìn Thiên, cười gian. Rồi hấn ra hiệu cho thuộc hạ - Đánh nó.

Nó nhìn Thiên, lập tức phi thân đến giải cứu. Nhưng bất chợt, nó khựng lại. Hấn – Lâm Phong đang nâng cằm của An lên, nhìn nó và bọn con trai Duy, Khánh, Tuấn và Ely.

-Tiến lên đi, nếu không tên Thiên sẽ chết. Hay là người chọn lựa nhé, cứu bạn hay cứu tình yêu?

-Cứu cả hai – Hai giọng nói lên tiếng đồng thanh.

Một là nó, hai là.....Tường. Lâm Phong ngạc nhiên nhìn tên con trai vừa xuất hiện. Cả bọn nhìn Tường như muốn hỏi: “Cậu đến làm gì? Lo làm nhiệm vụ đi!!!”

Tường hiểu ý lên tiếng...

-Đừng lo, xong rồi, bệnh viện Quốc Sang là của nhà tớ mà lo gì? Lo cứu hai người này đã – Tường cười hì hì (giờ này mà còn cười được).

-Uhm – Ely lên tiếng.

-Giờ sao các cậu, cứu cả hai à khó đấy? – Tuấn im lặng này giờ cũng nói.

-Bay vô chiến thôi!!!! – Nó gật gù.

-Tiểu thư, cô sẽ bị thương – Ely hoảng hốt – Cô ngồi đây để Ely làm việc này cho.

Nó chau mày lại: Ta phải cứu cậu ấy.

Nãy giờ Thiên bị đánh tới bởi không ai để ý. Lâm Phong nâng cằm An lâu quá cũng.....mỏi tay!!!! Hấn lên tiếng phá vỡ bầu không khí bàn bạc của những người giải cứu.

-Nè, các người bàn bạc xong chưa? Ta mỏi tay quá – Cả bọn im lặng, nhìn sang người vừa nói, vài người khúc khích ai mượn nâng cằm An lâu quá chỉ, lúc người ta bàn bạc không buông ra.

Thiên ứ ớ

-Cứu.....

Nó giật mình, tay chân không làm chủ khi thấy cậu bị đánh tới bởi, nó phi thân đến bên tên cầm đầu, đá hấn một cước, hấn ngã lăn quay. Cô quay đầu lại, hét vào bọn người giải cứu đang ngơ ngác.

-Đứng đó làm gì, chờ chết à? Xông lên!!!!!!

Cả bọn hoàn hồn vì lần đầu thấy nó “chiến” nên ai cũng sững sờ cả Ely cũng vậy. Lập tức cả bọn tiến lên. Một trận “Xáp lá cà” với thực lực cách nhau quá xa.

Nó sau khi hét thì lập tức đến chỗ bọn đang đánh đập Thiên không thương tiếc. Nó tung cước, đánh từng tên một. Đánh không thương tiếc cứ như đang trả thù cho Thiên vậy.

Cả Ely, Khánh, Duy, Tường, Tuấn cùng không ngoại lệ, bay lên đánh sôi nổi, hăng hái nhiệt tình.

Lâm Phong hoảng sợ định chuồn thì.....một cánh tay đã ngăn lại của ai? Rất tiếc không phải của ai khi cả bọn kia đang đánh nhau say sưa. Đó là.....

21. Chương 21 : Vì Thế Tôi Yêu Em...

-Lâm Phong, ông định đi đâu – Một cậu nhóc cùng một chú chó nhìn Hấn. Cậu nhóc cười mỉm.

Cậu nhóc đó là Cao Văn.

-Ông âm mưu ám sát chị tôi hai lần, âm mưu bắt cóc uy hiếp trưởng tộc, tội ông nặng lắm biết không? Quay vào mau, ngồi đợi chị tôi xử lý bọn thuộc hạ của ông xong rồi sẽ xử ông sau. Ông định bỏ trốn à? Bao nhiêu %? Ông muốn trốn khỏi tập đoàn Williams là 0,00001%, còn nữa khi ông biết rõ là anh Thiên có vị trí gì trong lòng chị tôi mà còn làm thế thì ông có tin là bà chị yêu quý của tôi có thể đào luôn cả quả Đất này tìm ông không. Đào từ vỏ đến lõi luôn ấy. – Cậu nhóc nói chậm rãi.

Lâm Phong run sợ, hấn im lặng quay vào trong, ngồi phịch xuống đất. Hấn nhìn thuộc hạ của mình bị đánh thảm thương dù chỉ nghe lệnh hấn. Hấn đang mừng tưởng ra cái thảm cảnh mình bị xử lý sẽ rạo sao?

Bất chợt hấn hỏi cậu:

-Tại sao cậu không kêu tôi ra lệnh bọn thuộc hạ dừng lại?

Cậu nhóc cười mỉm, nói:

-Dù mấy năm không gặp nhưng tôi hiểu tính bà chị mình. Nếu muốn chết thì xông ra làm gián đoạn nhiệt tình đánh nhau của chị ấy. Tôi có gan bằng trời cũng không dám, tôi còn yêu đời lắm.

Hấn rùng mình, sợ hãi. Hấn quá sơ suất khi không tìm hiểu rõ con người tộc trưởng tương lai. Thảm cảnh sắp xảy ra với hấn rồi.....

Sau một hồi giao tranh quyết liệt mấy tên thuộc hạ cũng đã mệt. Ely, Duy, Khánh, Tường cũng không ngoại lệ, trừ nó. Nó vẫn chưa thấy hết hứng thú, nó lôi dậy từng tên một, gọi thức dậy đánh tiếp. Nhưng bọn vệ sĩ đã sai lại rồi còn đâu.

Nó quay lại nhìn Thiên, cậu đang nằm một đống, quanh người toàn máu là máu. Nó xanh mặt, chạy đến bên cậu, đỡ cậu dậy, cõi trói cho cậu. Tay nó run run, sờ vào khuôn mặt cậu. Nó ôm chặt lấy cậu, không nói nên lời. An, cô bạn cũng đã được Tường đỡ dậy, vịn tay Tường, gắng đứng vững. Cô bạn nhìn về phía nó và cậu. Nước mắt cô tuôn rơi, Tường ôm chặt lấy cô, ôm chặt lấy bờ vai nhỏ bé đang run lên trước mắt. Không nói gì.

Phần nó, ôm chặt lấy Thiên. Nhìn tay mình đầy những máu là máu, nó lại nhớ về anh Hoàn, nhớ về thảm cảnh 2 năm trước.

Ely như đã cảm nhận được điều gì đó sẽ xảy ra. Cô vội vàng lấy điện thoại và gọi cho Trần quản gia, N.Anh, Oanh cho xe đến.....

Khánh, Duy nhìn cậu bạn chí cốt của mình đang nửa sống, nửa chết thêm một ít ghệt thở vì bị ôm chặt, cũng chạnh lòng.

Đôi mắt nó thần thờ, đờ đẫn...nhìn người con trai có mái tóc màu café sữa, con người màu đen láy cũng không mở, đôi mắt đang nhắm nghiền lại không khỏi đau.

Cao Văn nhìn thấy chị mình buồn.....cậu đau lắm. Cậu thương chị, thương chị hơn cả cha, cả ông. Từ lúc mẹ mất, chị là người thương cậu nhất. Quan tâm cậu nhất. Cậu thương chị vô cùng. Bây giờ nhìn kẻ gián tiếp làm cho chị buồn – Lâm Phong, đôi mắt cậu ánh lên vẻ hận thù. Làm tên Lâm Phong hoảng sợ tột cùng.

-mọi người – Hai giọng nữ vang lên đồng thanh.

Mọi người quay đầu nhìn lại, tất nhiên trừ nó và cậu. Là Oanh, N.Anh cùng Trần quản gia.

-Các công tử, tiểu thư xe đã đến rồi ạ, mau đến bệnh viện. Còn Lâm Phong lão sẽ lo, đợi Lâm tiểu thư về sẽ xử lý sao ạ. – Trần quản gia lên tiếng.

Di lẳng lẳng, đôi mắt với con người đen hút hồn, phẳng lẳng như mặt hồ thu, lạnh giá như tuyết ngàn năm nhìn ra khoảng không. Nó đỡ Thiên dậy, từng bước từng bước một đưa Thiên ra xe không cần ai trợ giúp.

Xung quanh nó tỏa ra một luồng hơi lạnh, một luồng hơi lạnh đủ để đóng băng những người đến gần. Xung quanh bây giờ đối với nó như không có ai, trái tim nó đang thất lại. Từng quá khứ lúc bị bắt cóc hai năm trước. Những mảnh kí ức về Kiến Hoàn như thước phim quay chậm trong đầu nó. Từng lúc Thiên tình nghịch quan tâm nó như cũng dần tái hiện. Nó đau, ừ nó đau, đau đến muốn chết đi sống lại, đau đến mức nó không cảm nhận được cái đau nữa. Lạnh lùng, im lặng nhưng kiên cường. Đôi môi như hồng nhạt như cánh hoa đang mím chặt. Từng bước đưa Thiên vào xe.

Khi mọi người đã yên vị trên chiếc xe Limousine, nó vẫn không buông tay Thiên, đôi mắt không hề có thay đổi về cảm xúc. Vẫn lẳng lẳng, vẫn lạnh lùng nhưng hình như ẩn chứa một tình cảm sâu rộng. Ely lắc đầu, cô biết rằng, lòng tiểu thư của cô, một lần nữa sẽ dậy sóng và lần này sẽ đau gấp bội nếu thất bại, và bức tường tình cảm của tiểu thư sẽ ngày càng cao và dày. Đôi tay Ely đan vào nhau, cầu nguyện cho tình cảm của tiểu thư tôn kính không bao giờ bị tổn thương lần nữa.

—— Bệnh viện ——

“tít...tít...tít...”

Căn phòng rộng, màu trắng tinh lặng. Có một người con trai đang nằm, tay truyền dịch. Làn tóc nâu bông bông không lay chuyển. Từ chàng tỏa ra một hơi ấm, một vẻ đẹp hiếm có. Xung quanh chàng không phải là vầng hào quang rực rỡ như các hotboy, minh tinh. Xung quanh chàng là một làn khói mỏng manh, như thiên sứ đang dang đôi cánh bảo vệ. Chàng là hoàng tử?

Bên cạnh “chàng hoàng tử” là một cô gái, cô gái với đôi mắt phẳng lặng như nước hồ thu, không gợn sóng. Mái tóc đen, mượt mà xõa ra nhưng vén gọn một bên lộ rõ khuôn mặt thanh tú, mỹ miều và thuần khiết. Không giống như “hoàng tử” đang nằm trên chiếc giường trắng xung quanh là làn khói từ thiên sứ mà quanh cô là sự tĩnh lặng, một ánh sáng dịu nhẹ như ánh trăng. Cô gái lẳng lẽ nhìn “chàng hoàng tử” đang điềm nhiên nằm trên giường, đôi môi tựa cánh hoa mím chặt nhưng với vẻ mặt không chút lo âu của hoàng tử, đôi môi ấy từ từ thả lỏng. Cô như một nàng công chúa thuần khiết. Nhưng cũng như một vị nữ thần huyền bí, kì ảo như không thật.

Tất cả mọi người về hết sau khi Thiên đã qua khỏi cơn nguy hiểm. Ely cũng về vì đó là mệnh lệnh, mệnh lệnh của tiểu thư tôn quý.

Chỉ còn ba người trong căn phòng trắng. Một là hoàng tử, hai là công chúa và ba là vị tiểu thư với vẻ đẹp trầm lặng – là An.

-Bạn đừng lo, cậu ấy sẽ ổn thôi – Di lên tiếng.

An ngạc nhiên, đáng lẽ lúc này cô mới là người nên nói câu đó. Từ lúc thấy Di nhìn Thiên đang bê vết máu, khuôn mặt lạnh lùng không chút biểu cảm nhưng đôi mắt là cả một hồ thu, phẳng lặng nhưng chứa chan nỗi lo âu. Cô đã hiểu, mình đã thua. Có lẽ đã thua từ khi bắt đầu...

-Bạn rất thích người con trai này đúng không? – Di lại lên tiếng

Cả hai lần lên tiếng đều là cùng một chất giọng – lạnh lùng. Cả hai lần đều không nhìn An mà nhìn Thiên. An lắc đầu trước câu hỏi của Di nhưng sợ Di không thấy cô lên tiếng.

-Không...

Di sững sờ, quay lại, “hồ thu” đã gợn lên vài con sóng. Nhưng với vẻ mặt điềm nhiên nhất, An nói tiếp:

-Tôi yêu cậu ấy.

Lại một thoáng sững sờ với Di. Nhưng cô bạn tiếp tục cuộc trò chuyện với người vừa là tình địch vừa là bạn.

-Tôi cũng yêu người con trai này.

Cả hai cô gái nhìn nhau, ánh mắt không phải sự ghen tuông, ghét bỏ nhau mà là một tình cảm, một tình bạn, một tình yêu chân thành.

-Cảm ơn – An lên tiếng, cô bạn tiến lại gần chàng hoàng tử đang chìm trong mộng mị, nắm lấy tay chàng hoàng tử, cô bạn nở một nụ cười đẹp nhất, dịu dàng nhất nhưng không chút dối trá. – Cảm ơn vì đã bước vào đời tôi.

Xong cô bạn quay sang nhìn Di. Cô đứng dậy, ôm chầm lấy Di. Xúc động hiện rõ trong giọng nói:

-Cảm ơn, cảm ơn vì đã cho tôi một cơ hội. Xin lỗi vì tôi không thể nắm bắt nó.

Di ôm lấy đôi vai đang run lên của An, giọng nó ảm áp.

-Cậu đã rất đau đúng không? Tôi cũng đã từng như cậu, yêu một người đến mức có thể chết vì người đó nhưng trái tim lại vỡ vụn vì tôi và người đó mãi mãi không thuộc về nhau, sợi dây duyên phận, tình yêu đã mãi mãi đứt. Cậu tốt hơn tôi vì cậu sẽ còn bạn bè, sẽ vẫn nói chuyện với Thiên bình thường. Chúng ta vẫn là bạn.

An thoát khỏi vòng tay của Di, lau nước mắt bằng chiếc khăn tay Di đưa. Cô bạn mỉm cười, nhìn Di rồi nhìn Thiên.

-Cảm ơn vì vẫn xem tôi là bạn, Di. Tạm biệt Thiên, cậu mau khỏe đi, Di sẽ đau lắm.

Rồi An quay lưng bước đi. Trước khi cánh cửa phòng bệnh đóng lại An như nhìn thấy Di nhìn Thiên ảm áp, xung quanh hai người tuy một người đang ngủ nhưng vẫn tỏa ra một cái gì đó gọi là “hạnh phúc”. Cô bạn bước đi, trên cái hành lang bệnh viện tối tăm, cô lặng lẽ ngồi xuống một cái ghế. Nước mắt rơi, từng giọt nước mắt thi nhau chảy. Lúc này cô mới nhận ra Di và cô giống nhau. Di lạnh lùng, cô trầm cảm. Di kiên cường không khóc trước mặt ai, cô cũng thế. Di yêu Thiên, cô cũng yêu Thiên. Cả hai đều cùng thuộc một loại người...

Cô đã nghe được cuộc nói chuyện của Thiên và Ely – cuộc nói chuyện về quá khứ của Di. Lúc đầu cô giận lắm, Di gạt phắt, làm lơ tình cảm của Thiên vì trong lòng đang mang mặc cảm về chuyện của tình đầu Di – Kiến Hoàn, Lê Kiến Hoàn. Hôm nay dù biết ánh mắt Di nhìn Thiên chắc chắn có mang hình ảnh của Kiến Hoàn nhưng hình như cô không giận nữa. Vì Di đã ở bên Thiên, dùng đôi cánh thiên thần đang mang trên mình che chở cho chàng trai mà Di yêu thương và cũng là người mà cô yêu thương. Cô đã biết từ lúc ở công viên, từ lúc cô và Thiên đi dạo và trò chuyện, cô đã thua, thua Di, thua khi chưa bắt đầu. Trái tim cô vỡ vụn. Nước mắt cô rơi, cô mím môi mình để đừng khóc đến chảy cả máu. Tình yêu của cô, tình yêu đầu tiên của cô đã chết rồi...

-Đừng khóc nữa trông cậu xấu quá. – Một giọng nói vang lên

An ngược mặt lên nhìn chủ nhân giọng nói. Một khuôn mặt quen nhưng cũng lạ.

-Đừng nhìn tôi như vậy, tôi là Cát Vũ Tường, tôi là bạn của Thiên và cũng là bạn của cậu.

An vẫn khóc, nước mắt vẫn thi nhau rơi dù muốn dừng lại. Nhưng mỗi lúc giọt nước mắt càng chảy nhanh.

Tường bình tĩnh, điềm đạm không giống thường ngày, quậy phá, nghịch ngợm và hay trêu đùa. Tường lấy chiếc khăn tay đang trong túi áo. Hấp tấp, lúng túng lau nước mắt cho An. Khuôn mặt tối sầm lại.

-Xin cậu, đừng khóc vì Thiên nữa...-Tường nói nhỏ.

An như nghe được, cô bạn đứng dậy và bước đi. Tường bước theo. Ra đến khuôn viên của bệnh viện. Trời tối, từng cơn gió lạnh đến buốt cả xương tủy thấm vào da thịt của cô gái bé nhỏ đi trước. Cô đứng yên, Tường cũng đứng yên.

Đột ngột cô bạn nói: “Tôi thích cậu, tôi yêu cậu, tôi rất yêu cậu. Dương Hoài Thiên”. Lời nói như từng nhát dao đâm thẳng vào tim của...An!!! Dùng chính lưỡi dao của mình đâm bản thân mình An không đau vì cô bạn đã chịu quá dư thừa, quá dư thừa cho nỗi đau vô tận. Tường im lặng, cậu cũng đau vì lưỡi dao mà An ngỡ chỉ đâm vào tim mình thôi đã vô tình lạc hướng đâm thẳng vào tim Tường – người yêu cô thầm kín.

Như đã trút bỏ được nỗi đau, An quay người nhìn về phía Tường, chậm chạp, rõ ràng từng chữ cô nói: “Về thôi”.

Tường không nói gì, im lặng đi phía sau người con gái đó. Người con gái kiên cường...và cũng vì thế mà cậu yêu cô...

22. Chương 22 : Piano Và Violin

————Phòng bệnh————

Di vẫn ngồi đó, nó im lặng, ngắm nhìn Thiên. Thiên đang ngủ, gương mặt bình yên vô cùng. Con người đen huyền ảo của nó động đậy khẽ. Nhìn khắp thân người cậu, toàn những vết thương đang được băng bó trắng xóa. Nó xót xa...bỗng nó đứng dậy khỏi chiếc ghế, tiến lại gần Thiên hơn một chút, nó khuyu xuống. Nó đưa đôi bàn tay thon dài, trắng nõn nà nắm chặt tay Thiên.

Xào xạc, xào xạc....

Nó im lặng, quỳ như thế, nắm chặt tay Thiên như thế, không nói gì. Căn phòng tối om, chỉ có ánh trăng soi rọi qua ô cửa sổ không đóng. Chỉ nghe tiếng gió thổi, tiếng lá rụng chạm vào nhau. Cơn gió nhẹ nổi lên, cánh rèm cửa màu trắng tung bay, ánh trăng sáng rọi lên người cậu, thấy rõ cả làn sương mỏng mảnh bao quanh “chàng hoàng tử” đang trong giấc ngủ mộng mị. Yên lặng đến nỗi chỉ lắng nghe được tiếng thở đều đều của hai con người, chỉ nghe được tiếng tim đập nhẹ nhàng trong lồng ngực.

Xung quanh không phải là không khí ngột ngạt, nặng nề, đau lòng của một cô gái đang nhìn người mình yêu trên chiếc giường bệnh. Trái lại, là một cảm giác yên bình, tĩnh lặng và ấm áp của một cô gái đang yêu, của một nàng công chúa đang thức tỉnh.

Lại một cơn gió thoảng qua, mạnh hơn lần trước...nó có cảm giác không yên, song nó lại kéo chắn cho cậu lên cao hơn một tí. Cậu đang chìm trong giấc mộng êm đềm nhưng như bị cơn gió làm tan tành, khuôn mặt cậu trắng bệch hơn lúc trước, trán đổ mồ hôi, đôi môi run run, đôi bàn tay lạnh ngắt. Con người không còn là hồ thu trong vắt, phẳng lặng, mà có một cái gì đó lo âu, nó nhìn cậu...bỗng...

-Mẹ...cha đừng bỏ con...Tổ Như...đừng rời xa anh...

Nó bàng hoàng, cậu hình như đang gặp ác mộng. “Cha, mẹ” nó nhắm hai từ này, nó cũng thấy làm lạ, lúc đưa cậu vào viện, Duy đã gọi cho “Cha, mẹ” cậu sao chưa thấy họ xuất hiện? Còn Tổ Như là ai?. Nó thôi suy nghĩ mông lung vì đôi tay cậu càng ngày càng lạnh. Đôi môi ấy lại mấp máy....

-Đi...đi đi...tên đó muốn uy hiếp cậu đấy...Đi...nguy hiểm...

Nó sững sốt, trong cả giấc mơ cậu cũng quan tâm lo lắng cho nó như vậy. Tay nó siết chặt tay cậu hơn, như thể muốn truyền sự can đảm của mình cho cậu, giúp cậu thoát khỏi cơn ác mộng.

Một lúc sau, như thể cảm nhận được hơi ấm từ đôi bàn tay trắng nõn nà ấy, sắc mặt Thiên trở lại vẻ mặt hơi hồng hào, mồ hôi không túa ra nữa. Nó yên tâm, định đứng dậy tìm khăn lau mồ hôi cho cậu thì tay nó bị nắm chặt, nó quay lại nhìn, cậu vẫn đang say giấc ngủ. Nó lấy trong người ra một chiếc khăn tay màu xanh, có đường thêu là những đóa hoa hồng viền trắng tinh xảo. Nó nhẹ nhàng, lau mồ hôi trên khuôn mặt Thiên. Xong nói cười nhẹ, rồi nhẹ nhàng quỳ xuống, gối đầu lên hai bàn tay đang đan vào nhau, thiếp đi...

————9:00 AM————

Nó khe khẽ mở mắt, những tia nắng ấm áp chiếu vào soi rọi khuôn mặt nó.

-Cậu tỉnh rồi à? – Một giọng nói vang lên.

Nó ngồi thẳng dậy, nhìn sang nơi phát ra tiếng nói.

-Cậu cũng tỉnh rồi à? – Nó cười nhẹ - Thiên...

Thiên đã tỉnh, cậu đang dựa lưng vào tường, nhìn nó và mỉm cười.

-Cậu...tớ muốn uống nước. – Thiên nhìn nó rồi nhìn vào tay mình đang bị nó nắm chặt, rất chặt.

Nó dường như cũng phát hiện ra, ngượng ngùng, xấu hổ. Nó nói:

-À...ừm...mình lấy cho cậu. – Khuôn mặt nó ửng đỏ, đôi mắt lay động, nhìn nó rất xinh, rất thuần khiết. Nó đứng dậy rót cho Thiên một cốc nước ấm. Đưa trước mặt cậu. – Đây!.

Cậu đón lấy cốc nước từ tay nó, bỗng.....

“cốc...cốc...cốc...”

Tiếng gõ cửa vang lên.

“Ai?” – Nó hỏi

“Tiểu thư là tôi” – Một giọng nữ dịu dàng

“Vào đi”

Cánh cửa phòng mở ra. Ely bước vào, hôm nay nhỏ rất đẹp. Mái tóc dài, vàng nhạt xõa ra, mặc một chiếc váy xanh dịu. Nhìn Thiên rồi nhìn tiểu thư, Ely cất tiếng:

-Tiểu thư, hôm qua cô đã rất mệt, cô hãy về nhà nghỉ ngơi, ở đây để Ely chăm sóc. Lát nữa N.Anh, Oanh, Duy, Khánh, Tường, An sẽ ghé bệnh viện. Trần quản gia đang đợi cô ở dưới xe.

Nó lạnh lùng gật đầu, tiến ra cửa. Bỗng nó hỏi:

-Lâm Phong đâu?

Ely không giật mình, cung kính: “Lâm Phong đã bị thiếu gia giam ở khuôn viên họ Kim rồi ạ! Tiểu thư có cần....”

-Không, lát nữa ta sẽ ghé qua Kim gia. Chăm sóc cậu ấy giúp ta.

-Vâng.

Nó ra về. Ely chăm sóc Thiên rất tận tình, tuy nhiên Ely không nói gì cả. Căn phòng từ khi vắng bóng Di không khí rất nặng nề. Rất may mắn lát sau có y tá đến thay bình dịch rồi còn có mọi người đến thăm Thiên.

————Nhà họ Lâm 10:00 AM————

-Trần quản gia, giúp tôi điều tra lại lịch của Dương Hoài Thiên. Cho người chuẩn bị xe, tôi sẽ đến Kim gia.

Trần quản gia cung kính: “Vâng, tiểu thư”. Rồi ông lập tức ra lệnh ọi việc thi hành.

Lát sau.....

————Nhà họ Kim————

Kim gia là nhà của cha nó, nó vốn dĩ mang họ mẹ. Kim gia bề thế rất lớn tuy nhiên nhỏ hơn Lâm gia. Công ty của Kim gia là H.N.D hoạt động tất cả các lĩnh vực. Chủ tịch hiện giờ là cha nó, người thừa kế là Kim Cao Văn. Kim gia chỉ có 2 dòng và 8 chi. Cha nó và Cao Văn thuộc dòng I chi I.

Biệt thự Kim gia được gọi là “Bách Hợp sơn trang”. Đúng như tên gọi nơi đây trồng đầy hoa Bách Hợp trắng. Nữ chủ nhân trước đây cũng là một phụ nữ xinh đẹp, trong sáng, rạng ngời như hoa Bách Hợp.

Nó bước vào, lập tức có hai hàng hầu nữ đứng thành hai bên, tất cả đều mặc đồng phục nữ hầu màu trắng. Khi thấy nó, họ lập tức cúi đầu:

-Chào tiểu thư.

Nó lướt qua, khuôn mặt lạnh lùng. Sau khi nó bước vào nhà, Cao Văn tiến đến, tươi cười:

-Chị đến chơi à? ^^

Nó mỉm cười lại, khác với vẻ lạnh lùng lúc nãy...

-Ừm, Cao Văn em hãy giao Lâm Phong cho chị, chị sẽ giải quyết chuyện này, nếu để ông biết Kim gia nhúng tay vào sẽ rắc rối.

Cao Văn như hiểu được điều gì, cậu cúi gầm mặt nói: “ông vẫn còn giận hả chị?”

Nó gật đầu, khuôn mặt xót thương. Nhưng rồi lấy lại nụ cười, nó bảo: “Em có muốn đến thăm Hoài Thiên không?”

Cao Văn tươi cười, tuy cậu ghét Hoài Thiên ngay từ lúc Thiên muốn cosplay đôi với Di, nhưng khi thấy chị cậu cười, chị cậu buồn, chị cậu lạnh giá cũng chỉ vì Thiên cậu mới vui vẻ.

-Vâng. Chị đợi em. Còn Lâm Phong, em sẽ cho người đưa hân qua chỗ chị, tận tay giao cho Trần quản gia.

Nó gật đầu, cảm ơn cậu em trai đáng yêu.

—————172 — bệnh viện—————

Cửa phòng mở...

-Cậu đến rồi à? – Thiên mỉm cười nhìn ra hai bóng người đang đứng ngoài cửa.

-Ừm – Nó tiến lại gần cậu, hỏi – Cậu sao rồi? đỡ hơn chưa?

Cậu mỉm cười vui vẻ vì được nó quan tâm. Trả lời lần lượt các câu hỏi của nó. Xong, cậu nhìn sang thấy Cao Văn đang đứng khoanh tay nhìn mình.

-Tôi thấy anh vẫn khỏe như trâu ấy nhỉ?

-Ừ, nhưng chưa chắc trâu khỏe bằng cậu.

Cả hai nhìn nhau, ánh mắt tóe lửa điện. Di tuy nhìn thấy nhưng chẳng thèm quan tâm, yên lặng nhìn hai chàng trai đấu mắt. Lát sau Ely bước vào phòng, nhìn thấy cảnh này, nhỏ dụi dằm hỏi.

-Hai người mỗi mắt chưa?

Cao Văn cúi đầu ngượng ngùng và đương nhiên cậu thua trước. Thiên nhìn nó, mỉm cười đắc thắng. Lập tức cậu nhận được một tia nhìn của Văn như thể nói:

(Anh cẩn thận đấy, lần sau đừng hòng.)

Cậu cũng nhìn Văn, ánh mắt biết nói:

(Cậu nhóc cố lên!)

Cả hai lại tiếp tục, lúc này nó có hơi quan tâm, rốt cuộc nói nói:

-Không biết bảo vệ sức khỏe đôi mắt à?

Thiên và Văn lập tức “đình chiến”. Cao Văn hậm hực ngồi xuống ghế sofa gần giường bệnh. Khuôn mặt đỏ bừng có lẽ cậu nhóc còn tức lần thua mới nãy. Không khí lại quay trở về cái im lặng vốn có. Thiên nhìn nó mỉm cười rạng rỡ.

-Di này, lúc mình bị bắt cóc ấy, tên cầm đầu nói rằng mình là “người quan trọng” đối với cậu đấy ^^ . Mình cảm thấy rất vui

Nó đang im lặng, nghe thấy cậu nói, bất giác nó hơi đỏ mặt, bối rối nó đáp nhưng không nhìn cậu:

-Vậy à.

-Ừm - Cậu khẳng định trên môi vẫn giữ nụ cười.

Nó không nói gì, cúi gầm mặt như che đi cái xấu hổ của mình:

-Xin lỗi

-?

-Chỉ vì liên quan đến tôi mà cậu bị liên lụy.

Cậu lắc đầu, dụi dằm nâng khuôn mặt nó lên:

-Tôi không sao, tôi chỉ sợ cậu sẽ bị nguy hiểm.

Nó thoáng ngượng ngùng, một chút thôi rồi nó lấy lại bình tĩnh. Nó dùng đôi mắt ấm áp nhìn cậu, dịu dàng cười với cậu. Hai người nhìn nhau mỉm cười, ánh sáng Mặt Trời soi rọi cả căn phòng, từng cơn gió nhẹ thoảng qua mang theo cả hương ị của ngàn hoa cỏ. Trong mắt hai người đó dường như xung quanh không có gì...

Cậu nhóc Cao Văn và Ely thấy vậy, cả hai đều nhẹ nhàng bước ra ngoài. Tuy trong lòng có chút không vui nhưng cả hai người đều hiểu được rằng. Cô gái mà họ yêu quý nhất đang rất hạnh phúc...

————— 1 tuần sau —————

Thiên đã gần như bình phục hoàn toàn, cậu quay trở lại lớp học và lập tức vui vẻ vui đùa dù còn nhiều chỗ bị thương. Nó cũng đã xử lý xong việc Lâm Phong. Tuy Lâm Phong làm hại Thiên và An tuy nhiên việc âm mưu truat phé người thừa kế là một tội lớn. Lâm Phong bị gạch tên khỏi gia phả Lâm gia, tịch thu tài sản. Chỉ thứ 3 do Lâm Phong quản lí được thay thế người khác là con trai hắc Lâm Minh.

Lớp 1-1, khu cấp 3.....

-Chúc mừng cậu trở về ngôi nhà 1-1 thân thương Dương Hoài Thiên. – N.Anh lên tiếng. Lập tức cả lớp nam lẫn nữ hò reo vui mừng.

Thiên đứng trên bục giảng, cậu vui mừng khôn xiết khi mọi người quan tâm như vậy. Cậu mỉm cười làm nữ sinh ngây ngất. Nó cũng nhìn cậu, cười một cách kín đáo như chỉ để mình cậu thấy. Sau màn chào hỏi thăm thiết, cậu vui vẻ xách cặp đến bên ngồi cạnh nó. Nó thấy cậu vui như vậy, cũng vui lây. Lát sau như nhớ ra chuyện quan trọng nó nói:

-cậu, lát nữa đợi tôi nhé, tôi có chuyện muốn nói với cậu.

Thiên gật đầu...

-Ừm, tôi sẽ đợi vì tôi cũng có chuyện muốn nói với Di.

Cả hai nhìn nhau không biểu lộ cảm xúc gì nhưng hình như rất vui. Cả lớp học không ai không cảm nhận được niềm hạnh phúc dâng trào khi ngắm nhìn họ.

—————café Tĩnh—————

Café Tĩnh là một trong hệ thống café của Williams, Thiên và Di sau khi ra về đã đến chỗ này. Đúng như tên của nó, im lặng, không ồn ào chút nào, trong quán là một màu nâu tối, chỉ có vài ngọn đèn màu, vài cây nến lung linh. Không nhạc rock ồn ào mà là những bản giao hưởng êm dịu. Café Tĩnh như tách biệt hoàn toàn với thành phố nhộn nhịp.

Nó và cậu ngồi ở một góc, cạnh bên là cánh cửa kính có thể nhìn thấy khung cảnh bên ngoài. Nó uống hồng trà, còn cậu uống Capuchino.

Cậu nói:

-Di có chuyện gì muốn nói với Thiên?

Nó bình tĩnh nhưng trong giọng nói có cái gì đó run run...

-Cậu còn đợi tôi không?

Thiên thoáng bất ngờ, nhưng rồi như chợt nhớ ra điều gì cậu vui vẻ.

-Còn, tôi vẫn còn đợi Di.

Nó thoáng ngại ngùng...

-Tôi.....

Nó đang nói bỗng nhiên

-Hôm nay là ngày độc diễn thường niên của Café Tĩnh tôi xin mời một vị khác lên độc tấu một bản nhạc bằng nhạc cụ trong tiệm. – MC có chất giọng trầm ấm vang lên.

Nó sững người nhưng rồi chợt nhớ ra đây là ngày thường niên, bất cứ tiệm café nào nằm trong hệ thống café Tình của công ty đều như vậy. Có lẽ chưa đến lúc chăng? Đang định nhìn Thiên thì.....

-Tôi chơi Piano nhưng muốn mời một người kéo Violin. – Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Nó quay người về phía sân khấu...Thiên đang đứng đó cùng với MC.

-Nhưng đây là độc diễn mà. – MC nhẹ nhàng

-Tôi muốn như vậy – Cậu kiên quyết.

-Không được đâu ạ, đây là lệnh của cấp trên, chúng tôi không dám trái ý – MC vội vàng giải thích. Ở phía dưới sân khấu cũng đã có tiến lao xao bàn tán. Tuy nhiên Thiên vẫn kiên quyết.

-Phá vỡ luật lệ một lần. – Nó bình tĩnh đứng dậy và lên tiếng.

Mọi ánh mắt hướng vào nó, quản lí của Café Tình nghe tiếng ồn ào đi ra liền thấy nó nói. Ông lập tức chạy đến và cung kính:

-Kính chào tiểu thư, tiểu thư cần gì ạ?

Mọi người trong Café Tình sững sờ ngạc nhiên. “Tiểu thư” của tập đoàn Williams lấy lòng, là người quản lí hệ thống công ty trên 20 nước phát triển và đang phát triển là một cô gái mặc đồng phục học sinh trung học.

Nó im lặng hồi lâu, nhìn tên quản lí rồi nhìn sang Thiên, cậu đang mỉm cười với nó. Nó cười đáp rồi nhìn quản lí đang cúi mình nó bảo:

-Tôi muốn kéo Violin và cậu ấy sẽ chơi Piano được chứ.

Quản lí gật đầu đáp

-Vâng, tiểu thư.

Nói xong ông nhìn về phía MC ra hiệu cho người đó bước xuống. Nó bước lên cầm đàn Violin lên, nhưng lập tức nó bị một bàn tay dịu dàng tháo kính, xoa mái tóc dài mượt đen tuyền xuống. Cả quán Café sững sờ, vì nó quá đẹp. Nó không phản ứng gì, coi như đây là chuyện bình thường, rồi nhìn cậu như có vẻ muốn nói: “Hãy bắt đầu”

Cậu gạt đầu rồi ngồi xuống chiếc ghế dài đối diện những phím đàn.

Nó kéo đàn Violin, tiếng nhạc mở đầu nhẹ nhàng, cậu cũng đàn theo điệu nhạc phát ra từ chiếc Violin. Tiếng Violin reo rất, ngân dài. Cách kéo đàn của nó thuần thục điêu luyện, trong tiếng đàn nghe được sự dịu dàng, thanh thoát. Tiếng Piano dứt khoát, không ngân. Trên từng ngón tay chơi đàn hết sức phóng khoáng của cậu, tiếng đàn như thứ ma lực mê hồn.

Một thứ nhẹ nhàng, một thứ cương nghị tạo thành một bản hợp tấu du dương, trầm bổng. Cả quán café sững sờ, im lặng chỉ nghe được tiếng đàn vang vọng. Tất cả mọi người như đã lạc vào cõi mơ. Nó bất ngờ vì giờ mới biết cậu đàn rất hay, cậu tỏ vẻ dừng dừng như không trước ngón đàn điêu luyện của nó. Khi tiếng đàn kết thúc, tất cả quay về hiện thực, nó cũng thoát khỏi sự ngỡ ngàng mộ vẫn vơ.

Bản hợp tấu đã kết thúc...

23. Chương 23 : Hạnh Phúc Với Nó

...có thật!!!!

-Cậu kéo đàn hay thật! – Thiên vừa đi vừa lên tiếng

-Cậu cũng không kém – Nó gạt đầu.

Sau khi tiếng đàn dứt, nó và cậu đã ra về dù có nhiều người yêu cầu hai người đàn tiếp nhưng cả hai đã từ chối. Cả hai thoát khỏi quán café và đang đi bộ trên một con đường được phủ ánh sao.

-Mình nghĩ Di muốn nói chuyện với mình chỉ là muốn xem mình chơi đàn?

Nó nhìn cậu, lắc đầu.

-Không, tôi muốn nói chuyện khác.

Cậu cũng nhìn nó, đôi mắt hiện rõ sự tò mò. Nhưng nó không nói gì. Lát sau, bỗng nhiên nó dừng chân lại, cậu cũng dừng. Nó xoay người về phía cậu, dùng hai bàn tay trắng nõn nà xoay khuôn mặt cậu nhìn thẳng về phía mình tuy việc này có chút khó khăn vì nó hơi thấp hơn cậu, nó nhìn thẳng vào đôi mắt cậu, chăm chú. Một cơn gió thoảng lên, nó lên tiếng:

-Tôi...thích...cậu. – Nó nhấn mạnh, rõ ràng, chậm rãi từng từ một.

Tai như bị ù đi, khuôn mặt cậu đỏ như gấc chín. Đôi môi tái nhợt nhìn nó, cố gắng nói:

-Cậu nói gì? Di nói gì?

Ánh mắt cương quyết, nghiêm nghị nhưng cũng dịu dàng, ấm áp. Con người đen tuyền, sâu thẳm ẩn sau hàng mi dài, cong vút nhìn thẳng vào đôi mắt cậu.

-Tôi thích cậu, tôi thích cậu Dương Hoài Thiên. – Nó lặp lại một lần nữa.

Cậu như đã nghe rõ, ôm nó vào lòng, nhảy cẫng lên vì vui sướng. Khi nhận thấy hành động của mình làm mọi người chú ý và cảm nhận được hơi thở của nó cậu mới dừng lại. Buông nó ra, cậu gãi gãi đầu, lí nhí;

-Xin lỗi, tại mình vui quá.

Nó phì cười vì trông lúc này cậu rất dễ thương, lấy tay xoa xoa mái tóc nâu bồng bênh như quen thuộc nó mỉm cười:

-Mình cũng vui lắm chứ khi cậu vui như vậy.

Hôm đó là một buổi tối đẹp trời, thời tiết dịu mát thỉnh thoảng có gió, nhưng là những cơn gió nhẹ. Có hai con người đang nắm chặt tay nhau bước đi trên con đường dài cùng hướng về phía cuối.

Cậu đưa nó về đến tận nhà, Ely vui mừng ra mở cửa nhưng nhìn thấy cậu và nó tay trong tay, Ely tức sôi máu, đôi mắt ánh lên vẻ giận dữ nhìn cậu. Cậu thấy vậy lè lưỡi chọc Ely. Nó chỉ lắc đầu vì hành động giống trẻ con của hai người này.

Còn Cao Văn, khi nhìn thấy cảnh chị gái yêu dấu nắm tay tên cậu ghét nhất, tức điên lên, từng bước chân như muốn đạp thủng luôn cả khu vườn Lâm gia. Lao ra cậu hùng hốt:

-Dương Hoài Thiên, anh hãy đợi đấy, anh sẽ không yên đâu. Một ngày nào đó tôi sẽ đánh anh, đánh anh chết tôi cũng sẽ lôi anh dậy, thiêu xác anh, lấy tro anh ném xuống biển để mãi mãi không đầu thai. Áaaaaaa..... – Tay chân cậu nhóc như muốn xé xác Thiên ra nhưng rất may đã được Trần quản gia giữ lại.

Ely như được châm ngòi cô cũng lên tiếng phản kháng:

-Đừng mơ động đến tiểu thư cao quý của ta tên đáng ghét, ta sẽ i xơi Karate, i xơi kiếm pháp Trung Hoa,.....Áaaaaaa..... – Các cô hầu gái lao ra giữ chặt Ely.

Nó lại lắc đầu vì cảnh tượng diễn ra. Thiên cười lớn, cậu bước đến gần Cao Văn, cười:

-Vậy là khi anh chết không cần lo chuyện không ai mai táng rồi. – Xong cậu đến gần Ely – Để xem cậu có đủ khả năng cho tôi xơi không đã. Ha ha ha ha ha ha ha. Ui da.

Khi đang cười thỏa mãn bỗng nhiên thân người cậu đau vì vết thương chưa lành. Thấy thế hai kẻ đang bị kìm chế cười lớn hơn cả cậu lúc này. Làm cậu quê quá, bước ra phía sau, nắm chặt tay nó. Nói rồi, mọi người cùng bước vào nhà, nó xem lại vết thương cho cậu. Ely và Cao Văn giám sát sợ cậu làm ẩu thì Di nguy to (Hajzz, nhà Di mà cậu sao dám làm gì)

Lát sau cậu quay trở về nhà, Cao Văn cũng vậy, khi ra đến cửa cả hai nhìn nhau, hứ một tiếng rồi mỗi người mỗi ngã. Ely thì buồn dưng lê với Oanh, than thở đủ điều và chê bai Thiên hết mức qua điện thoại. Oanh chỉ biết cười trừ vì cô bạn tinh tế, thông minh – Ely lại có lúc như thế này.

Người biết tiếp theo là N.Anh, cô bạn hét toáng lên khi thấy nó và cậu tay trong tay đến trường. Tin đồn “Học sinh xuất sắc và hotboy mặt trời đang yêu nhau” lập tức được lan rộng.

An vẫn mỉm cười vui vẻ. Hình như trái tim cô đã hết đau rồi. Nhưng vẫn còn một người, một con người thông minh và đa mưu – Nhật Quang, anh vẫn mỉm cười, nụ cười nửa miệng quen thuộc trên gương mặt điển trai lại xuất hiện. Đôi tay nắm chặt. Ánh mắt chứa một nỗi cô đơn, thù hận và ám áp đang nhìn về phía nó và Thiên. Anh quay lưng đi, âm mưu của anh đã thực hiện hay chưa?

24. Chương 24

Trong thư phòng của tiểu thư nhà họ Lâm, tất cả đều chỉ là một màn đêm bao phủ. Trăng đêm nay cũng không có như hôm nào. Chỉ còn màn hình vi tính đang mở và con chuột nhấp nháy. Trong đêm tối có thể thấy được hình bóng bé nhỏ đang ngồi đối diện với máy vi tính. Mái tóc dày, đen mượt tung bay khi những cơn gió thoảng qua. Đôi mắt u buồn lướt nhìn đồng tài liệu trên bàn rồi phần văn bản, e-mail trên vi tính. Nó từng chút một lật xem các tài liệu rồi phê chuẩn, gửi tin qua E-mail.

Cốc...cốc...

-Vào đi. – Nó đang tập trung thì nghe thấy tiếng gõ cửa, không cần hỏi nó cũng biết là Ely.

Ely dịu dàng đi vào, cung kính chào nó hỏi:

-Tiểu thư, đã khuya rồi cô nghỉ ngơi đi ạ.

Nó nhìn Ely, con người lạnh lùng như thể hóa băng tất cả. Nó rời khỏi bàn làm việc, đến bên khung cửa sổ, nơi có thể thấy được ánh đèn đường, nó im lặng ngồi xuống ghế, rót inh một tách trà nóng. Ely cũng bước đến, dịu dàng ngồi xuống, đối diện nó.

-Có chuyện gì sao tiểu thư? Công ty?

-Công ty không sao cả, chỉ là khoảng thời gian qua ta chỉ lo chăm sóc cho Thiên và xử lý Lâm Phong nên không xem xét nội bộ, tình hình. Nay đã ổn thỏa rồi.

Khuôn mặt nó thoáng buồn, Ely như đã nhận ra nỗi buồn đó, dịu dàng cô bạn hỏi:

-Thật ra đã xảy ra chuyện gì vậy tiểu thư?

Nó lẳng lặng, do dự nhưng lát sau hạ quyết tâm, nó đến bên bàn làm việc lấy một xấp giấy tờ để trước mặt Ely. Ely lật xem rồi trầm ngâm.

-Tiểu thư, chuyện này là thật?

Nó gật đầu...

-Ta không ngờ.

-Tôi cũng vậy nhưng tôi tin tiểu thư có thể hóa giải chuyện này.

Nó cười mỉm, cảm ơn Ely đã tin tưởng. Ely cũng cười rồi cô bạn bước ra khỏi thư phòng không quên dịu dàng thúc giục nó đi nghỉ ngơi. Khi cánh cửa phòng đóng lại, một lần nữa chỉ mình nó cô đơn trong phòng.

Tay cầm xấp tài liệu, đôi mắt vừa lạnh lùng lúc này đã chuyển sang vô hồn.

Xấp tài liệu ấy có những thứ...thật sự là một cú sốc đối với nó...một cú sốc lớn đâm thẳng vào trái tim.

—————Sáng hôm sau—————

Thiên cùng nó đến trường, từ ngày nó nói thích cậu hôm nào cậu cũng cùng nó đến đón nó đi học trên chiếc xe đạp. Hôm nào cậu cũng vui cười nhìn nó. Nó cũng vậy nhưng hôm nay khi ngồi sau xe, nụ cười của nó không còn, nó yên tâm vì chắc chắn cậu sẽ không nhìn thấy vẻ mặt của nó lúc này.

Lát sau khi đến trường, nó đứng đợi cậu đi cất xe bỗng.....

-Anh buông tôi ra – Nó hằn học

Nó đang đứng thì bị một chàng trai nắm tay dẫn đi. Chàng trai dù nghe nó nói vẫn không buông tay ra, chàng trai nắm chặt lấy tay nó như thể sợ bị vụt mất thứ gì đó rất quan trọng. Đến phía sau trường, chàng trai dừng lại, quay đầu lại nhìn nó. Chàng trai ấy là – Nhật Quang. Ánh nắng sớm tỏa sáng khuôn mặt của Quang. Anh dịu dàng nhìn nó, khác với vẻ lúc cười nửa miệng, anh hỏi:

-Em thật sự thành đôi với Hoài Thiên rồi à? – Giọng nói rõ ràng nhưng có vẻ run sợ.

Nó nhìn anh, cương nghị:

-Ừ, em thích cậu ấy.

Anh sững sờ, khuôn mặt hồng hào tối sầm lại. Anh đâm vào bức tường sau trường.

-Tại sao lại không chọn anh, anh đã đợi em rất lâu. Hay là em không biết? Anh có thể bày tỏ. – Quang nhìn nó, khuôn mặt, đôi mắt, giọng nói đều tỏ vẻ tha thiết, yêu thương.

-...- Nó lắc đầu ra hiệu không thể.

Anh ôm nó vào lòng, mái tóc đen bóng bành xoa lên vai nó

-Xin em, hãy chọn anh, xin em hãy yêu anh – Anh đang van xin nó.

Nó nhẹ nhàng thoát khỏi anh. Khuôn mặt lạnh lùng, giọng nói lạnh lùng và đôi mắt như không có chuyện gì xảy ra.

-Từ trước đến nay, em chỉ xem anh là bạn, là một người anh trai không hơn không kém. Em không thể yêu anh. Xin anh hãy học cách buông tay vì bây giờ người em thích là Thiên.

Nói rồi nó quay lưng bước đi bỏ lại phía sau một người đang thần thờ, im lặng. Khi bóng nó dần xa, anh khuyu xuống trên thảm cỏ xanh. Hôm nay bầu trời rất đẹp, không khí buổi sáng thanh bình, ánh Mặt Trời lan tỏa như đang che chở cho những đứa con của tạo hóa và mẹ thiên nhiên. Nhưng có một chàng trai, khuôn mặt đau khổ, đang quỳ. Đúng anh đang quỳ, đang thầm trách tình yêu của anh sao quá đắng cay. Anh yêu người con gái ấy, ngay từ lần đầu gặp mặt. Lúc biết mình yêu anh đã nắm phần thất bại, người con gái ấy là bạn gái của bạn thân anh. Khi bạn thân anh đã đến Thiên Quốc, anh muốn mình được bên em nhưng một lần nữa cô gái ấy đã rời xa anh, đến bên một chàng trai khác.

-Thiếu gia...- Một giọng nói trầm ấm vang lên, trong giọng nói có sự lo lắng.

-Vỡ quản gia, kế hoạch của ta sẽ bắt đầu – Chàng trai đứng dậy, đôi mắt lúc nào còn thần thờ nay đã trở nên cương quyết. Anh quay lại nhìn người đã gọi “thiếu gia...” lên tiếng. – Cô ấy sẽ phải hối hận.

Nhật Quang đã bước đi, khuôn mặt lạnh lùng như nó, không cảm xúc, anh biết mình sẽ làm nó đau, đau hơn cả lần Kiến Hoàn mất.

—————Lớp 1-1—————

Thiên đã ngồi trong lớp, khuôn mặt cậu đầy lo lắng và hôm nay cậu không ngủ gật, ánh mắt luôn hướng về phía cửa lớp. Cậu lo lắng vì khi cất xe xong đến nơi Di đứng đợi thì không thấy Di đâu chỉ thấy chiếc cặp đang nằm dưới đất. Cậu nghĩ rằng Di có việc nên lên lớp trước nhưng khi vào lớp cậu cũng không thấy Di. Hối N.Anh, An, Oanh cả ba đều nói Di chưa đến. Cậu rất sợ Di sẽ bị bắt cóc.

Cậu muốn tìm Di nhưng cậu lại nghĩ nếu Di vào lớp mà không thấy cậu Di cũng sẽ lo lắng như cậu bây giờ nên cậu thôi. Đang rối tung trong mớ suy nghĩ thì đột nhiên có một bàn tay dịu dàng đặt lên vai cậu làm cậu hoảng hồn la lên: “Oái”

Bàn tay đó rút lại, chủ nhân của đôi bàn tay nhìn cậu cảm phần. Cậu hoàn hồn lại, nhìn chủ nhân đôi bàn tay đang ngồi trên ghế, đôi mắt nhưng muốn nuốt chửng cậu, cậu mới định thần nói:

-Di.

Nó lắc đầu, bó tay với cậu. Nó biết cậu sẽ lo lắng và suy nghĩ lung tung nhưng không ngờ đến mức này. Thấy nó im lặng cậu ngồi xuống ghế, hỏi nói:

-Lúc này Di đi đâu thế?

-Có chút chuyện nhỏ.

-Chuyện gì thế?

Nó quay lại nhìn cậu, nở một nụ cười.

-Cậu thật sự muốn biết? – Khuôn mặt tươi cười nhưng có cái gì đó làm người khác phải ớn lạnh nên cậu thôi không hỏi nữa.

Cả hai lại im lặng không nói với nhau lời nào. Cậu hiểu nó, nó luôn giữ bí mật cho riêng mình và ghét khi bị hỏi về bí mật bản thân. Bản thân cậu cũng có những bí mật nhưng một lúc nào đó cậu sẽ cho nó biết. Cậu quay lên bảng và tiếp tục nghe giảng. À, từ ngày quen nó, bị nó giáo huấn đủ điều nên cậu không lo ngủ nữa mà chú tâm vào việc học hơn, kì thi cuối năm vừa qua cậu đã lên hạng vượt bậc.

—Giờ ra chơi—

-Đi đi dạo nha? – Cậu hỏi nó vì thấy nó hôm nay khác ngày thường, cả buổi chỉ thần thờ không để ý xung quanh. Lúc này bị cô giáo dạy Sử phê bình.

Nó im lặng, quay sang nhìn cậu dường như chỉ có cậu mới đủ sức làm nó thoát khỏi cơn mộng mị bao trùm. Nó lắc đầu.

Cậu thấy nó khác lạ lắm dù cậu ghét ghê, ngu ngơ nhưng cũng nhận ra điều lạ mà. Cậu nhìn nó bằng đôi mắt của sự quan tâm. Thấy cậu như vậy nó chỉ mỉm cười và bảo cậu an tâm. Đúng lúc đó, Khánh, Duy, Tường có việc đi ngang lớp 1-1 liền gọi cậu đi chung. Như những vị cứu tinh xuất hiện kịp thời, nó ra hiệu cho cậu là đi đi và nó không sao.

Cậu chỉ biết ậm ừ rồi chào tạm biệt nó để bước ra khỏi cổng.

Khi bóng cậu đã xa khuất, nó đưa mắt nhìn ra cửa sổ. Xung quanh nó dường như không có ai, chỉ có khoảng không của sự cô đơn. Mây trên trời cao, xanh thẫm. Hoa phượng nở đỏ rực ở một góc sân. Ánh dương soi rọi xuống thế gian như vòng tay của mẹ đang ôm ấp đứa con vào lòng, như nàng thiếu nữ đang độ xuân xanh vui cười hạnh phúc. Nó chỉ biết ngắm nhìn, nó mong cho thời gian cứ đọng lại ở giây phút này vì nó biết chỉ vài ngày nữa thôi, nó sẽ đưa ra một quyết định ai cũng phải đau lòng và bất ngờ...

Sau tối đêm qua, đọc được xấp tài liệu mà nó đưa Ely cũng hiểu chuyện nó sắp làm. Ely chỉ biết lặng thinh nhìn nó như vậy. Y như lúc trước, như lúc Kiến Hoàn ra đi. Im lặng, cô độc, buồn thương...- những cảm giác rối tinh rối mù trộn lẫn trong nó nhưng không thể hiện qua đôi mắt nó nữa mà chỉ cảm nhận được bằng trái tim. Chân Ely bắt đầu run sợ, suýt nữa nhỏ khụy xuống khi nhìn nó thần thờ như vậy, rất may mắn là N.Anh và H.Oanh đã đỡ được. An im lặng đứng nhìn, lát sau cô bạn tiến lại gần Ely, đôi mắt màu đen sâu thẳm bình tĩnh nhìn Ely rồi lúi nhúi đi. N.Anh, H.Oanh cũng đi theo.

Nó vẫn ngồi trong lớp dường như không nhận ra xung quanh nó có chuyện gì cả.

Nhật Quang đứng ở góc lớp, chăm chăm nhìn nó, anh chỉ khẽ cười mỉm có lẽ anh đã biết chuyện gì đang xảy ra. Nhưng nụ cười của anh thoáng vẻ khổ đau...

—Chỗ Ely, Oanh, An, Anh—

An đã lôi Ely đến một góc nhỏ trong dãy phòng học cũ. Nơi có những nhánh hoa Tigôn nghịch ngợm leo trèo. An buông tay Ely ra. Đứng đối mặt với Ely. Con người màu đen châu Á của An nhìn thẳng vào đôi mắt với con người màu xanh biển trong veo của Ely.

-Chuyện gì đã xảy ra với Di? – An hỏi thẳng làm Ely dù đã chuẩn bị nhưng cũng thoáng giật mình.

-Chúng ta là bạn với nhau, hãy nói cho bọn tớ biết đi. – N.Anh nói một cách nghiêm túc.

Ely im lặng, nhỏ cúi mặt rồi lắc đầu. Lát sau, nhỏ nhìn tất cả những khuôn mặt đã được coi là thân quen. Nhỏ biết nhỏ không giỏi đóng kịch, không giỏi che giấu cảm xúc trước những khuôn mặt này. Hay tay nhỏ đan vào nhau, đôi môi đỏ đã chuyển dần sang màu trắng.

Hoàng Oanh im lặng này giờ, con người có con mắt tinh tế và nhạy cảm nhất hình như đã phát hiện ra chuyện gì đó rất rất quan trọng đối với cả nó, nhỏ và chắc là có liên quan đến những người xung quanh. Tay Oanh khẽ đặt lên đôi vai đang run rẩy của Ely. Oanh đưa mắt nhìn An, Anh nhằm ra ý hãy bình tĩnh và để Ely bình tâm. An, Anh hiểu ý nên thu lại đôi mắt mang nỗi giận hờn, nghiêm nghị của mình lại. Ely như không còn cảm nhận được sát khí. Nhỏ ngẩng đầu lên, nhìn thấy Oanh – cô bạn đang cười rất tươi nhìn nhỏ. Oanh dịu dàng:

-Ely này, mình biết Ely đang nghĩ gì, dù không biết chuyện mà Di đang suy nghĩ là gì nhưng mình chắc nó rất quan trọng. Và Ely muốn bọn mình đừng nhúng tay vào đúng không?

Ely như chỉ chờ câu nói này, nhỏ gật đầu lia lịa. Cuối cùng cũng lên tiếng:

-Đúng, xin các cậu đừng đụng đến chuyện này, hãy để tiểu thư giải quyết, cô ấy chắc chắn sẽ làm được, sẽ đưa ra quyết định đúng đắn nhất.

Oanh mỉm cười dịu dàng nhìn nhỏ. N.Anh, An cũng không biết nói gì thêm, từ trước đến nay H.Oanh luôn là người suy nghĩ thấu đáo, chín chắn nhất bọn. An dù im lặng nhưng rất dễ nổi điên. N.Anh thì nổi điên là chuyện thường xuyên.

-Mọi người cũng sẽ đồng ý chứ? – Oanh nhìn sang N.Anh và An hỏi.

Không hẹn mà cả hai cùng gật đầu dù trong lòng có miên man các câu hỏi muốn hỏi Ely. Khi cả 4 cô gái đang trên đường về lớp thì bỗng nhiên trường ra thông báo triệu tập lớp trưởng các lớp trong cả 4 khu ngay lúc này. N.Anh bèn ngán ngấm lên phòng họp. Chỉ ba người con gái lên lớp. Trên đường đi cả ba không nói với nhau một lời nào. Vừa đến cửa lớp thì cả ba bất ngờ khi thấy nó vẫn ngồi im lặng, ngồi y như lúc mọi người ra khỏi lớp.

“Reng...reng....reng...”

Tiếng chuông vừa dứt thì Anh, Thiên cũng vừa về tới lớp, cô Mai cũng chuẩn bị bước vào.

“Cả lớp” – N.Anh hô.

-Chào cô – Cả lớp đồng thanh.

N.Anh vừa ngồi xuống đã bị nhỏ Ái Thi tổ trưởng tổ nó và cậu hỏi:

-Có chuyện gì vậy?

-Ồ, cô thông báo ngay ấy mà, không quan trọng cho lắm. – N.Anh trả lời một cách tế nhị chắc tại cô bạn vẫn còn đang bức tức chuyện Ely giấu giếm điếm điếm một cái gì đó.

Nghe được tiếng xì xào cô Mai lên tiếng làm lặng lại không khí cả lớp

-Các em, đã gần kết thúc một niên học và hôm nay cô xin thông báo trường sẽ tổ chức một buổi vũ hội riêng cho học sinh các khu. Khu cấp III chúng ta sẽ được tổ chức vào ngày này tuần sau tại Hoa Viên.

Như có công hiệu, cả lớp lập tức im bất nhìn cô. Trong vòng 5 giây lập tức khu cấp III như muốn rung chuyển vì tiếng la hét của học sinh lớp 1-1. Nó này giờ im lặng nhưng sau khi nghe tiếng Thiên vui mừng phấn khởi nó mới bùng tỉnh. Hỏi Ely và các bạn thì nó biết là sắp diễn ra vũ hội. Nó mỉm cười rồi rất khẽ giọng nói được buồn nhưng hình như cùng nói với một ai đó một chất giọng trầm lặng nhưng lạnh băng.

-Đến lúc rồi...

25. Chương 25 : Vũ Hội.

Ngay sau khi thông báo, các chàng trai đã nhanh chóng mời các bạn nữ mình thích để đến vũ hội. Nó với Thiên thì ai cũng biết cả rồi. Khuôn mặt Thiên khi mời được nó lúc này vui như được đi hội. Nó thì trầm lặng mỉm cười.

Còn các cô gái còn lại của chúng ta. Hôm vũ hội sẽ được biết.

Ánh mặt trời chói lọi, bầu trời quang đãng trong xanh, những cơn mưa đầu hè cũng đã lắng rắc...

Thấm thoát ngày vũ hội đã đến.

—————Nhà họ Lâm—————

-Ely cái này

-N.Anh cẩn thận

-Oái

-Á.....

“Rầm rầm, binh binh”.... – Bạn nghĩ tiếng động phát ra là gì, đang đánh nhau hay đang tranh cãi? Nếu chọn một trong hai thứ thì bạn hoàn toàn sai rồi. Thật ra từ hồi hai ngày trước Oanh, Anh, An, Ely, Di đã bàn với nhau là đến buổi vũ hội sẽ đến biệt thự họ Lâm chuẩn bị. Các chàng trai mời những cô bạn này cũng đã biết rồi. Và hôm nay, ngay lúc này, các cô gái của chúng ta một mực không chịu để các hầu nữ giúp đỡ và các cô đang ở trong phòng Di...

Trần quản gia, các hầu nữ, các anh bảo vệ thậm chí là con “gâu gâu” nhà hàng xóm nhìn cảnh tượng trong phòng nó cũng phải kinh ngạc và đổ mồ hôi hột. Loạn cả lên....

Anh đang nằm trên giường nó, tiếp theo là Ely, Oanh, An rồi nó. Thật ra tiếng động lúc này là do N.Anh sơ ý vấp phải cái váy định thay nên trượt té, Ely đang cột dây tóc cho Oanh thì mất đà té kéo theo Oanh, Oanh thì đang cột dây nơ áo cho An nên cũng té luôn. Còn nó vì thấy té vui quá nên nhảy lên (=.= mất hình tượng quá).

Lát sau bọn nó đành im lặng để các cô hầu sửa soạn. Trần quản gia cùng các anh bảo vệ xuống dưới lầu làm tiếp công việc dang dở.

—————Sau một giờ—————

“Các tiểu thư, các thiếu gia đã đến rồi” – Trần quản gia đứng trước cửa phòng nó nói vọng vào.

“Cảm ơn, chúng cháu xuống ngay, bảo các bạn ấy đợi đi ạ.” – N.Anh lên tiếng.

Trần quản gia nghe thế liền đi xuống phòng khách nơi có các chàng trai đang ngồi trên sofa.

Thiên hôm nay vận ple màu trắng trông rất giống hoàng tử. Tay áo xắn khéo lên đến khuỷu tay trông rất ngẫu. Mái tóc để tự nhiên không vuốt keo này keo nọ. Cổ tay cột chiếc khăn lụa màu bạc. Trên áo có điểm nhất là sợi lông vũ màu đen. Giày á, anh chàng hôm nay mang đôi giày màu trắng. Nói chung nhìn anh như bạch hoàng tử (không thể nói Bạch mã được vì Thiên đâu có đi ngựa màu trắng đến mà chính anh chàng là màu trắng đấy chứ).

Khánh bận bộ tux màu đen, tay cầm một cây kẹo mút (=.=) trong anh cứ như chàng Tuxedo đẹp trai trong Sailor Moon ấy nhưng thay cành hoa hồng bằng cây kẹo to tướng.

Tường mặc áo sơ mi màu trắng, cổ thắt nơ sợi màu đen. Khoác áo vest màu đen phía ngoài không cầm gì cả.

Duy mặc áo sơ mi có caro trắng – đen. Cổ thắt cavat lệch trông rất oai. Tay áo sơ mi xắn lên như Thiên. Tay trái đeo đồng hồ, tay phải cầm một đóa hoa hồng nhưng.

Còn một người nữa đó là Cao Văn. Cậu nhóc mặc bộ quần áo theo kiểu quý tộc Pháp thời trung cận đại. Tay cầm một bó hoa hồng đủ màu.

5 chàng trai đang ngồi trên sofa, mắt cứ nhìn đầu đầu vào cái cầu thang vì họ biết lát nữa các công chúa sẽ xuất hiện. Lúc này, trên căn phòng Di.

-Run quá – N.Anh lên tiếng, tay chân bủn rủn.

-Làm ơn cậu cũng biết run à? – Ely lên tiếng trêu chọc

-Ai đi trước đây? – An hậm hực.

-Tớ - Nó đứng dậy, mỉm cười nhìn mọi người. – Dù gì tớ và Thiên đều không sao, chắc cậu ấy đợi tớ lâu rồi, tớ phải đi đây.

Nó mở cửa phòng và “cầu thang, phòng khách thẳng tiến”.

Cả bọn con gái ngơ ngác nhìn theo rồi cũng đi theo nó.

Cầu thang màu trắng có thảm màu đỏ bằng nhung, nhìn cái cầu thang cũng đủ liên tưởng đến một nơi quý tộc cao sang. Nó mặc một bộ váy dài màu trắng để lộ đôi vai trắng nõn, bộ váy giản dị không một chút tô điểm. Phần trên của váy ôm sát phần thượng thể. Từ eo trở đi bắt đầu phồng ra như những kiểu áo của các nàng công chúa, có một lớp voan mỏng bên ngoài phần thân áo trở xuống, trên lớp voan ấy là những cánh hoa trông rất giản dị nhưng kiêu sa, thỉnh thoảng có vài đường chỉ tơ màu vàng trông rất hài hòa. Tay nó đeo vòng bạc. Tóc nó búi một cách giản dị, trên tóc có điểm vài sợi lông vũ. Đôi tay một bên là những cánh hoa lớn dài tận vai, một bên chỉ có một cánh hoa duy nhất trông rất cá tính. Hôm nay nó trang điểm cũng rất dịu dàng, nhìn nó bước xuống cầu thang mà không chỉ cậu, các anh bảo vệ và các hầu nữ cũng “tim đập, chân run”. Vừa bước đến bậc thềm cuối cùng, Thiên đã đến cạnh nó, cậu đưa tay mình ra ngụ ý hãy để cậu dẫn nó đi và nhìn nó mỉm cười. Nó cũng nhìn cậu, dịu dàng đáp trả nụ cười khi này và đặt tay lên tay cậu, nói rồi cả hai đứng sang một bên. Nó nhìn lên lầu chưa thấy bóng nàng nào tiếp theo cả trong khi các chàng trai còn lại đang rất sốt ruột. Nó nhìn sang phía Trần quân gia, Trần quân gia liền đưa nó một cái máy, nó nói vào cái máy:

-Các cậu, các chàng mà các cậu muốn đi cùng đến buổi vũ hội sắp ra về vì không chịu nổi mấy cậu rồi đây. – Nó nhẹ nhàng. – GIỜ CÓ XUỐNG KHÔNG THÌ BẢO – Tức thì nó hét lên làm mọi người giật mình. Còn đầu hình tượng tiểu thư lạnh lùng thường ngày, còn đầu hình tượng công chúa dịu dàng khi này. Nhưng lấy lại bình tĩnh nó nói tiếp. – Tùy các cậu tớ đi trước, trong vòng 3 giây không có người nào xuất hiện tớ sẽ khóa tất cả các cửa. Ely đừng quên là ta có mật mã dù Ely có chìa khóa cũng không mở được. Hết.

Xong nó đưa cái máy cho Trần quân gia. Chưa đầy 2 giây sau một nàng công chúa nữa đã xuất hiện. Nàng là Hoàng Oanh.

Hoàng Oanh đúng là con gái phương đông, dịu dàng, nữ tính. Oanh mặc chiếc váy màu hồng dài, tay áo dài, đến khuỷu tay thì có một sợi dây màu trắng cột lại làm lộ phần tay áo dưới. Chiếc váy giản dị nhưng điểm nhất là sợi dây trắng xuyên suốt cột ngang eo buông dài. Cổ áo có một đóa hồng bạch bằng vải voan cách điệu. Mái tóc đen hơi xoắn được thắt bím sang một bên, có cài một vài bông hoa màu hồng li ti. Không đeo trang sức cũng là một nét nổi bật lên sự giản dị vốn có của Oanh. Trang điểm nhẹ tôn lên làn da trắng (không bằng nó).

Thấy thế Duy liền chạy đến, nắm chặt tay Oanh ngược lưng rồi đưa Oanh cành hoa hồng nhưng mà cậu cầm này giờ. Oanh chỉ mỉm cười dịu dàng rồi cùng cậu đến chỗ Thiên – Di đang đứng. Thiên đứng cạnh Duy thì thầm: “tuyệt”. Duy đỏ cả mặt nhưng cũng cười gượng với Thiên.

Nàng công chúa thứ ba xuất hiện. Lần này là N.Anh. N.Anh thường ngày lớn tiếng là thế hôm nay cũng như một con nhộng lột xác hóa thành bướm, nhìn cứ như búp bê. N.Anh mặc chiếc váy ngắn màu đỏ điểm nhấn là ngang eo có chiếc nơ màu đen. Mái tóc hôm nay xõa ra (thường ngày cột cao), đầu cài một chiếc nơ đỏ, phần trên thẳng, phần dưới uốn lượn, tóc mái là mái ngố. Trang điểm nhẹ nhàng, nổi bật là son môi màu đỏ. Mang giày búp bê màu đỏ, vớ màu đen. Khánh ngẩn người vì trong N.Anh đáng yêu vô cùng. Hoàn hồn anh chàng vội chạy đến rồi đưa cho N.Anh cây kẹo mút. N.Anh vốn rất thích kẹo mút, hôm ở khu vui chơi cô bạn cũng đã nói với Khánh, anh chàng còn nhớ nên mới cầm kẹo đến cho cô. N.Anh không cậu nệ tiểu tiết ôm chầm lấy Khánh nói cảm ơn liên hồi, làm anh chàng ngược chín cả mặt rồi cũng nắm lấy tay công chúa đáng yêu của mình đến chỗ có hai cặp đang ú ớ gọi.

Cuối cùng nàng công chúa thứ 4, thứ 5 cũng xuất hiện.

Ely vận chiếc váy theo phong cách kín kẽ, nền vải màu tím nhạt, đường thêu họa tiết màu trắng. mái tóc hơi vàng xõa ra buông thõng nữ tính cực kỳ (chị em iu chị. Ely: xê ra). An mặc chiếc váy dạ hội quyến rũ màu đen, mái tóc đen nhánh búi một cách kiêu, chừa một vài lọn tóc nhỏ. Hai chàng trai còn lại cũng nhanh chóng mời cô gái của mình. Và các bạn cũng biết ai mời ai rồi đúng không ^^.

Nói xong mười người cùng nhau tiến ra xe. Thiên – Di, Ely – Cao Văn đi trên chiếc BMW do Thiên cầm lái. Dù cả ba hơi sợ vì Thiên vẫn còn là học sinh trung học nhưng đoạn đường đến trường cũng không sao nên phần nào yên tâm.

Ba cặp kia đi trên chiếc Limousine màu đen.

—————Hoa viên, trường Hoàng Lâm—————

Hoa viên trường Hoàng Lâm bình thường rất giản dị. Chỉ đó đài phun nước, chỉ có thảm cỏ xanh, chỉ có vài bụi hoa dại, có hàng ly, hàng hồng...Nhưng hôm nay hoa viên trông rất đẹp và lung linh, huyền ảo.

Những chiếc bàn tròn màu trắng trải đều hoa viên nhưng chừa một khoảng trống ở giữa đối diện sân khấu được trang hoàng bằng màu xanh của biển. Những ánh đèn tròn màu trắng lung linh, trên những chiếc bàn còn có những cây nến trông rất lãng mạn. Bầu trời hôm nay cũng trong xanh, thoáng đãng, có vài ngôi sao lung linh. Không giống như những trường học bình thường khác trường Hoàng Lâm có những học sinh yêu những bài nhạc không phải rock mà là những giai điệu hòa hợp từ tiếng đàn piano lúc trong trẻo lúc trầm ấm ngân vang, tiếng violin réo rắt, tiếng violon – xen....

Nó cùng mọi người đến Hoa Viên, trên đường đi ai cũng nhìn tụi nó chằm chằm xen ngưỡng mộ. Vì sao? Đơn giản 10 con người đó ai cũng thanh tú, xinh đẹp.

Đến nơi, 10 con người nhanh chóng tìm chiếc bàn đủ lớn để ngồi. Các chàng trai lần xăn tìm nước, các cô gái ngồi im nhìn cảnh bận bịu của các chàng. Dù các nàng muốn giúp nhưng các chàng không cho phép rời khỏi chỗ với lí do giữ chỗ ngồi không người khác cuỗm mất.

Lát sau 10 con người ngồi nói chuyện vui vẻ, không để ý cũng có một người con trai nữa, người con trai với con người màu tím đang nhìn một người con gái trong số 10 người. Khuôn mặt chàng trai bí ẩn lạnh lùng nhưng có vẻ đau thương, chỉ nhìn ngấm từ xa mà không dám đến gần. Chắc mọi người cũng biết đó là ai rồi phải không? Vâng đó chính là anh – Nhật Quang.

Nó đang thưởng thức ly nước trái cây của mình hình như cũng cảm nhận được ánh mắt của một người yêu thương nó có nhưng cũng thù hận nó, nó biết là ai, nó có thể tìm ra nhưng không, nó chỉ ngồi, nói chuyện với bạn bè và không một lần quay lại tìm kiếm anh. Nó khác hẳn thường ngày lạnh lùng, hôm nay nó cười rất tươi và nói rất nhiều. Ai cũng nhận thấy điều khác lạ. Các chàng trai thì nghĩ nó đổi tính. Các cô gái muốn hỏi lí do hôm nay nó sao thế nhưng nhớ lại hôm nói chuyện cùng Ely vào tuần trước nên thôi.

“Here we are at the crossroads once again

You're telling me you're so confused

You can't make up your mind

Is this meant to be

You're asking me

But only love can say - try again or walk away

But I believe for you and me

The sun will shine one day

So I'll just play my part

And pray you'll have a change of heart

But I can't make you see it through

That's something only love can do

.....”

Tiếng nhạc bài Only love vang lên. Ở khoảng giữa đối diện sân khấu đã có những cặp đôi dìu nhau ra khiêu vũ (có ai lấy bài hát này để khiêu vũ không còn Icy thì nghĩ cũng được mà há). Các cặp trong bàn cũng đã đến sân khiêu vũ hay là cùng nhau đến chỗ bàn hai người ngồi tìm hiểu lẫn nhau. Nó đang trò chuyện với cậu thì bỗng dừng im bật, nó lắng nghe tiếng hát của ban nhạc Trademark vang lên trong máy thu âm của trường, lắng nghe những giai điệu, ca từ quen thuộc như ngấm vào lòng nó, những giai điệu mà xưa kia có một người hay hát cho nó nghe. Cậu không biết nó đang nghĩ gì, trong đôi mắt đẹp có con người màu đen sâu thẳm, không thể nào đoán được nó đang nghĩ gì, ánh mắt không hề biểu lộ bất kì cảm xúc hay là gì nữa cả, đôi mắt ấy chỉ như một tấm gương phản chiếu hình ảnh xung quanh một cách vô thức....

Cậu không ngồi đoán nữa liền nắm tay nó bước ra nơi có những cặp đôi đang khiêu vũ. Khi nó hoàn hồn lại cũng là lúc tay cậu đã đặt lên eo, tay nắm chặt tay nó. Nó nhìn cậu tỏ vẻ bất ngờ, cậu chỉ cười vui vẻ nói:

-Khiêu vũ thôi!!!

Nó cũng cười đáp lại, lấy tay còn lại của mình đặt lên vai cậu. Cười vui vẻ đồng ý. Nhưng có ai biết được rằng, nó đang sắp khóc...?

“In your arms as the dawn is breaking

Face to face and a thousand miles apart

I've tried my best to make you see

There's hope beyond the pain

If we give enough, if we learn to trust

But only love can say - try again or walk away

But I believe for you and me

The sun will shine one day

So I'll just play my part

And pray you'll have a change of heart

But I can't make you see it through

That's something only love can do”

Từng bước chân nhẹ nhàng, uyển chuyển. Ánh mắt hai con người nhìn nhau ấm áp, say mê. Người con gái mặc bộ váy màu trắng tinh khiết, mái tóc đen dày, da trắng mịn như sữa, đôi môi như cánh hoa đào đầu xuân, nhìn nàng như một nàng công chúa không chút tì vết, thoát ly khỏi khổ đau trần thế, nhìn nàng cứ như tiên nữ giáng trần. Nhưng có ai nhận thấy trong đôi mắt đen kia thoáng chút u sầu, thoáng chút cô đơn, thoáng chút lạnh lùng, thoáng một chút...ấm áp. Nàng là công chúa? – có thể, nàng là tiên nữ - có thể, nàng có thể là “con gái của giá băng, của u sầu” – cũng có thể.

Còn chàng trai kia, đôi mắt màu hổ phách, mái tóc màu café sữa, làn da ngăm ngăm, thân người cao ráo. Chàng mặc bộ lễ phục màu trắng cài lông vũ đen. Chàng như hoàng tử trong câu chuyện cổ tích xa xưa, như chàng hiệp sĩ mang bên mình thanh gươm sáng loáng. Nhưng có ai thấy rằng chàng đang run rẩy, đang nắm chặt tay nàng công chúa như sợ nàng sẽ rời xa chàng mãi mãi...

Cả hai đều nhìn thẳng vào đôi mắt đối phương không giống như những cặp đôi khác phải cúi đầu xem mình có bị phạm lỗi hay không?, có vô tình giẫm chân bạn nhảy không? Cả hai đều là những con người rất tự tin...nhưng cũng rất dễ run sợ vì đối phương...

Ở một nơi khuất ánh sáng, cũng có một chàng trai, con người màu tím huyền bí, mái tóc đen bóng bèn, bộ lễ phục màu đen toát lên phong thái quý tộc. Chàng đẹp? Đúng! Chàng rất đẹp nhưng chàng chỉ đứng ở bóng tối, đứng dựa vào một cái cây to. Chàng hình như đang rất cô đơn...

Câu chuyện tình yêu này “hoàng tử - công chúa và một hoàng tử” bao giờ mới kết thúc? Hay thật sự nó chỉ mới bắt đầu, khơi nguồn cho những đau thương. Và ở một nơi nào đó có một Thiên sứ - anh cũng đang rất buồn.

“In your arms as the dawn is breaking
Face to face and a thousand miles apart
I’ve tried my best to make you see
There’s hope beyond the pain
If we give enough, if we learn to trust
But only love can say - try again or walk away
But I believe for you and me
The sun will shine one day
So I’ll just play my part
And pray you’ll have a change of heart
But I can’t make you see it through
That’s something only love can do
I know if I could find the words
To touch you deep inside
You’d give our dream just one more chance
Don’t let this be our good-bye
But only love can say - try again or walk away
But I believe for you and me
The sun will shine one day
So I’ll just play my part
And pray you’ll have a change of heart
But I can’t make you see it through
That’s something only love can do
That’s something only love can do...”

Tiếng nhạc cứ vang, điệu vũ cứ xoay. Mọi người đã dừng lại, họ ngẩng nhìn Thiên – Di đang dìu nhau trong điệu nhảy. Lần đầu tiên họ đã được thấy cảnh tượng như trong những câu chuyện cổ tích, chỉ có trong tưởng tượng. Họ im lặng ngắm nhìn.

Ely cũng dừng lại, nhỏ nhìn vào đôi mắt của Thái Di, con người màu xanh biển đã luôn theo dõi con người màu đen của công chúa từ đầu bản nhạc. Lúc đầu là ám áp, là thẹn thùng...nhưng bây giờ Thái Di nhìn Thiên, con người, không chuyển động hay lườm liếc, không e lệ, không thẹn thùng, không sợ hãi. Trong đôi mắt đen và sâu không ai có thể đoán ra được Di nghĩ gì. Nhưng Ely nhận thấy một làn sương mang hơi vị của buồn thương đang bao quanh Di. Không lẽ... tiểu thư của cô...sắp phải xa rời nơi đây, một lần nữa sẽ đau...

Khi sự thật sắp được phơi bày
Nàng công chúa đã biết điều đó quá rõ
Kết thúc cuộc tình nàng không phải như mơ

Chàng trai của mặt trời không phải là hoàng tử của nàng

Của “người con gái tuyết” giá băng...

Phải không?

Khi bản nhạc dừng lại Thiên kéo nó ra một cái hồ rộng, kéo nó ngồi xuống thăm cỏ vọc nước. Nước hồ không lạnh lắm, nó cũng cảm thấy thích thú. Một cơn gió thoảng qua, trời cũng gần khuya nên nó thoáng run mình. Thiên nhìn nó, nắm chặt tay nó rồi cởi áo khoác của mình ra, khoác lên người nó, tươi cười:

-Không lạnh nữa nhé, thân nhiệt của tớ dành hết cho cậu rồi đó.

-Ồ, thân nhiệt inh thì chắc nóng chết mất – Nó trêu cậu.

-Ừ ừ, thế trả đây. – Cậu tỏ vẻ giận dỗi rồi đưa tay như muốn lấy áo khoác lại.

Nó liền nắm chặt cổ áo khoác lùi ra xa. Cậu thấy thế cười phá lên, nó cũng ngượng chín cả mặt. Khi tiếng cười dứt thì ở phía xa vẫn nghe được những giai điệu dịu dàng. Tình hình lúc này là nó đang ngồi cạnh cậu, nắm chặt tay cậu và nhìn lên trời.

-Này nhá, đó là mình, đó là cậu, đó là Duy,...- Cậu đang dùng tay chỉ chỉ lên những vì sao rồi đọc tên từng người, khuôn mặt cậu rất hạnh phúc. Nó ngồi bên chăm chú lắng nghe rồi thỉnh thoảng cười khi vì những lời nhận xét của cậu, nào là “đó là sư tử N.Anh lớn tiếng”,...

Rồi khi cậu chỉ đến ngôi sao mang tên Thiên cậu dừng lại. Nó bất ngờ nhìn cậu và hỏi:

-Hết rồi à?Mình đâu?

-Cậu chỉ cần nhớ ngôi sao mang tên “Thiên” được rồi. – Cậu mỉm cười véo mặt nó.

Nó không nhận được nữa, nó cũng dùng tay véo lại mặt cậu:

-Tại sao?

-Vì ngôi sao mang tên “Di” ở cạnh ngôi sao mang tên “Thiên”. – Khuôn mặt cậu mỉm cười rạng rỡ nhìn nó, lúc này nó cũng đã buông tay khỏi khuôn mặt cậu.

-Thật là...- Nó thoáng ngượng ngùng.

Cậu nhìn thấy như nó như vậy, cảm thấy nó rất dễ thương, rồi cậu lại gần nó, hôn thật nhẹ lên trán nó, ôm chặt lấy nó. Nó càng ngượng hơn nhưng sau đó cũng ôm lấy cậu.

-Sau này lúc nào cậu cũng phải tươi cười như thế này nha, nhất là lúc trước mặt tớ cũng phải cười thật nhiều như thế trông cậu xinh hơn. – Thiên nói nhỏ vào tay nó. – Và cậu luôn ở bên cạnh tớ nha.

-Ừ, tớ sẽ luôn tươi cười.

-Còn ở bên cạnh tớ? – Cậu buông tay khỏi nó nhìn nó khấn khoản.

Thoáng ngập ngừng, do dự nhưng nó cũng nhìn vào mắt cậu, ầm ập:

-Tất nhiên....

Cậu lại ôm chặt lấy nó nói khẽ:

-Tốt quá ^^.

Biết cậu sẽ không thấy, nước mắt nó chực trào ra nhưng nó đã kiềm chế.

“Đừng khóc, đừng khóc Thái Di, mày không được để cậu ấy thấy”

Nó cũng khẽ khàng nói tiếp câu nó đã bỏ dở lúc nãy:

-Tất nhiên mình sẽ luôn bên cậu nhưng không là mãi mãi...

26. Chương 26 : Bệnh Và Nợ

2 tuần sau buổi vũ hội, nhà họ Lâm....

-Tiểu thư, chuyện này... - Trần quản gia nhìn nó và Ely đang sắp xếp đồ đạc trong phòng và lên tiếng.

-Có chuyện gì? – Nó dừng tay và quay lại nhìn Trần quản gia.

-Thưa, cậu Thiên đã gọi cho tiểu thư nhiều lần, cô Oanh, cô An, cô Anh đang ở phòng khách đợi tiểu thư. Ely nghe tới đó cũng dừng tay lại, nhỏ nhìn chăm chú vào nó đang rất bình tĩnh.

-Được rồi, nói Oanh, An, Anh đợi tôi một lát, tôi sẽ xuống ngay.

Trần quản gia cuối đầu và bước đi....

-Tiểu thư, được chứ? – Ely hỏi nó với vẻ lo lắng.

-Ừ, chuyện gì đến rồi cũng phải đến thôi. – Nó gật đầu rồi lạnh lùng bước xuống phòng khách. Ely chỉ lắc đầu rồi đi theo sau.

Vừa đến phòng khách, chính xác là vừa đến bậc cuối cùng của cầu thang là Di đã bị An chạy đến siết chặt tay và lôi đi như lần mà Ely bị lôi trong trường. Nhưng lần này An có vẻ rất giận dữ. Ném nó xuống chiếc ghế sofa, An khuôn mặt đỏ bừng nhìn nó. Mọi người trong nhà nó định chạy đến hỏi thăm nhưng đã bị nó ngăn lại, cho lui xuống hết. Giờ đây trong căn phòng khách rộng rãi chỉ còn 5 cô gái xinh đẹp, 5 cô gái là những người bạn thân với nhau.

-Nói đi, chuyện gì đã xảy ra? – An hỏi nó như hỏi cung.

-An à...-N.Anh tuy tức giận nhưng cũng nhận thấy An đang nổi điên thật sự liền kéo kéo tay An.

-Nói đi, chuyện gì đã xảy ra, sao cậu lại đối xử với Thiên như vậy, nói đi.... – An thực sự rất tức giận, hàng lệ chảy ra khi nhắc đến chữ “Thiên”.

-....

-Cậu nói mình nghe đi. – Oanh nãy giờ im lặng cũng lên tiếng, cô bạn luôn là người cuối cùng.

-...

-Cậu có xem chúng mình là bạn của cậu không Di? – Oanh nắm chặt tay nó, quỳ xuống ghế sofa, nước mắt lên nhìn nó. – Cậu biết không, nước mắt cậu đang chảy kìa.

Ely, N.Anh, An cũng giật mình sau câu nói của An. Thái Di – nó không động đậy, nó chỉ nhắm mắt lại, nước mắt nó cứ rơi. Lần đầu tiên sau hai năm, lần đầu tiên nó khóc trước mặt mọi người.

-Mình xem các cậu là bạn, trong lòng mình các cậu rất quan trọng. – Nước mắt vẫn rơi, đôi mắt vẫn nhắm nó lên tiếng.

-Cậu sao lại đối xử với Thiên như vậy? Cậu xem bọn mình là bạn vậy cậu xem Thiên là gì? Cậu xem bọn mình là bạn thì hãy nói cho bọn mình nghe chuyện gì đã xảy ra? – N.Anh cũng lên tiếng, nhưng giọng điệu không giận dữ.

Nhắc đến cái tên “Thiên” nó liền mở mắt ra, nhưng không nhìn ai cả, nó chỉ nói:

-Thiên là người mình yêu. Và tớ làm vậy cũng chỉ vì tớ phải xa Thiên, tớ làm vậy cũng chỉ vì tớ, gia tộc tớ đã nợ Thiên quá nhiều.

-Cậu nợ Thiên cái gì? Gia tộc cậu nợ Thiên cái gì? Cậu trả nợ bằng cách quen Thiên, chấp nhận Thiên, yêu Thiên để Thiên yêu cậu, rồi cậu chia tay Thiên hả, cậu có biết Thiên, Thiên....- An lên tiếng trách móc, nước mắt lại lăn trên khuôn mặt thanh tú.

-Thiên thế nào? – Ely nhận thấy nó như bất động liền hỏi.

Oanh liền siết chặt tay nó, dịu dàng:

-Thiên đang rất đau, đau đến chết đi sống lại, đau như bị dao đâm vào cơ thể. Cậu không chút động lòng?

Nó liền nhìn Oanh, khuôn mặt đầy nước mắt. Phải nó đã làm Thiên đau.... Một tuần trước nó đã chia tay cậu, chia tay với cậu trong buổi hẹn hò, chia tay với cậu tại nơi nó nói thích cậu, chia tay với cậu cũng chỉ vì cái xấp tài liệu đó. Và hôm nay nó khiến cậu phải đau, bản thân nó cũng đau.

-Tớ cũng đau, đau lắm chứ, tớ nợ Thiên rất nhiều. Thiên giúp tớ thoát khỏi hình bóng của người tớ yêu đã mất từ 2 năm trước. Thiên giúp tớ tìm lại nụ cười. Thiên cứu tớ thoát khỏi chậu hoa rơi từ trên cao xuống, Thiên quan tâm tớ, Thiên yêu thương tớ,...Thiên làm rất nhiều việc vì tớ, tớ nợ Thiên. Cha mẹ tớ cũng nợ cha mẹ Thiên. Cha mẹ tớ yêu nhau nhưng không được đến với nhau, cha tớ lúc trước không phải ông chủ Kim, mẹ tớ là đại tiểu thư nhà họ Lâm. Hai người yêu nhau rồi sinh ra tớ và Cao Văn nhưng họ không thể lấy nhau. Một lần cha mẹ Thiên là bạn thân của mẹ tớ và cha tớ đã giúp đỡ hai người gặp nhau, bỏ trốn nhưng cái kết cục là họ bị tai nạn giao thông, mẹ tớ thì lâm bệnh mà qua đời, cha tớ thì thất vọng, dẫn em tớ qua Đức xây dựng cơ nghiệp. Thiên thì phải sống với cha nuôi, mẹ nuôi nhưng họ có thương yêu gì Thiên đâu. Tớ nợ Thiên, cha mẹ tớ cũng nợ Thiên. Tớ lại càng không thể ở bên Thiên....

-Cậu...

-Tiểu thư...

-Cậu đã nợ Thiên nhiều thế thì phải ở bên Thiên để trả nợ chứ, phải làm Thiên hạnh phúc chứ? – N.Anh lên tiếng.

-Tớ không thể, tớ ở cạnh sẽ làm cậu ấy đau thêm thôi. – Nó lắc đầu.

-Tại sao? – Oanh hỏi.

-Vì cô ấy bị viêm giác mạc.

Cả đám người quay lại nhìn hình bóng cao ráo đang tiến lại gần.

-Nhật Quang, cậu biết Di? – N.Anh lên tiếng khi phát hiện ra đó là Nhật Quang.

-Không những biết, tôi còn rất yêu Di. – Quang tiến lại gần Di rồi nắm tay nó.

Bỏ mặt Quang, An hỏi tiếp Di.

-Cậu chỉ viêm giác mạc thôi mà, cậu vẫn có thể yêu Thiên, có thể bên Thiên.

-Vậy là khi tớ không còn nhìn thấy gì nữa, tớ vẫn ở bên Thiên và trở thành gánh nặng của Thiên? – Nó nhìn thẳng vào đôi mắt của An.

-Ồ....

-Thiên sẽ đau nhưng rồi cũng sẽ quên tớ, Thiên hòa đồng, hay cười và giống như trẻ con vậy, Thiên sẽ quên được tớ - một người không làm được gì cho cậu ấy cả.. Ngày mai tớ phải về Anh, tớ đã xin phép ông rồi. – Nó chậm rãi nói. Quang ngồi bên cũng chỉ cười, anh dường như đã biết trước chuyện gì sẽ xảy ra.

-Nhật Quang, em cũng đã nói là em không yêu anh, anh hãy tha lỗi cho em, em cũng nợ anh, nợ anh một mạng người. – Nó nhìn Nhật Quang, khuôn mặt lạnh lùng nhưng đôi mắt mang một nỗi sầu rất lớn. – À, mọi người đừng nói chuyện tớ bị viêm giác mạc với Thiên. – Giọng nói lạnh băng, danh thép không phải là một lời cầu xin mà đó như thể là mệnh lệnh, là lựa chọn duy nhất cho những con người đang có mặt tại căn phòng.

Sự thật phơi bày

Công chúa nợ cả hai hoàng tử

Nàng sẽ trả nợ cho cả hai

Bằng cách hóa thành...

Hoa tuyết bay đi...

Như thể nàng chưa bao giờ tồn tại...

Ngẩn ngui...lạnh lùng...

Nói rồi nó quay đi, tay nắm chặt sợi dây chuyền có hình hoa tuyết mà có một ai đó đã tặng, bước đi về phía trước...vô định.

Anh nhìn thấy, anh cũng đau, đau khi người con gái mình yêu đang rỉ máu vì một chàng trai khác, à không nếu vì anh thì anh cũng sẽ đau mà. Anh chỉ nhìn thấy đôi vai nhỏ nhắn, cái lưng thẳng của nó đang rời xa anh. Lúc này anh chỉ biết nhìn nó và nghĩ ra được 4 từ: “Em thật cô độc”.

Các cô gái cũng cảm thấy, Ely cũng rơi nước mắt, đây cũng là lần đầu tiên nhỏ khóc trước mặt mọi người. An, N.Anh như không còn đứng vững khi thấy hình ảnh nó như vậy, tiểu thư lạnh lùng nhưng chưa bao giờ lại cô độc đến thế. Oanh chỉ biết im lặng, cố ngăn không cho nước mắt rơi. Các cô gái hiểu rằng: Công chúa tuyết đang chết.

—————Nhà Thiên, phòng Thiên—————

Ngôi nhà của Thiên trống hoắc không có một ai. Cũng phải thôi vốn dĩ từ trước chỉ có mình cậu ở đây. Cha mẹ nuôi đi làm và không quan tâm cậu, họ chỉ là trả nợ cho cha mẹ cậu thôi. Cậu vốn dĩ biết mình không phải con ruột của họ, chỉ là cha mẹ cậu đã làm quá nhiều việc tốt đến nỗi có quá nhiều người nợ.... Căn phòng sơn màu xanh đậm lạnh đậm. Có ai ngờ rằng căn phòng này là của Hoài Thiên – hoàng tử Mặt Trời, chàng trai luôn có nụ cười trên môi.

Sàn nhà lát gạch màu đen liền, vài chỗ loang lỗ nước, mền gối vẫn ngăn nắp, gọn gàng tựa hồ như chưa có ai chạm đến. Nếu không có thêm 3 người nữa ngoài chủ nhân căn phòng chắc nơi này sẽ không còn ánh sáng.

Cậu ngồi trên bệ cửa sổ bằng gỗ, mái tóc nâu ướt đẫm nước, khuôn mặt không còn sức sống, đôi mắt vô hồn nhìn về phía xa xăm. Đôi tay buông thõng. Cha mất, mẹ mất và giờ đây cậu sắp mất luôn cả người con gái cậu yêu thương. Nàng công chúa mà cậu mãi kiếm tìm, vị nữ thần mà cậu biết không thể nào với tới, cũng là một con nợ mà cậu không nợ đời.

-Thiên à, cậu bình tâm lại đi...- Một giọng nói với chất giọng thân quen, chất giọng của một con người điềm tĩnh, thông minh – Khánh.

-Sao hai cậu lại chia tay? Chia tay vào lúc nào? – Duy bình thường thích đùa cợt thế hôm nay lại sáng suốt khi hỏi hai câu này.

Cậu hoàn toàn không mất đi tri giác như nó, chỉ khi nhắc tên một ai đó quan trọng mới quay trở về thực tại. Cậu kiên cường hơn nó. Cậu quay lại đáp trả những câu hỏi cho những người bạn thân.

-Mình không biết vì sao nhưng mình không thể nào quên cái ngày cách đây 1 tuần. Tại con phố đó, tại quãng đường đó....

—————Một tuần trước—————

-Di à, sao cậu muốn mình chở cậu bằng xe đạp trên con đường này thế? – Cậu tươi cười ngồi trên chiếc xe đạp hỏi người con gái phía sau.

-Dừng lại, dừng lại – Cô gái nói khi nhìn thấy điều gì quan trọng, lơ luôn cả câu hỏi của cậu.

Cậu mỉm cười, thắng xe một cái thật mạnh làm nó choáng váng ôm chầm lấy cậu.

-Á.....

Nó hét một tiếng rồi nhảy xuống xe, sợ rằng ngồi trên đó nữa có ngày chết vì bệnh tim. Cậu cũng cười lớn rồi dắt xe lên lề đường.

Hai đứa đi song song với nhau trên con phố quen thuộc, nơi mà nó đã tỏ tình.

-Nè, mình hỏi Di sao muốn đi trên con đường này mà tại sao hông trả lời? – Cậu vừa dắt xe, vừa hỏi nó.

-Nơi đây có đẹp không? – Nó hỏi ngược lại.

Cậu nhìn quanh, thấy xung quanh chỉ là những hàng cây cao, chỉ vài quán café theo phong cách mộc mạc. Vài căn nhà mang phong thái cổ xưa.

-Đẹp theo cách yên bình.

-^^, cậu suy nghĩ giống Di.

Cả hai lại cùng đi mãi cho đến khi cậu lấy từ trong túi ra một sợi dây chuyền có mặt hình hoa tuyết. Cậu chống xe rồi tiến lại gần nó. Hai tay cầm dây chuyền đeo vào cổ nó. Nó thần thờ nhìn cậu rồi nhìn sợi dây chuyền.

-Cái này tặng cho Di, mình muốn tặng Di lâu rồi nhưng sợ Di không thích, nhưng hôm nay dù bất cứ giá nào cũng phải tặng cho Di ^^ . – Cậu mỉm cười tươi rồi nhìn nó.

-Sao phải là ngày hôm nay?

-Hôm nay là sinh nhật Di, quên rồi hả? Hay là mình nhớ nhầm.

Nó im lặng, cố suy nghĩ xem phải hôm nay không. Rồi nó nhìn cậu:

-Sao cậu lại biết?

-Vậy là đúng rồi, cái chuyện biết khi nào là bí mật .

Nó mỉm cười nhìn cậu, vui vẻ nhìn cậu, hạnh phúc nhìn cậu...Cậu cũng sung sướng khi nó như vậy lắm chứ.

Cả hai cứ đi mãi cứ hết con đường lại quay về, vui vui vẻ vẻ nói chuyện với nhau, chuyện trên trời dưới đất, từ quá khứ đến tương lai, từ trường học đến xã hội,...cứ mãi như thế cho đến khi trời đã tối và họ đứng trước một cây đại thụ.

Nó dừng chân lại, cúi đầu lặng lẽ. Cậu cũng đứng im khi thấy nó như vậy, lo sợ đã có chuyện gì cậu hỏi:

-Sao Di đứng lại thế, tối rồi chúng ta về thôi.

Cậu leo lên xe và quay đầu nhìn nó thúc giục. Nó vẫn cúi đầu, nó nói, giọng nói không trong thanh thuần khiết, không dịu dàng, không lạnh lùng mà giọng nói khê khàng, bình tĩnh:

-Chúng ta hôm nay chơi rất vui.

Cậu gật đầu: “Ừ”

-Chúng ta đang yêu nhau

Cậu cũng gật đầu, trên môi nở một nụ cười.

-Chúng ta sẽ xa nhau...

Cậu hoảng hốt, vội xuống xe rồi chạy lại bên nó, đứng trước mặt nó, nâng mặt nó lên. Cậu hoảng sợ, khuôn mặt nó lúc này như lúc vừa chuyển trường đến lớp cậu, lạnh băng, không cảm xúc, đôi mắt đen vô hồn, vô cảm. Nếu là lúc trước, chắc hẳn cậu đã hét toáng lên, luống cuống hỏi han chuyện gì đã xảy ra nhưng lần này cậu hết hoảng hốt, hoảng sợ rồi thì bình tĩnh....

-Chúng ta sẽ không xa nhau.

Cậu nhìn nó, chắc nịch.

-Di sẽ về Anh, chúng ta chắc chắn sẽ xa nhau....

-Dù Di có đi đến cùng trời cuối đất, chúng ta sẽ không xa nhau, vì Thiên và Di cùng dưới một bầu trời, trên bầu trời đó lại có hai ngôi sao đứng cạnh nhau mang tên Thiên – Di mà. Chúng ta mãi không xa nhau...

Tay cậu nắm chặt tay nó, môi cậu nhếch lên một chút cậu cười, nhưng hình như cũng không cười?!

-Không thể được, chúng ta chia tay đi, chúng ta không thể bên nhau.

Nó rút đôi bàn tay nhỏ nhắn, mềm mại của mình ra khỏi tay cậu một cách lạnh lùng.

“Rầm...rầm...đùng đùng...”

Trên màn trời đêm, một tia sáng xoẹt qua rất nhanh, mang theo cả tiếng ồn rất lớn. Cỏ cây rung chuyển dưới chân mọi người, à nói đúng hơn ở đây, dưới gốc cây đại thụ này chỉ có nó và cậu, đúng chỉ có nó và cậu.

“Tí tách...tí tách...ào..ào”

Cậu vẫn đứng đó nhưng đôi tay vẫn để nguyên như cũ, để nguyên như vậy từ khi nó rút tay ra. Cây đại thụ không hề lay động, họa chăng chỉ có những chiếc lá, những cành cây nghịch ngợm vươn ra ngoài...

Nước mưa rơi lúc đầu nhỏ giọt sau lại càng mãnh liệt, mưa cứ như muốn cuốn trôi mọi thứ, muốn xóa đi món nợ ân tình, xóa đi tất cả, để thế giới này không còn gì, không còn một chút gì nữa, không còn nỗi đau, tuyệt vọng, hạnh phúc,...kỷ niệm và tình yêu.

Cậu bất động, nó cũng im lặng... Đứng mãi như thế bỗng nhiên nó bước đi, đi ngang qua cậu như chưa hề quen biết, sắc thái biểu cảm trên gương mặt cũng không có, một chút cũng không. Khi nó đã cách cậu khoảng 4, 5 bước, cậu lên tiếng:

-Tôi sẽ đợi em về....

-...

-không biết vì lí do gì em xa tôi nhưng tôi sẽ đợi em về, mong em hãy giữ sợi dây chuyền hình hoa tuyết cho thật kĩ, một lúc nào đó tôi sẽ lấy lại nó, nhưng không phải lúc này...

-Không cần đợi tôi nhưng lời yêu cầu của anh tôi sẽ chấp nhận cứ như trả cho anh những lần anh cứu tôi.

Cả hai xưng “anh-em” để nói chuyện, đây là lần thứ hai sau lần trên chiếc đu quay trong công viên. Có thể đây là lần cuối cùng họ nói chuyện với nhau như vậy.

Nói rồi nó bước đi, khuôn mặt vẫn y cũ nhưng đôi mắt đã khác, đôi mắt ấy không biết có khóc không như hình những thoáng vẻ đau đớn. Sau khi nó đi, cậu cũng cười nhạt rồi leo lên xe, đạp thật chậm về nhà.

—————Hiện tại, phòng Thiên—————

Căn phòng trở nên tĩnh lặng như lúc ban đầu. Thiên vẫn ngồi đó, đưa mắt nhìn mọi thứ bên ngoài. Duy, Khánh ngồi trên hai chiếc ghế đối diện nhau, im lặng. Tường đứng dựa vào tường trầm ngâm – anh này giờ không nói gì cả, không nói bất cứ cái gì.

Bỗng có một tiếng nhạc vang lên, xóa đi cái không khí trầm lặng ấy...Giai điệu nhẹ nhàng, thoáng buồn của bài Passing By do nghệ sĩ dương cầm Yinumira đang hòa trong không khí.

Tường lấy từ trong túi ra chiếc điện thoại di động màu đen của mình, nhấn nút nghe máy...

“Có chuyện gì sao An?”

Duy và Khánh quay lại với ánh mắt tò mò, Thiên vẫn dõi theo nơi xa xôi nào đó ngoài cửa sổ, không để ý.

“Sao, ngày kia Di về Anh?” – Tường hét lên

Thiên cũng không quay đầu lại nhìn, Duy, Khánh thì bất ngờ trước lời nói của Tường, quay lại nhìn cậu, hai người còn sững sờ hơn vì Thiên bây giờ không có một chút phản ứng gì, cậu cũng như nó, đã chết đi rồi.

Tường vẫn nghe máy, đột ngột khuôn mặt tối sầm lại cậu chỉ nói:

“Uhm, hiểu rồi, sẽ cố gắng” – rồi cậu tắt máy.

Tường ra hiệu cho Khánh, Duy ra ngoài, để mình Thiên trong phòng, trước khi cánh cửa đóng lại, Thiên vẫn không có phản ứng gì, vẫn cô độc nhìn về nơi xa.

27. Chương 27 : Em Chỉ Là Bạn Thân

Ba chàng trai đứng dưới phòng khách nhà Thiên, cả ba đều có khuôn mặt lo lắng sau khi nghe Tường nói là ngày kia Di phải về Anh và cô rời xa Thiên vì cô không muốn trở thành gánh nặng cho Thiên, cô sắp mù lòa rồi.

Trên ba gương mặt của nam nhân, thấm đầy nỗi buồn bã nhìn về phía căn phòng, căn phòng màu xanh lạnh đậm...

————Sân bay————

-Di cậu phải đi thật rồi, cậu vẫn phải viết thư cho tụi mình, hay đơn giản là một cái e-mail ngắn cũng được.
- N.Anh mấy hôm trước còn giận nó thế, hôm nay đang khóc, khóc rất thảm thương, hiện tại phải nhờ Khánh đỡ nếu không sẽ xỉu ngay tại chỗ.

-Cậu phải mau về đây, dù là không nhìn thấy bọn tớ nữa, cũng phải về đây. Nếu không đến một lúc nào đó, tớ sẽ qua Anh, tìm nhà cậu rồi bắt cậu đi dự buổi hòa nhạc của mình đây. – Oanh mỉm cười dịu hiền.

-Tôi sẽ đến Anh tìm cậu nếu trong 5, 6 năm nữa cậu không trở về. – An hăm dọa nó.

-Các cậu phải giữ gìn sức khỏe, bọn tôi cũng mong cậu mau trở về. – Khánh lên tiếng, còn Duy và Tường không nói gì, im lặng.

-Chị à, phải giữ gìn sức khỏe, em sẽ thu xếp mọi việc rồi về Anh gặp chị. Ely phải chăm sóc chị ấy nhé. – Cao Văn khi biết được nó và Ely sắp về Anh cũng ra tiễn.

Ely gật đầu cung kính với Văn, rồi nhìn những người bạn một cách cảm động, nói rồi cô chạy đến ôm Oanh – người bạn mà cô thích nhất.

Di mỉm cười nhìn mọi người, rồi cô bước đến bên An, nắm tay An:

-Tôi mong cậu hạnh phúc bên người cậu yêu.

Nói rồi nó đưa mắt nhìn mọi người một lượt:

-Cảm ơn mọi người, cảm ơn vì đã bên cạnh tôi. Tôi sẽ rất nhớ mọi người.

Khuôn mặt lại thoáng nét hạnh phúc. Không kìm chế được nữa, Di và An cũng khóc theo N.Anh. Các chàng trai không khóc nhưng đôi mắt thoáng buồn, dù gì đi nữa Di cũng đã bên cạnh các chàng một khoảng thời gian không dài, không ngắn nhưng rất vui. Nhật Quang từ hôm ở nhà nó đến giờ không thấy xuất hiện nên hôm nay chắc sẽ không có anh.

“Chuyến bay từ Việt Nam đến Anh sắp khởi hành, xin quý hành khách....”

Tiếng cô phát thanh vang lên. Trần quân gia cùng Hoàng Ngọc xách vali và gọi:

-Tiểu thư đến giờ rồi.

Nó buông tay An ra, mỉm cười chào tạm biệt rồi quay đi, trước khi đi nó ngẩng nhìn khuôn mặt mọi người thật kỹ, để sau này sẽ in dấu trong kí ức của nó, những người bạn tuyệt vời.

Chiếc máy bay cất cánh, đưa những con người cách xa nhau nhưng cũng mang một con người đến với một con người. Nó ngồi cạnh cửa sổ, đưa mắt ngắm nhìn mọi thứ dưới đất, không thấy gì, chỉ thấy làn mây trắng xóa ngoài kia, không thấy gì cả. Ely ngồi cạnh không khỏi xót xa, tiểu thư mà cô hằng yêu mến,

“Trong tình yêu, có những lúc phải ích kỉ, ích kỉ vì người mình yêu thương, ích kỉ giữ lại nỗi đau cho bản thân không cho ai biết. Có những lúc phải chịu cách xa vì không phải yêu nhau là thay đổi tất cả sự thật, phải cách xa để thôi yêu nhau, dùng khoảng cách và thời gian để thôi nhớ về nhau. Dù ích kỉ, rời xa người mình yêu có thể giết bản thân...” – Icy.

Công chúa tuyết

Và hoàng tử mặt trời

Đã mãi xa nhau rồi...

Câu chuyện tình yêu này có còn tiếp diễn?

—————Cửa ra vào sân bay—————

-Cho tôi biết Di đâu rồi? – Cậu xuất hiện một cách bất ngờ trước mắt mọi người, mái tóc nâu không còn bông bênh như lúc trước, cái lưng cậu ướt đầm mồ hôi, khuôn mặt cậu xanh xao, tiều tụy. Đôi tay rần chắc đang vịn lấy vai của Tường, cứng nhắc...

-Bạn ấy đi rồi. – An lên tiếng, An trong lòng tuy có chút đau khi nhìn cậu không còn là cậu nữa nhưng cô cũng thấy đau khi một ai đó đau.

-Di đã đi rồi.... – Cậu đã dùng hết sức bình sinh để chạy đến đây, cậu đã dùng hơi thở yếu đuối của mình để hỏi về nó. Giờ đây cậu không còn tí sức lực nào dù là một thằng con trai. Cậu thần thờ đi về hướng khác, đôi mắt hổ phách như có dòng lệ tuôn chảy.

N.Anh, Oanh, Tường, Duy, Khánh, Cao Văn không ai làm gì, không ai nói gì. Duy chỉ có An, An đã chạy lại bên cậu, nắm lấy tay cậu và lôi đi. Sau khi An chạy đi cùng Thiên, Tường chỉ im lặng, môi cậu khẽ nhếch lên, khuôn mặt tuần mỹ ấy thoáng nụ cười đau khổ.

Đến bên bờ một con sông, cô dừng lại, cậu cũng dừng lại. Cô đứng đối diện với cậu, khuôn mặt, đôi mắt đều mang vẻ tức giận nhưng cũng đầy tình cảm.

Cậu không chú tâm gì tới, cậu vẫn đứng im, coi mình như vô hình, mọi người vô hình. Đường như trong mắt cậu thế giới này đã biến mất.

-Tôi đã từng yêu cậu. – Giọng nói của An nhẹ như gió nhưng cũng đủ làm cậu bừng tỉnh giấc sau giấc mộng triền miên.

-....

-Nhưng từ khi chúng ta gặp Di, tôi đã bỏ cuộc. Di tuy lạnh lùng nhưng thực sự là một cô gái tài giỏi và cao thượng. Lần này cô ấy ra đi cũng chỉ vì tốt cho cậu....

-Tại sao ra đi là tốt cho tôi chứ? – Giọng cậu khản đặc.

-Vì sao tôi không biết, nhưng tôi tin là tốt cho cậu. – An lạnh lùng – Và nếu cậu yêu Di thì hãy tôn trọng quyết định của Di.

-Tôi không yêu Di...

An sững sờ, Thiên không yêu Di ư? Khuôn mặt cô bỗng nhiên tối sầm lại...

-mà tôi hận Di. Hận Di đã đến bên tôi, khiến tôi yêu Di rồi lại rời xa tôi. – Giọng nói của cậu đã pha chút đau, chút thương, chút hận thù. Đôi mắt hổ phách tối sầm, đầu cậu cúi xuống nhìn mặt đất, không ngước lên.

An chỉ đứng nhìn, An không làm được gì cả, mà dù có muốn cô bạn cũng không đủ tư cách, cô lấy quyền gì mà muốn ôm lấy Thiên, lấy quyền gì mà gần Thiên. À đúng rồi, bây giờ cô là bạn của Thiên cơ mà, cô là bạn của Thiên...

Cô tiến lại gần Thiên, để đầu của Thiên lên vai mình, nhỏ nhẹ:

-Khóc đi. – Không phải là ra lệnh, không phải là cầu xin mà nó là sự lựa chọn duy nhất dành cho Thiên lúc này.

Thiên im lặng hồi lâu rồi cũng không kiềm được nước mắt, cậu khóc rất nhiều, khóc đến nỗi nước mắt đầm cả vai An.

“Anh hãy khóc bờ vai em sẽ ở cạnh bên anh

Nhìn anh đau mà tim em như ngập tràn nước mắt

Quên một người rất khó xin đừng buồn anh ơi

Em giờ đây chỉ là bạn thân trong cuộc đời anh thôi...”

28. Chương 28 : 5 Năm Sau.....

Thiên thực ra học rất giỏi, trong vòng 4 năm đã lấy được bằng tốt nghiệp đại học loại ưu, là thần tượng của bao người. Trong vòng một năm làm việc ở công ty S.T của cha nuôi đã thu tóm toàn bộ quyền điều hành công ty và đưa S.T đi lên, tuy nhiên trong lĩnh vực kinh tế S.T vẫn thua hai gia tộc lớn là Kim gia với J.R, Lâm gia với Williams.

“cốc...cốc...”

-Có chuyện gì. – một giọng nói lạnh lùng đến lãnh đạm vang lên sau tiếng gõ cửa.

-Giám đốc Dương, có người đến tìm ngài. – một giọng nữ dịu dàng.

-Ai?

-Thưa là bác sĩ Cát của bệnh viện Quốc Sang, Trưởng tổng giám đốc cùng phu nhân, Hoàng thiếu gia, Trịnh tiểu thư cùng Phạm tiểu thư.

-Mời họ vào đây. – Giọng nói lạnh lùng đã có phần ấm áp khi nghe đến những người trên.

-Vâng.

Cánh cửa phòng mở ra, từng nhân vật “quyền cao chức trọng” bước vào, ai cũng đang nhìn chàng thanh niên đang ngồi trên chiếc xoay màu đen đang nhìn họ ấm áp.

Chàng trai với mái tóc nâu bồng bênh, con người màu hồ phách như biết nói, mũi cao, miệng vừa, khuôn mặt thanh tú nhưng chín chắn. Trên người mặc bộ vest màu đen. Trên gương mặt thoáng nụ cười vui vẻ.

-Trường, Duy, An, Oanh và cả vợ chồng Khánh – N.Anh đến thăm tôi đây à, toàn đầu sỏ không đến thăm ngại quá. – Chàng trai có mái tóc nâu đang ngồi lên tiếng.

-Thôi đi, Thiên khìn, tụi này đến thăm còn mĩa mai à. – Duy lên tiếng, anh bạn không khác trước mấy, vẫn nóng tính, vẫn thích trêu chọc, nhưng anh không còn bị người trong nhóm bắt nạt nữa.

-Ồ, thăm hỏi gì chẳng qua đến xem cậu chết hay chưa thôi. – Trường buông một câu xanh rờn. (=“=)

-Giờ có mời bọn này ngồi không? – Khánh cứ lo cho bà vợ N.Anh yêu quý của mình, này giờ không để ý nhưng vì mỗi chân quá nên lên tiếng.

-Ừ ừ, qua đây ngồi nè. – Thiên bấm một phím gì đó, một cánh cửa mở ra, hiện ra một căn phòng màu nâu, có những kệ sách, có chiếc bàn tròn lớn, ấm cúng.

Cả bọn bước vào hết, sau đó cánh cửa đóng lại.

—————-Cùng lúc đó tại sân bay.....

-Tiểu thư cẩn thận... - giọng nói dịu dàng vang lên.

-Uhm.

-Tiểu thư, lần này trở về có việc gì không ạ? – Một giọng nam có vẻ đã già lên tiếng.

-Ông ta tuổi đã già rồi, ta lại không nhìn thấy gì nữa, nhưng ta vẫn có trách nhiệm với công ty. Ta sẽ quản lý công ty thông qua đôi mắt của “người ta tin tưởng nhất” – Giọng nói lạnh lùng của nữ nhi vang lên.

-Vâng, mời tiểu thư và cô về biệt thự. – Giọng nam lại vang lên

-Ừ, ông gọi điện thông báo với tập đoàn S.T mai ta sẽ tới hợp, ta muốn đích thân tìm hiểu con người được gọi là “thiên tài” của giới kinh doanh ở châu Á là ai.

-Vâng, tiểu thư.

—————Căn phòng bí ẩn—————

-Sao rồi, dạo này đang làm việc gì? – Thiên uống một ngụm hồng trà lên tiếng.

-Tôi sắp bay qua châu Âu để quảng bá cho buổi công diễn của mình – Oanh lên tiếng trước, vẫn vẻ điềm tĩnh. Từ trước đến nay các câu hỏi do Thiên đặt ra cô đều trả lời đầu tiên để mọi người có thể tự nhiên nói. À mà bây giờ, Oanh là một nghệ sĩ piano – opera rất nổi tiếng, âm nhạc của cô nhẹ nhàng làm rung động lòng người, phong thái biểu diễn thanh tao, trang nhã. Lúc này cũng đẹp hơn hồi trung học, vẻ đẹp mang khí chất tiên nữ.

-Hajzz, cậu bay qua châu Âu à, chừng nào đi? – N.Anh thở dài.

-Chắc khoảng hai, ba tuần nữa. – Oanh dịu dàng.

-Nhớ mua quà ỉnh. – Mọi người đồng thanh làm Oanh suýt ngất, lớn cả rồi mà còn tham quà.

-Vâng, vâng em nhớ rồi mấy anh chị. – Oanh điềm đạm là thế nhưng đối với những người bạn cô cũng đành bó tay chịu trận.

-Còn mấy cậu? – Thiên lại lên tiếng.

-Tôi phải quản lí bệnh viện đi đâu được. – Tường buồn rầu.

-Khánh với N.Anh sẽ đi Hawaii~~~~~, biển Hawaii~~~~~ thân yêu, tao đến đây..... – N.Anh phấn khích, Khánh phải nín tay lại, mong chị nhà mình ngồi xuống, lúc nào cũng thế, hôm ra mắt song thân Khánh cũng không kiềm chế được, mai mà cha mẹ anh thích nhỏ không thì ... ôi thôi. Đã là tổng giám đốc phu nhân rồi mà còn, hajzz.

-Còn An?

-Tôi sẽ cùng với Oanh đến châu Âu, tôi xuất bản sách ở đó. – An nay đã trở thành một nhà văn rất nổi tiếng. Cô viết mọi loại sách: sách nấu ăn, sách văn học, sách ngoại ngữ, tiểu thuyết,... Sách An viết bán rất chạy vì nó rất hay. – Còn Thiên?

-Tôi à, tôi sắp phải kí hợp đồng làm ăn với Williams, còn J.R do Cao Văn quản lí đang làm ăn rất tốt với S.T. – Thiên uống trà, tự đắc.

-Với Williams? – Trừ Thiên, mọi người đều tỏ vẻ lo sợ.

-Đó không phải là công ty do D... - N.Anh chưa nói hết câu đã bị Khánh một tay bịt miệng.

-Anh xin em, đừng có nói nữa – Khanh van nài, làm ơn đi tội anh Khánh quá trời.

N.Anh bèn đưa tay ra dấu “OK”

-Đúng, với Williams nhưng tôi mong cô ấy sẽ ra mặt. – Thiên uống thêm một ngụm trà, mỉm cười.

Xung quanh bỗng im lặng, không ai nói với ai một lời nào, cô gái đó quá thân quen với họ, họ chỉ muốn bảo vệ cô ấy ra khỏi bàn tay của quỷ dữ, nhưng cô ấy đã ra đi, lẽ nào giờ lại quay về....

29. Chương 29 : Giám Đốc Vs Giám Đốc

Reng...reng...reng...

-Alo, công ty S.T xin nghe.

-Nói với giám đốc Dương, giám đốc Lâm của công ty Williams sẽ đến bàn bạc, kí hợp đồng vào ngày mai lúc 9 giờ.

-Vâng, công ty Williams ạ?

-Đúng, công ty Williams, giám đốc Lâm.

“tít...tít...tít...”

-Á.....

Một tiếng hét cất lên, mọi người trong phòng làm việc đều nhìn chủ nhân của tiếng hét, không ai khác chính là trợ lý giám đốc.

-Mọi người, công ty Williams mai sẽ đến công ty chúng ta kí hợp đồng, là Williams đó!!!!!!!!!!!!!! Hơn nữa còn là giám đốc Lâm chủ trì. Trời ơi sắp gặp thần nữ rồi...thần tượng của tôi đó.....

-Á..... – Tiếp sau đó là những tiếng hét. Ai cũng biết Williams là công ty lớn mạnh nhất, có quyền hành nhất, toàn bộ mạch kinh tế toàn cầu đều nằm trong tay Williams. Hơn nữa giám đốc điều hành công ty này là một cô gái, nghe nói rất bí ẩn nhưng rất xinh đẹp, phong cách làm việc nghiêm chỉnh, sắc bén không ai chống nổi. Chưa ai gặp mặt cô gái này nhưng công ty nào có ý định chống đối Williams thì trong một đêm không cần dùng đến xã hội đen, cô gái này có thể làm công ty đó ngay lập tức bị phá sản. Cô ta được gọi là thần nữ. Người làm việc cho cô ta ở ngoài là người cô ta tin tưởng nhất có tên Nguyễn Ngọc Nhân hay còn gọi là Ely....

“Cốc...cốc...cốc...”

-Ai? – Mọi người đang nói chuyện vui vẻ trong căn phòng bí mật thì nghe được tiếng gõ cửa.

-Thưa giám đốc, có thay đổi lịch ạ.

-Nói.

-Thưa giám đốc, 9 giờ ngày mai giám đốc Lâm của Williams sẽ đến công ty chúng ta ký hợp đồng ạ. – giọng cô thư ký dịu dàng.

Cả bọn trong phòng ngẩn ngơ, đến rồi, thật sự là Williams đến rồi. Cậu vẫn bình tĩnh uống hồng trà, cậu đã khác trước, không bốc đồng, không vui cười tự nhiên, không ham chơi, không còn là “Hoàng tử Mặt Trời”, cậu giờ đây tác phong giống hệt nó lúc trước. Lạnh lùng, bình tĩnh, điềm nhiên, cứng rắn... - phải như thế cậu mới có thể nắm toàn bộ quyền hành, lúc mới vào làm ở công ty cậu đã biết, S.T đang gặp rất nhiều khó khăn khi Williams có một bộ óc siêu cường. Cậu đã thay đổi bản thân, quyết tâm vực dậy S.T, nếu không có cậu chắc S.T cũng không thể nào là một công ty lớn của Châu Á.

-Cậu sẽ thay mặt S.T chứ Thiên? – Oanh mỉm cười.

-Đương nhiên. – Cậu cũng mỉm cười.

-Không sao chứ? – Duy hỏi.

-Không sao

-Mai tôi muốn đến xem cậu bàn bạc. – An lên tiếng.

-Nhưng mai cậu không phải cùng Tường đi chơi sao? – N.Anh hỏi.

-Không sao, dù gì tôi biết cô ấy cũng muốn biết cô gái bí ẩn của tập đoàn Williams là ai mà? – Tường lắc đầu.

-Được, lần này cậu lấy tư cách là nhà văn độc quyền của S.T, dù gì S.T cũng có mở hiệu sách mà. – Thiên vui vẻ.

-Ừ, cảm ơn.

Trò chuyện một chốc nữa, mọi người đều đi về. Trời đã tối, cậu ở lại một mình trong công ty, trong phòng làm việc trọng lớn của bản thân.

Căn phòng tối vì cậu không bật đèn, phòng cậu cũng đặc biệt, nếu nhìn sau cái ghế cậu đang ngồi thì giống như một bức tường, nhưng chỉ cần cậu ấn nút, bức tường đó sẽ mở ra, để lộ một ban công rộng lớn. Cậu bước ra ban công, nhìn lên bầu trời đêm, ở đó có những ngôi sao sáng lung linh. Cậu tìm kiếm ngôi sao mang tên “Thiên” và ngôi sao mang tên người con gái mà suốt đời cậu cũng không thể quên. Một nụ cười mang đầy niềm hy vọng trên môi cậu...cậu tin chắc lần này sẽ không để người con gái đó bước đi.

—————9:00 AM, phòng họp công ty S.T—————

-Giám đốc, người đại diện công ty Williams đến rồi ạ. – Cô thư kí dịu dàng.

-Được rồi, mời họ vào đi. – Cô thư kí ngạc nhiên khi “giám đốc đẹp trai” hôm nay nói chuyện tuy lạnh lùng như thường ngày nhưng hôm nay có pha chút ấm áp. Cô ngượng đỏ mặt và chỉ nói một tiếng “Vâng”. An ngồi cạnh cậu chỉ cười thầm, cô đang nóng lòng gặp lại người bạn ngày nào. Cô thư kí cũng ngạc nhiên khi ngồi cạnh giám đốc là một cô gái xinh đẹp cũng là cây bút vàng sắc sảo Phạm Thúy An.

Lát sau, cánh cửa phòng màu trắng mở ra...cậu xoay người lại dù đã chuẩn bị tâm lí nhưng vẫn ngạc nhiên.

Có bốn người bước vào. Người đầu tiên là một lão ông nhưng cậu có cảm giác rất quen. Người tiếp theo là cô thư kí của cậu. Hai người cuối cùng là hai cô gái, cô gái mặc áo đen có con người màu xanh biển đại dương mênh mông, cô mặc bộ váy màu đen công sở, cô đang điu một cô gái khác.

Cô gái này mới thật sự là người cậu tìm kiếm, mới thật sự là người cậu hằng mong, nhưng tại sao lại khác như thế? Mái tóc màu đen dày được xõa ra, duy chỉ có chiếc nơ trắng làm từ voan cột phía sau. Cô mặc chiếc váy cổ kín, từ vai đến khuỷu tay phồng ra nhờ có chiếc nơ trắng cột lại nên phần dưới loe. Chiếc váy dài đến gối.

An cũng bất ngờ, nhìn cô gái đó diện mạo không khác mấy duy chỉ có khí chất khác hẳn.

Cô gái có mái tóc đen dài, thẳng mượt, có con người màu đen huyền ảo nhưng nó lại vô hồn, cái mũi cao thanh tú, đôi môi hồng như cánh hoa đào khi xưa nay lại trở thành nhợt nhạt, nước da trắng nhưng không trắng hồng mà có vẻ như đã lâu rồi nó chưa được tắm nắng Mặt Trời.

Cô gái đó là...là...công chúa tuyết lạnh lùng kiêu ngạo hay sao? Không cô ấy không phải Thái Di...- An thầm nghĩ.

Tuy nhiên nếu nhận định đúng thì lúc này, trông thế này Di còn đẹp hơn lúc trước nhiều lần.

Ely đang điu nó khi ngẩng đầu lên thấy Thiên và An đang ngồi thì cô vừa vui vừa buồn. Ely đưa mắt nhìn An như muốn nói: “Bọn mình đã quay về rồi” và mỉm cười với Thiên.

Thiên cũng cười lại nhìn Ely, cậu còn nhìn Di với đôi mắt dịu dàng khi thấy trên cổ nó vẫn lấp lánh ánh pha lê hình hoa tuyết.

Di đi ngang cậu, phớt lờ vì nó có thấy cậu đâu. Cậu hơi hụt hẫng, An chỉ biết lắc đầu vì cô biết ngay từ đầu đã là như vậy. Di không nhìn thấy Thiên.

Di ngồi xuống ghế đối diện Thiên, Ely đứng bên trái, lão ông lúc này là Trần quản gia đứng bên phải. Khuôn mặt nó lạnh lùng, mệt mỏi nhưng không kém phần xinh đẹp, ngược lại nhìn nó đẹp hơn bao giờ hết. Đôi mắt vô hồn nhìn Thiên, nói cho đúng hơn là chỉ nhìn về phía trước. Ánh pha lê trên cổ lại lấp lánh.

Thiên nhìn nó, đôi mắt anh cũng chuyển dần sang lạnh lùng, mái tóc nâu bông bênh bay bay. Hai gương mặt thanh tú đối diện nhau, nhìn thật gần mà cũng thật xa. An và Ely nhìn nhau, ai cũng cảm thấy xót thương. Ely nhìn An như muốn nói: “Cô ấy đã không còn thấy gì rồi”, An chỉ gật đầu: “Uhm”. Ely lại nói:

-Tiểu thư, người thay mặt công ty S.T là một nam giám đốc trẻ ạ. Tiểu thư có thể giao tiếp được rồi.

-Uhm

Phe đối tác S.T hơi bất ngờ vì tại sao trợ lí của Lâm giám đốc lại nói vậy. Thấy căng thẳng Di lên tiếng:

-Chào anh, tôi là Lâm Thái Di, tổng giám đốc công ty Williams rất vui được biết anh.

Nó đưa tay ra tỏ ý muốn bắt tay Thiên, nó vẫn vậy vẫn không mỉm cười mà luôn bình tĩnh. Cậu cũng vậy rồi ra hiệu cho trợ lí trả lời, cậu sợ nó nhận ra giọng nói của cậu rồi bỏ đi một lần nữa, cậu tin rằng 5 năm không gặp nó quên diện mạo cậu cũng phải thôi nên không hụt hẫng khi nói giới thiệu về mình với cậu. Nhưng chẳng phải khi giới thiệu rồi thì nó cũng biết tên cậu hay sao?. Dương Hoài Thiên ơi Dương Hoài Thiên mi thông minh đã lâu hôm nay mi lại ngu ngốc. Có lẽ cả đời này mi cũng chỉ ngu ngốc trước mặt Lâm Thái Di và tác giả ta thôi .

-Giám đốc Lâm, đây là tổng giám đốc của chúng tôi, giám đốc Dương Hoài Thiên.

Nó sống người “Dương Hoài Thiên” cái tên sao mà quá quen thuộc. Phải chăng...phải chăng là anh ấy, người mà cô ngày đêm nhung nhớ, người mà cô đã nợ quá nhiều, người mà cô yêu thương hết mực...Không đâu, không phải Hoài Thiên đâu. Nhưng...

-Tiểu thư, người có sao không? – Ely dịu dàng hỏi.

-Không, không sao.

-Vâng

Ely liền cầm xấp tài liệu trên tay Trần quản gia, ra hiệu cho ông chuẩn bị xe, chỉ 15 phút nữa tiểu thư sẽ xử lý xong.

-Giám đốc Dương, tôi đã nghe được nội dung hợp đồng của anh. Điều khoản hợp lệ, rất phù hợp với yêu cầu của công ty Williams. Đây là một cuộc trao đổi hoàn hảo, không gây tổn thất nào cho Williams. Được thôi chúng tôi sẽ giúp công ty S.T thâm nhập thị trường châu Âu, còn S.T giúp chúng tôi quảng bá thương hiệu Williams. Tôi đã ký rồi, đến lượt anh. – nó cầm lấy xấp tài liệu mà Ely đưa, trao cho phe đối tác đang ngồi trước mặt.

Cậu định kí thì nó lại lên tiếng:

-À, nếu mà công ty các anh gây tổn thất cho Williams sẽ có hai trường hợp. Một: tổn thất nhẹ thì chấm dứt quan hệ đối tác, công ty các anh phải bồi thường 30 % cổ phần cho chúng tôi. Hai: tổn thất nặng thì tôi bảo đảm trong một đêm công ty của các anh sẽ không còn. Anh kí xong thì chuyển qua Williams cho tôi. Tôi phải về giải quyết chuyện công ty.

Nó đứng dậy, Ely dìu nó đi. Thúy An cũng rời khỏi ghế chạy theo, trong căn phòng họp rộng lớn chỉ còn cậu và các nhân viên cấp cao của công ty S.T.

Mọi người đều là tán thưởng nó, cậu đã quản lí công ty gần mấy năm rồi, chưa lần nào đặt vào thế bị động với đối tác thế mà hôm nay “Thiên tài kinh doanh châu Á” đã bị “Công chúa bí ẩn” hạ đo ván. Lát sau bọn họ đi hết, cậu cũng quay trở về phòng giám đốc, không cho ai vào.

Ngoài kia, các nhân viên đang bàn tán.

-Ê, mọi người, “Công chúa bí ẩn” của Williams đẹp lắm à nha, còn có tài nữa. Giám đốc Dương của chúng ta hôm nay không nói được gì luôn. Phong cách đúng như trong truyền thuyết miêu tả á. “Lạnh lùng, cương quyết, khẳng định, chủ động...” không nhẹ nhàng chút nào đâu, rất đáng thếp á.

-Trời thiệt hả, chắc cô ấy cũng lớn tuổi nhỉ, có hơn chúng ta không?

-Điều này tôi không biết nhưng dường như bằng tuổi giám đốc Dương á.

-Woaa, càng ngày tôi càng hâm mộ cô ấy á.

-Mà trợ lí của cô ấy cũng rất xinh đẹp nữa

-Đúng là Williams cả trợ lí cũng xinh đẹp và tài giỏi.

30. Chương 30

Cậu ngồi trong phòng, nhớ lại khung cảnh lúc ấy. Giọng nói của Thái Di lạnh lùng, bình tĩnh. Đôi mắt không còn ầm ập mà vô hồn, dường như không có gì trong đó cả. Dáng điệu khoan thai. Nhưng hình như có gì đó đã thay đổi, chỉ là cậu không nhận ra...

Còn về nó và Ely đang ngồi trên chiếc Limousine của nhà họ Lâm. Nó đã ra lệnh Ely đưa nó đến trường cũ. Nơi mà nó gặp cậu, nơi bắt đầu câu chuyện tình hoàng tử - công chúa. Vị hiệu trưởng xưa vẫn vậy, gặp nó tỏa ra hơi lạnh mà không chút hoảng sợ. Các thầy cô dạy nó trước kia cũng tươi cười nhưng nó không nhìn thấy ai nên Ely chào thế nó. Các học sinh ai thấy nó cũng kính nể. Vì sao? Vì đó là tổng giám đốc công

ty Williams, là cựu học sinh trường dù chỉ học một năm nhưng đã hạ gục tất cả các kỷ lục. Hát hay nhất, đẹp nhất, tài năng nhất, học giỏi nhất... Ảnh của nó, của N.Anh, Oanh, Duy, Khánh, Tường, An, Thiên đều được treo cao ở hội trường xếp hạng danh giá các học sinh các năm.

Nó bước đến khu cấp 3, phòng 1-1.

Các học sinh lớp 1-1 ai gặp nó cũng muốn xin chữ ký...nhưng nó đã nhờ hiệu trưởng cho nó cùng Ely được ở phòng học mà không có ai trong đó. Các thầy cô làm không xong nó liền nói:

-Mọi người, tôi trước kia học ở phòng học này, tôi muốn cùng trợ lí của tôi ngắm phòng học này một lát, có được không? – Giọng nói lạnh lùng, lãnh đạm ai cũng phải kiêng dè. Mọi người đều chịu rút lui, chỉ nhìn nó qua khung cửa sổ. Hiếm lắm đại nhân vật trong những đại nhân vật mới trở về trường, nên các học sinh đều lấy máy ảnh hay điện thoại di động chụp lại những hình ảnh của cựu học sinh tài năng nhất trường Hoàng Lâm để lấy làm kiêu hãnh chứ. Dù gì nó cũng là thần tượng của họ.

Nó nhìn Ely nói:

-Đưa ta đến nơi mà ta và Thiên đã ngồi chung.

-Vâng.

Ely dìu nó đến chiếc chỗ đó, nơi mà nó và Thiên gặp nhau, nơi nó mà Thiên cãi nhau, nơi nó và Thiên đùa với nhau, nơi nó thấy Thiên ngủ, nơi nó thấy Thiên khóc.

Nó ngồi xuống chỗ của mình, cũng có những tia nắng, nó chỉ cảm nhận được chứ không thấy gì cả. Đôi tay trắng nõn như búp măng run run đặt lên bàn. Những tia nắng lại đùa nghịch trên tay nó, xuyên qua mái tóc màu đen của nó, tôn vinh lên nước da trắng của nó. Các học sinh, giáo viên ngoài kia như nín thở trước vẻ đẹp thiên thần. Không kiêu diễm mà là một vẻ đẹp thuần khiết.

Tay đặt trên bàn, nó nở một nụ cười, nụ cười nhẹ như gió, như năm xưa, như đóa hoa mùa xuân vừa chớm nụ hồng.

Một số nam sinh đã ngất xỉu nhưng không có ai hét, tất cả đều im lặng nhìn nó.

Nó để gương mặt của mình lên bàn, nhìn qua chỗ Thiên ngồi, tuy nó không nhìn thấy nhưng nó có thể tưởng tượng được. Nó lại mỉm cười trong vô thức.

“Thiên à, hôm nay tớ biết có một người tên giống cậu ^^ . Tớ không biết người đó có phải là cậu hay không? Tớ không nghe được giọng nói. Lúc bên Anh, Nhật Quang bảo cậu đã bị tai nạn và mất rồi. Tớ không tin đâu, tớ đã quay về rồi này. Tớ không còn nhìn thấy gì nữa, tớ bị mù rồi, nhưng chỉ cần một cơ hội nhìn chạm được cậu, nghe cậu nói tớ sẽ bên cạnh cậu mãi mãi. Năm xưa đáng lẽ tớ không nên rời xa cậu, bên cậu thì tốt rồi, cậu sẽ không rời xa tớ. Xin lỗi cậu “hoàng tử” của tớ.”

Giọng nói nó cất lên, nhẹ nhàng, khê khàng như lông vũ, như nụ cười của nó. Có lẽ nụ cười này, giọng nói này mãi mãi chỉ dành ột người duy nhất – Dương Hoài Thiên. Một số học sinh đã nghe được nó nói gì, tất cả đều nhớ lại truyền thuyết hoàng tử mặt trời – công chúa tuyết Thiên – Di. Câu chuyện tình đẹp như thơ như mộng thấm sâu vào lòng học sinh trường Hoàng Lâm. Nó ngồi dậy, động tác nhẹ nhàng, dường như nó sợ chỉ cần một động tác mạnh thì tất cả những kí ức ở đây sẽ bay đi mất.

Nó lên tiếng:

-Cho tôi hỏi, những ai ngồi ở chỗ này vào năm nay?

Sau câu hỏi đó có bóng dáng hai học sinh bước vào. Một nam một nữ.

-Thưa chị, là tụi em.

-Đến gần đây.

Hai học sinh đó tiến gần đến chỗ Thái Di cũng là thần tượng của hai đứa nó. Nó mỉm cười. Hai học sinh kia đỏ mặt, nó đẹp, không cười cũng đẹp, nhưng khi cười thì làm rung động lòng người.

-Trước đây chị và anh Thiên ngồi ở đây. Các em có biết anh Thiên là ai không?

-Em biết ạ, anh Thiên và chị là một cặp rất đẹp của trường Hoàng Lâm, cả chị và anh Thiên đều học rất giỏi và đã tốt nghiệp đại học loại ưu ạ. – Cô gái nhanh nhẩu nói.

-anh Thiên là người chị yêu nhất. Ở chỗ này chị và anh ấy đã quen nhau. Hai em phải giữ gìn chỗ này cẩn thận, có một ngày chị sẽ quay lại đây ^^.

-Vâng – cô gái lên tiếng.

-còn em, em rất giống chị lúc trước, ít nói, lạnh nhạt như thế ^^ - Nó nói với nam sinh còn lại dù không nhìn thấy nam sinh kia.

-Tiểu thư chúng ta phải về rồi ạ. – Ely lên tiếng. Nó gật đầu.

-Thôi, chị phải về rồi, ở đây giao lại cho hai em, phải giữ gìn nó cẩn thận. Chị mong hai em sẽ là người tiếp theo được đề danh lên bảng danh dự của trường. ^^

Nó mỉm cười quay đi. Các học sinh ngoài kia thì ganh tị với hai học sinh được nó chúc may mắn chết đi được.

————Trên chiếc Limousine nhà họ Lâm————

-Tiểu thư, giờ chúng ta về công ty để giải quyết văn kiện. – Ely cầm trong tay một xấp giấy dày và đang đọc cho nó nghe. Nó chỉ mân mê sợi dây chuyền hình hoa tuyết nhưng thỉnh thoảng cũng gật đầu với một số câu nói của Ely.

-Bây giờ chúng ta về công ty, tôi muốn tiếp quản ngay tất cả mọi việc. – Nó buông tay ra khỏi sợi dây chuyền hình hoa tuyết óng ánh. Khuôn mặt đanh lại.

-Cần gấp vậy không ạ, chúng ta chưa chuyển hành lí về biệt thự. – Ely lo lắng hỏi. – Sức khỏe của tiểu thư...

-Kêu người chuyển hành lí về, nói với Trần quản gia là để y như cũ, hành lí của tôi tự tôi sắp xếp. Sức khỏe của tôi không sao nhưng tôi muốn biết trong thời gian tôi không có ở đây bọn người kia đã quản lí chi nhánh ở Việt Nam như thế nào. – Khuôn mặt nó đang giãn nở từ từ đanh lại.

-Vâng. – Ely chỉ biết cúi đầu y mệnh chứ cô nào nói thêm được điều gì.

Trong chiếc Limousine sang trọng, không khí ngột ngạt đến không thể thở. Một người lo lắng, một người trầm ngâm, bác tài xế ngồi trước cũng không dám nói gì.

Lát sau chiếc xe từ từ dừng lại...

-Tiểu thư đến rồi ạ.

-Uhm.

Ely và nó bước xuống xe, lập tức nhân viên của công ty đứng thành hai bên, chính giữa trải một tấm thảm đỏ trải dài trông rất quý tộc. Đại sảnh công ty rất lớn, nền lát gạch trắng nổi liền rất đẹp. Nhân viên công ty mặc quần áo màu đen đứng thành hai hàng thẳng tắp. Chắc bọn người này không biết màu mè với nó là không thể vì nó có thấy gì đâu. Ely chỉ biết thở dài tiếc cho công sức của họ.

Nó kiêu ngạo ngẩng cao đầu, ánh mặt trời rọi lên khuôn mặt xinh đẹp của nó làm ột số người trong công ty không thể nhìn thấy rõ. Ely dìu nó vào trong. Nó lạnh lùng lướt ngang qua mọi người. Nhưng khi đến giữa thì nó dừng lại. Mọi người ai cũng run bần bật vì đôi mắt sắc lạnh đỏ của nó. Bỗng nó hỏi Ely:

-Có trải thảm đỏ, có đứng hai hàng hay không?

-Thưa tiểu thư có.

Nó lại nói, giọng nói càng ngày càng băng giá.

-Giám đốc điều hành là ai?

Từ trong đám đông có một người đàn ông, dáng người thanh mảnh bước ra, trên gương mặt tuổi trung niên có đeo một cái kính to chẳng. Ông ấy bước ra và đứng trước mặt nó.

-Thưa tiểu thư, tôi là giám đốc điều hành.

Nó không nhìn vào tên giám đốc đứng trước mặt nó. Nhưng nó nói:

-Tôi bị mù...

Cả công ty lại ngỡ ngàng, một số nữ nhân viên định bàn tán thì gặp ánh mắt như muốn đóng băng mọi thứ của Ely thì im phăng phắc không nói một lời.

-cho nên đừng làm những việc này lấy lòng vì tôi sẽ không thấy đâu. Còn nữa, mọi người nghe cho rõ tôi sẽ không đến công ty thường xuyên nhưng trợ lý của tôi sẽ giúp tôi quản lý. – Giọng nói đó không chút cảm xúc, không lạnh lùng, không hù dọa, không thị uy nhưng cũng đủ làm người khác phải sợ, sợ tới cùng. Không hèn nhưng mà tất cả các nhân viên đều đồng thành.

-Vâng thưa tiểu thư.

Nó gật đầu rồi nói nhỏ với Ely đưa mình vào phòng làm việc....

31. Chương 31 : Siêu Giám Đốc.

-Thưa tiểu thư đây là bản báo cáo lợi nhuận và thiệt hại của công ty trong 5 năm qua. – Ely lên tiếng.

Nó đang ngồi ở phòng làm việc của bản thân, ngồi ở tại chiếc ghế tổng giám đốc, đang ngồi nhâm nhi tách trà xanh. Nhưng sau khi nghe tiếng của Ely nó nói.

-Nói cho tôi biết lợi nhuận nhiều hay thiệt hại nhiều? – Nó hờ hững.

-Thưa tiểu thư... - Ely cầm xấp tài liệu trên tay run cầm cập nhưng may mà nó không nhìn thấy.

-Nói.... – Giọng nói vẫn lạnh lùng nhưng đủ làm Ely suy sụp.

-Thưa tiểu thư là thiệt hại nhiều.

-Triệu tập lãnh đạo cấp cao, tôi muốn họp ngay bây giờ. Đi thông báo sau đó quay về đây, tôi cần đầy đủ tài liệu của đối thủ.

-Vâng tiểu thư. – Ely cúi đầu ra ngoài dặn dò điều gì đó với thư ký, sau đó thì đi tìm tài liệu cho buổi họp. Còn nó – Thái Di ngồi trong phòng làm việc, nhắm từng ngụm trà, tay lại mân mê sợi dây chuyền. Khuôn mặt không còn lạnh lẽo mà là buồn vô hạn. Nó nhớ cậu, nhớ cậu rất nhiều. 5 năm trước rời xa cậu là một quyết định đúng hay sai? Hôm nay nó gặp một người cùng tên với cậu, đúng chỉ là cùng tên thôi không thể là cậu. Nhưng nó chỉ ước ông trời cho nó được nhìn thấy cậu. Chốc chốc nó lại mỉm cười nếu ông trời cho nó nhìn thấy thì năm năm trước nó đâu phải rời xa cậu...Nếu người lúc sáng họp với nó thật sự là Hoài Thiên mà nó hằng mong nhớ, thì nó cảm ơn trời cuối cùng nó cũng tìm lại cậu...

—————Phòng họp công ty Williams—————

-Chào tổng giám đốc. – Nó bước vào phòng họp thì tất cả các nhân viên cấp cao đều lên tiếng. Tuy nhiên trong giọng nói của họ có phần không phục dù nó là “Công chúa bí ẩn” của Williams, từng nhiều lần đưa công ty lên tới vinh quang nhưng nó vẫn còn nhỏ tuổi so với họ, hơn nữa nó lại bị mù. Có ai chịu cho người mù quản lý mình chứ?

Nó ung dung ngồi xuống ghế chủ tọa, ngồi bên cạnh nó là Ely.

-Thưa tổng giám đốc người cho triệu tập vội vã như thế là có chuyện gì? – Một giọng nam vang lên. Có vẻ là người có quyền lực. Ely nhắc nhỏ bên tai nó: “Thưa tiểu thư đó là Phó tổng Lưu”. Nó gật đầu khẽ rồi nói.

-Cho tôi biết vì sao doanh thu của công ty bị giảm 5 %? – Giọng nói lạnh lùng.

-Tổng giám à, người không biết sao thời này đang là khủng hoảng kinh tế thế giới chúng tôi đã cố gắng duy trì rồi. – Giọng nam đó lại vang lên, đáp lại là những tiếng đồng tình. Nhưng nó không hề bị nao núng.

-Đó là lí do của các người hay chỉ riêng phó tổng Lưu.

Tên họ Lưu bắt ngờ chẳng phải nó bị mù sao? Sao biết hẳn là phó tổng, à có lẽ là lúc này nó nghe nhỏ trợ lí nói.

-Là của mọi người đúng không? – Tên phó tổng lên tiếng khẳng định.

-Đúng đúng... - Những tiếng đồng ý lại vang lên.

Nó như thiên sứ bị mất đi đôi cánh ngồi ở giữa những người trần. Thân thể yếu ớt nhưng rất kiên định. Đôi mắt không thấy gì nhưng đầy băng tuyết và lạnh lùng. Đôi môi nhỏ xinh nhưng cánh hoa lại thốt ra những lời không ai có thể phản kháng và bằng chứng là đây:

-Nếu thế đối thủ là công ty Âu Thị tại sao vẫn giữ được mức 2% nói cho tôi biết lí do?

Cả căn phòng chìm vào im lặng. Nó mỉm cười nửa miệng quay sang hướng Lưu phó tổng mà Ely nói nó lên tiếng:

-Phó tổng Lưu cho tôi biết ý của ông...

Phó tổng Lưu cứng họng, khí thế hùng hồn ban nãy biến theo bọt biển...

-Tại...tại....

Nó lại nở nụ cười như nàng Mona Lisa nói:

-Đừng tưởng tôi không ở chi nhánh này 5 năm, tôi bị mù, tôi còn nhỏ tuổi mà không biết gì. Phó tổng Lưu ông là người có kinh nghiệm lâu năm theo tôi được biết nhưng tại sao ông lại thua một giám đốc nhỏ tuổi đang điều hành chi nhánh khác tại Nhật Bản, cùng trong một hoàn cảnh mà anh ta vẫn giữ được mức lợi nhuận nhiều. Tôi không muốn nghe những lời biện minh mà phải thấy bằng hành động. Tuy sẽ không ở công ty thường xuyên nhưng tôi vẫn biết các ông sẽ làm gì. Đừng tưởng cái hư danh “Công chúa bí ẩn” của tôi là không có gì. Tốt, mọi người cố gắng làm việc, chỉ cần giải quyết được việc quan trọng này xong sẽ đến việc khác. – Nó nói xong liền đứng dậy không quên tặng kèm một lời khen là “tốt” rồi bỏ đi. Ely cũng đi theo phía sau. Mọi người trong phòng họp lúc này đều cứng đờ nhất là phó tổng Lưu, ông ta không nói được thêm một lời nào nữa. Nó quả thật không hổ danh “công chúa”...

—————Phòng làm việc của Thái Di—————

-Tiểu thư, Ely sẽ đọc tất cả các hồ sơ cần duyệt hôm nay xin tiểu thư lắng nghe.

Nó vừa từ phòng họp về là bắt tay ngay vào việc... Ely đọc còn nó thì phê, nó nói gì Ely ghi nấy. Nó không sợ Ely phản bội mình tí nào. Dù ột lúc nào đó Ely cầm tờ giấy ủy quyền của nó sang Ely thì nó vẫn có cách lấy lại nên nó không sợ Ely phản bội nhưng lúc đó chắc nó sẽ rất đau lòng.

Trong căn phòng rộng, từng chồng hồ sơ đã vơi dần và hết sạch, tất cả các nội dung bị ứ đọng từ tuyến nhân viên mới đến quản lí cấp cao thì nó đã phê duyệt hết. Nó thầm mỉm cười vì sự vô dụng và lười nhác của những nhân viên cao cấp. Cả công ty nghĩ rằng chồng hồ sơ ấy phải phê duyệt ba hôm mới hết nhưng nó mới đến công ty chưa đầy 5 tiếng lại vừa họp xong thế mà nó đã hoàn thành hết. Tất cả các hồ sơ phê duyệt không chút sơ hở.

Nó bước ra khỏi công ty rồi quay về nhà trước những con mắt đầy ngưỡng mộ. Nhưng khi nó vừa ra tới xe thì...

-Lâm Thái Di. – Một tiếng hét vang lên nhưng nó cảm thấy quen thuộc.

Nó quay đầu lại thì bảo: “Thông tin nhanh thật”

-Lâm Thái Di. I miss you. – tiếng hét lại vang lên và tất cả nhân viên trong công ty liền nhìn về hướng phát ra tiếng hét, trong vòng 5 giây sau tất cả đều trở mắt ngạc nhiên (đương nhiên là không có nó) trước một thân hình mảnh khảnh nhưng sức mạnh như con hổ đang lao về siêu giám đốc của họ - Lâm Thái Di.

Thân hình ấy ôm chầm lấy Thái Di làm nó suýt nghẹt thở.

-Nhỏ bạn xấu xa, về nước mà không báo may là tớ có Ely thông báo đó.

-Ngọc Anh buông tớ ra, tớ... - Thái Di mặt mày xanh lè, nói chuyện khó nhọc.

Như đã cảm nhận được, N.Anh buông nó ra cười cười...

-Oh. Sorry Sorry...

Thái Di ôm cổ thở thở rồi nói:

-Được rồi có cả Hoàng Oanh và Thúy An đúng không?

-Uhm, bọn mình đến thăm cậu. - Hoàng Oanh lên tiếng còn Thúy An vẫn ít nói.

Mọi người trong công ty đều sững sờ, siêu giám đốc lạnh lùng lại có những biểu hiện như thế. Còn ngạc nhiên hơn khi chung quanh nó có đến những ba người đẹp nổi tiếng.

-N.Anh - người đẹp thể thao và lãnh đạo hiện giờ là nàng dâu nổi tiếng của Trương Thị.

-Thúy An: nhà văn tài sắc đều có. Là nhà văn nổi tiếng của thế giới, đã từng đoạt giải cây bút vàng và Nobel Văn học dù tuổi đời còn rất trẻ.

-Hoàng Oanh: nghệ sĩ opera với giọng hát ngà ngọc. Xinh đẹp tuyệt mỹ. Nổi tiếng ghê người.

Cả bốn à không năm người đẹp tính luôn cả nó và Ely đang đứng cạnh nhau ai cũng mỉm cười vui vẻ làm nhân viên trong công ty không khỏi lóa mắt. Nếu mà đem họ ra so sánh thì: "Hằng Nga phải rút, Tây Thi phải chào, Chiêu Quân phải sợ, Dương Ngọc Hoàn, Điêu Thuyền cũng phải xách dép mà theo."

Là năm con người đẹp nhất, tài năng nhất và giàu có.

Sau đó cả năm người bạn thân đều đi đến quán Café Tĩnh trực thuộc công ty Williams. Nơi đây đã khác xưa một ít, tường nhà được đổi thành màu Sapphire Blue (màu của Ever Lasting Friends à, tác giả cũng thuộc E.L.F mà >.

-Thái Di cậu thật sự không còn thấy gì à? - N.Anh hươ hươ tay trước mặt nó.

-Uhm, tớ không còn thấy các cậu nữa. - Nó khẽ gật đầu, buồn bã.

-À, cậu phải về sớm hơn một năm thì đã dự lễ cưới của N.Anh rồi đó. - Hoàng Oanh lên tiếng phá vỡ không khí ngại ngùng vì câu hỏi của N.Anh.

-Trời lấy chồng sớm thế. - Nó và Ely không giấu được ngạc nhiên nên cùng thốt lên.

-Hi hi - N.Anh cười trừ.

-Lấy ai? - Ely hỏi

-Khánh - An buông một từ gọn lỏn.

-Cái tên ít nói, đẹp trai theo kiểu trí thức bạn của... - Ely lên tiếng nhưng biết mình lỡ lời liền ngậm miệng lại.

-Đúng rồi ảnh đó - N.Anh vui vẻ.

-Mấy đứa rồi? - Nó hỏi.

-Đứa gì?

-Con. - Nó quát. - Có chồng thì phải có con chứ có cái gì?

-Hơ, chưa có đứa nào. - N.Anh đỏ mặt.

-Uhm. Mà nè dạo này làm gì? - Nó hỏi, khuôn mặt háo hức khác hẳn lúc ở công ty.

-Mình đang làm một người vợ tốt, he he - N.Anh cười gian manh ^^

-Ừ, vợ tốt lúc nào cũng ở công ty của Khánh làm tốt công việc của một phó tổng kèm chức vụ bảo vệ Khánh khỏi các vệ tinh. – Oanh liếc N.Anh một cái, gian manh không kém (thật không ngờ Hoàng Oanh dịu dàng của chúng ta lại thế này, sụp đổ hình tượng. =”= H.O: hơ, tôi thế này cũng do cô viết thôi hơ hơ. T/g: lùi đi)

N.Anh im lặng không nói thêm lời nào. Vì sao? Vì H.Oanh nói quá đúng. Ely thì bật cười trước cảnh tượng này. Nó cũng vật nhưng rồi nó tiếp:

-Thúy An đang làm văn sĩ à, mình có nhờ Ely đọc ột số tác phẩm của bạn, hay lắm à nha. – Nó tươi cười, nụ cười tỏa nắng.

-Uhm. – An chỉ gật đầu và “uhm” một tiếng rồi lại im lặng. Dường như Thúy An không muốn nói gì nữa. Trình độ kiêu lời tăng lên rất nhiều.

-Hoàng Oanh bạn hát hay thiệt đó, nhiều bài mình nghe mà cảm động quá chừng. – Ely mỉm cười vui vẻ, lắng sang chuyện của Hoàng Oanh để tránh tình trạng im lặng.

-^^ hi hi, cảm ơn nha. Mà hai bạn cũng trở thành “cặp bài trùng” tài ba và bí ẩn trong giới thương lưu nha. – Oanh tay che miệng mỉm cười, đúng là tiểu thư con nhà đài các.

-Bạn quá lời rồi, bọn họ sao bằng mình và chồng mình chứ. – N.Anh xen vô, tự hào.

-Xi..... – Cả bốn người tỏ ra vẻ bất ngờ chọc ghẹo. N.Anh tức điên lên vì có cả Thúy An và nó nữa.

-Các cậu.... – N.Anh bực tức, ngại ngùng...

-Thái Di, chúng ta về thôi ông và Cao Văn đang chờ.

Một chàng trai lịch thiệp tiến đến, dáng người cao ráo, khuôn mặt điển trai à không vô cùng đẹp trai, mái tóc đen, đặc biệt là con ngươi màu tím cuốn hút. Chàng trai mặc bộ vest màu xám tiến đến, đứng bên cạnh nó nhỏ nhẹ. N.Anh ú ớ, Hoàng Oanh thì mỉm cười như thể muốn nói: “Lâu rồi không gặp”, Thúy An vẫn lạnh lùng, Ely thì cung kính. Còn nó? Nó im lặng, đôi mắt màu đen tuyền kia tuy không còn nhìn thấy gì nhưng cũng thể hiện hai cảm giác khác nhau: “Lãnh đạm và Ấm áp”. Nó nở một nụ cười, đôi tay như búp sen để lên đôi tay cứng chắc đang hiện diện trên bờ vai của mình. Nó xoay người tìm hơi thở ấm áp của chàng trai: .

-Nhật Quang, anh đến rồi à.

Nhật Quang cúi sát người xuống và nói:

-Ừ, anh đến rồi. Chúng ta về thôi.

Nó gật đầu. N.Anh lại một lần nữa mồm miệng mở to, chỉ có Hoàng Oanh, Thúy An, Ely vẫn giữ thái độ bình thản như thể họ đã biết trước chuyện này.

-Tạm biệt mọi người, mình về trước đây. – Nó đứng dậy, vẫn nắm chặt tay của Nhật Quang, mỉm cười vẫy tay chào những người bạn thân của nó. Rồi nó cùng Nhật Quang và Ely bước đi.

Còn ba cô gái, mỗi người một tâm trạng. N.Anh vẫn chưa thoát khỏi sự sững sốt. Thúy An có vẻ như chưa có chuyện gì xảy ra, bình thản uống tách hồng trà mà cô yêu thích. Hoàng Oanh chỉ mỉm cười, nụ cười dịu dàng như ngày nào. —

32. Chương 32 : Đỉnh Hôn?

—————Nhà họ Lâm, biệt thự màu nâu—————

-Tiểu thư đã về, Trần thiếu gia đến. – Lão quản gia cung kính cúi chào nó và Nhật Quang. Nó chỉ mỉm cười, Nhật Quang thì nắm chặt tay nó bước vào trong. – Thừa tiểu thư, thiếu gia lão gia và nhị thiếu gia đang đợi ở phòng khách.

-Cảm ơn, tôi sẽ đưa cô ấy đến đó. – Nhật Quang lạnh lùng như lại dịu dàng nhìn nó.

Ely đứng lại, Lão quản gia cũng đứng lại, mọi người làm việc cũng đứng lại. Chỉ có Nhật Quang đang đưa nó đến phòng khách. Êm ái và dịu dàng.

-Thưa ông, chúng con đã đến. – Nhật Quang dừng lại, nó cũng dừng lại. Nó biết chắc đến nơi rồi và cúi chào.

Ông nó – Lâm Hàn đang ngồi ở giữa căn phòng, cạnh ông là cậu cháu trai khác họ Kim Cao Văn. Nó không nhìn thấy ông nhưng nó biết ông cũng đã già hơn trước và chắc chắn nụ cười ông dành cho nó vẫn như xưa. Cao Văn, trong kí ức trước khi bị mù thì Cao Văn có đến thăm nó vài lần, khuôn mặt cậu nhóc nó vẫn chưa quên. Nhưng giờ chắc cậu cũng chín chắn hơn.

-Các con lại đây này. Nhật Quang con đưa Thái Di đến ngồi cạnh ta này. – Ông nó lên tiếng, giọng nói vẫn trầm ấm như thuở nào.

-Vâng. – Nhật Quang lên tiếng rồi dìu nó đến ngồi cạnh ông.

Khi đã yên vị, ông lên tiếng:

-Ta xin lỗi con mới về đây chưa kịp nghĩ ngơi đã gọi con đến.

-Không đâu ông con đã đến công ty, đã ký hợp đồng, đã tám chuyện với bạn cũ con cũng phải về nhà chứ ạ. – Nó mỉm cười. Hình như lúc này nó không còn lạnh lùng như trước, lúc nào nó cũng có thể cười duy chỉ khi đang làm công việc. – Ông dạo này khỏe không ạ? Và ông qua đây có chuyện gì ạ?

-À, ông...

-Chị gái iu đầu, chị thật là vui tính, em trai chị cũng có mặt chị không thèm hỏi lấy một câu à? – Cao Văn bực tức, tuy là Thái Di không thấy nó nhưng cũng đã biết là có tên em trai này đang có mặt mà. Chẳng lẽ tên Nhật Quang không nói làm cậu nhóc lườm anh một cái. Anh chỉ thoáng giật mình rồi cười cười với cậu. Cậu nhóc quay đi, cậu không thấy thú vị, cậu nhóc chỉ thích khi cậu lườm thì có một người sẽ đấu mắt với cậu. Nói rồi cậu lại im lặng đầu nghĩ đến một chàng trai thân quen.

-Ông khỏe không sao, nhưng cháu gái này...

-Dạ

-Con cũng đã 22 tuổi rồi, cũng đã có sự nghiệp rồi con cũng nên có một người chồng đi. – Ông đặt tay của mình lên tay nó, ấm áp.

-Con...- Nụ cười của nó tắt hẳn, thay thế khuôn mặt thẫn thờ vô cảm, đôi mắt thoáng một nét buồn. Nó năm năm nay có quên được Thiên đâu, nó có quên được đâu. Ông muốn nó chồng, nó thì không thể. Chồng con là một việc quá xa xỉ với một người mù như nó. Và cũng vì nó chỉ yêu có mỗi mình Thiên. Tình cảm 6 năm không thể vứt bỏ một cách dễ dàng, huống hồ Thiên đã cho nó quá nhiều kỷ niệm, quá nhiều tội lỗi, quá nhiều cái nợ và quá nhiều sự nhớ thương. Lấy chồng...nó phải lấy ai...mới có thể bù đắp tất cả những gì mà nó và gia đình nó đã nợ người khác...

-Con sẽ đính hôn với Nhật Quang chứ? – Ông nó lại lên tiếng, giọng nói ấm áp nhưng đầy uy quyền làm nó không khỏi im lặng.

-Thưa ông, con nghĩ là Di... - Nhật Quang lên tiếng khi thấy khuôn mặt nó tối sầm lại, anh biết nó sẽ không đồng ý, anh cũng biết 5 năm rồi nó vẫn chưa quên hình bóng của tên bạn học cùng bàn. Anh biết, lúc đầu anh đã biết bất kì một ai yêu nó cũng sẽ đau khổ. Không ngoại trừ Hoàn, anh và cả Thiên.

-Con đồng ý ạ. – Di gật đầu.

-Không được. – Cao Văn đứng lên – Chị sao chị có thể làm vậy được, em biết người chị yêu là anh Thiên chứ không phải anh Quang. Chị dù không tìm được anh Thiên thì cũng phải để anh Quang hạnh phúc chứ, chị cũng cần phải hạnh phúc.

-Cao văn. – Ông nó đập bàn.

-Ông à, con không chấp nhận chuyện này đâu. – Cao Văn nói, khuôn mặt nó, ông, anh đều tối sầm lại. Ai cũng biết câu nói của cậu nhóc...không sai...

-Chị KHÔNG còn yêu Thiên và CHƯA HỀ tìm Thiên. – Nó nhấn mạnh chữ “Không” và “chưa hề” như thể nó khẳng định và bác bỏ những gì Cao Văn nói.

-Chị...

-Di...

-Em nghĩ em có thể hiểu chị ư? Em sai rồi không ai hiểu chị cả, Thiên cũng không, em cũng không thậm chí là Ely cũng không. Nhưng chị thì hiểu chị, chị yêu Nhật Quang, chị đang rất yêu Nhật Quang và vì anh ấy xứng đáng để chị yêu. – Nó đứng dậy, giọng nói lạnh lùng, tàn khốc.

-Chị...tùy chị...em không quan tâm chị nữa, em đi tìm Ely. – Cao Văn cúi kính bỏ đi, để lại ba con người còn lại ở phòng khách.

Ông nó thì điềm đạm, Nhật Quang thì bất ngờ, nó thì im lặng. Bầu không khí thật nặng nề cho đến khi ông nó mở miệng.

-Còn con thì sao Nhật Quang, con có đồng ý không?

-Con...

-Anh có thể từ chối em nếu anh không yêu em.

-Không...anh...Thưa ông, con đồng ý. – Nhật Quang ấp úng một hồi rồi cũng trả lời.

Ông nó cười rồi gật gật đầu, cuối cùng là ra ngoài. Chỉ còn nó và anh trong căn phòng rộng.

-Anh thật sự không hối hận khi phải đính hôn với một kẻ mù lòa như em. – Giọng nói của nó run run như sắp khóc.

Nhật Quang ôm chầm lấy nó, hôn lên trán nó:

-Anh không hối hận vì em là người mà cả cuộc đời này anh yêu và bảo vệ.

Nó rúc sâu vào lòng Nhật Quang, nước mắt nó tuôn rơi. 5 năm qua anh luôn ở bên nó, anh luôn bên cạnh nó. Những năm tháng cuối cùng nó còn nhìn thấy mọi thứ thì anh đã luôn giúp nó giấu nhìn và ghi nhớ mọi thứ. Trong một lần nó đi dạo, định băng qua đường thì đột ngột nó không nhìn thấy gì nữa, suýt thì nó bị xe tông như anh đã lao ra che chắn cho nó, lần đó anh bị thương rất nặng nhưng rồi anh cũng phục hồi, cùng lúc đó nó không còn nhìn thấy gì nữa. Nó bị mù anh luôn bên nó, anh bị thương cũng ở bên nó. Nó bị mù thì anh dìu nó đi khắp mọi ngõ Luân Đôn, kể cho nó nghe về nơi này nơi kia, anh giúp nó, anh yêu nó, anh thương nó. Có lần nó bị ngã anh đã bế nó lên phòng rồi dịu dàng sát trùng vết thương cho nó. Anh học cách nấu ăn để nấu cho nó những món ngon dù anh nấu dở ẹc. Anh luôn mỉm cười với nó dù công việc của anh rất bận, bận gấp 10 lần công việc của nó.

Nhiều lần nó muốn cảm ơn anh nên đã đến công ty của anh tìm anh để cùng ăn trưa, những gì nó nghe được và biết được anh là một người hoàn hảo: “Đẹp trai, nhà giàu, tài giỏi, chung tình”. Nó cũng biết những nữ nhân viên đang bàn tán về đối tượng chung tình bí mật của anh là nó. Nó chỉ mỉm cười rồi đến tìm anh, cùng anh ăn trưa vui vẻ. Nó cũng biết anh luôn dịu dàng, nhưng chỉ với nó còn những phụ nữ khác anh rất lạnh lùng, rất lãnh đạm, rất tàn nhẫn và đừng hòng nghe anh nói một lời quan tâm.

Anh rất hoàn hảo, hoàn hảo như một thiên sứ nhưng cũng chính vì thế nó không xứng đáng với anh, khi trong tim nó có bóng hình của chàng trai khác. Chàng trai mà trong tim nó chính là “Hoàng tử”.

Trong cuốn tiểu thuyết mà nó yêu thích: “Sẽ có thiên thần thay anh yêu em” có một câu nó rất thích: “Thiên sứ chỉ có thể ở bên thiên sứ”. Nó nghĩ nhiều người sẽ cho là bình thường như với nó có vô vàn ý

nghĩa. Đối với mọi người nó là công chúa, nó không phải là thiên sứ, nó là công chúa, và như trong bao câu chuyện cổ tích công chúa thì chỉ có thể ở cạnh hoàng tử, nhưng hoàng tử của nó, chính nó đã rời bỏ hoàng tử của nó. Và bây giờ nó lại ở cạnh thiên sứ, nó không phải thiên sứ nhưng nó cần ở cạnh thiên sứ để trả cái nợ quá lớn lao mà thiên sứ đã cho nó. Cái nợ này, không biết có lớn hơn cái mà nó nợ với hoàng tử hay không nhưng nó biết nó trả cho thiên sứ sẽ làm cho hoàng tử không còn đau. Thế là một công đôi việc, nó trả cho cả hai người.

-Cảm ơn anh...cảm ơn... vì đã bên cạnh em. – Di khóc. Trong năm năm nó đã thay đổi rất nhiều. Không lạnh lùng, không mạnh mẽ, hiện giờ nó rất yếu đuối, rất ảm áp duy chỉ ở cạnh những người mà nó yêu thương tin tưởng. Nhưng nó cũng sẽ băng giá, sẽ tàn nhẫn trước những mũi tên đang hướng về nó....

Nhật Quang im lặng, đôi môi anh mím chặt, anh cũng cố gắng ình không được khóc. Anh yêu Di, yêu Di gần 8 năm, anh hạnh phúc khi Di chọn anh làm chồng của mình, anh vui lắm nhưng anh đủ thông minh để biết rằng trong trái tim Di, sâu tận trái tim Di có bóng hình một tên con trai khác, không phải anh...

33. Chương 33 : Khi Công Chúa Nhận Ra Hoàng Tử....

—————Công ty Williams 9.00 AM—————

—————Phòng làm việc của Thái Di—————

-Thưa tiểu thư, Dương tổng của S.T đến ạ. – Ely cúi đầu nói chuyện với nó, mà có cúi hay không thì nó cũng đâu thấy nhưng đây là cách hành xử đã trở thành thói quen của Ely.

-Mời... - Nó chỉ nói, khẩu khí lạnh lùng, dường như nó và Dương tổng của S.T chưa hề quen nhau...

-Vâng. – Ely cúi đầu rồi bước ra, nó ngồi một mình trong căn phòng rộng, đôi tay theo thói quen lại mân mê sợi dây hình hoa tuyết. Bỗng có tiếng mở cửa, nó nghe được tiếng bước chân nhưng hình như chỉ của một người. Không phải là Ely, chắc có lẽ là Dương tổng vậy thì sao chỉ có mình người đó còn Ely đâu? Mãi suy nghĩ nó không để ý tiếng bước chân đã tiến gần mình. Một giọng nam trầm cất lên...

-Lâm tổng, tôi đến đây làm rõ với cô một số chuyện có được không?

-Anh là Dương tổng? – Nó hỏi, giọng nói không có gì là mất bình tĩnh.

-Đúng, chúng ta có thể nói chuyện chứ?

-Được thôi. – Nó đứng dậy, lần mò theo mép bàn làm việc. Thiên ngạc nhiên, cậu tự hỏi tại sao nó lại lần theo mép bàn, chẳng lẽ có cơ quan bí mật nào sao? Nhưng tại sao đôi mắt đó lại vô hồn nhìn về phía trước thế kia? Và chẳng lẽ nó không nhận ra cậu?

Khi mép bàn làm việc đã mất thì nó mới chợt nhận ra bàn làm việc của mình cũng khá là lớn. Nó cứ lần mò tiếp cuối cùng nó va phải một người...

-Xin lỗi, cảm phiền anh có thể đưa tôi đến ghế được không, tôi không nhìn thấy gì. – Gương mặt xinh đẹp hồng lên, làn da trắng dường như trong suốt, mái tóc đen nhánh bay bay, ánh mặt trời soi rọi nó, đôi môi nhỏ xinh nở một nụ cười đẹp như trong thần thoại.

-Không sao, tôi sẽ giúp cô. – Thiên thoáng ngỡ ngàng. “Di không thấy được gì chẳng phải là mù sao? Vậy mấy năm trước Di ra đi có phải vì lí do này? Không đâu chắc là Di bị tai nạn, Di đã muốn rời xa mây mà. Tỉnh lại đi Hoài Thiên, đừng mơ mộng nữa...”. Những mơ suy nghĩ cứ luẩn quẩn trong đầu cậu như muốn vỡ tung, nhưng một thứ ánh sáng khác đã lôi cậu về thực tại. Cậu tìm, tìm thứ ánh sáng đó...cậu đã tìm thấy là phát ra từ mặt dây chuyền hình hoa tuyết của Di. Bất giác, cậu lại mỉm cười. Nó vẫn giữ lời hứa khi chia tay cậu, đeo mặt dây chuyền ấy và giữ kĩ.

Rồi cậu đưa nó đến chiếc sofa màu kem đang hiện diện gần nơi có ánh sáng nhất, gần cái cửa kính rộng thay cho cửa sổ nhất. Nó lần mò tìm chỗ rồi ngồi xuống...

-Cảm ơn anh Dương tổng, mời anh ngồi.

-Không có gì. – Thiên đáp lại rồi ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

-Được rồi có chuyện gì anh cứ nói. Tôi sẽ nghe và xem xét cho anh.

-Tôi muốn hỏi... - Thiên như chỉ chờ câu nói này anh đã nói nhưng

“cốc cốc...” - ...nhưng tiếng gõ cửa đã phá vỡ, cắt ngang tất cả.

-Xin lỗi Lâm tổng nhưng Trần thiếu gia đến rồi ạ. – Một giọng nữ dịu dàng, chắc chắn là của Ely.

Nó mừng rỡ ra mặt làm Thiên cũng ngỡ ngàng. “Trần thiếu gia? Không lẽ là Trần Nhật Quang?”

-Mời anh ấy vào. – Giọng nói không giấu nổi niềm vui. Song nó lại quay qua nhìn Nhật Quang, khuôn mặt vẫn biểu hiện cảm xúc đó. – Dương tổng nếu anh không phiền thì hãy để cho “hôn phu” của tôi cùng tham gia nha.

“Hôn phu? Là hôn phu của Di sao? Hôn phu của cô ấy thế thì mình phải làm sao? Mình có nên giành lại Di nhưng cô ấy có vẻ rất...hạnh phúc...” – Thiên đắm chiêu suy nghĩ.

-Thái Di anh đến thăm em đây. – Nhật Quang bước vào, anh mặc bộ vest trắng trái ngược với bộ vest đen mà Thiên đang mặc. Khuôn mặt anh tươi cười rồi tắt hẳn. Giọng anh trầm xuống. – Em đã gặp lại Dương Hoài Thiên rồi à?

Nó đang tươi cười giống anh thì cũng dừng lại. Anh nói cái gì? Em đã gặp lại Dương Hoài Thiên, vậy Dương tổng là người mà cô nhung nhớ suốt mấy năm nay? Không, không thể nào. Trong ký ức của cô, Thiên là một chàng trai vui vẻ, hoạt bát, thích cười còn giọng nói của Dương tổng này lại rất lạnh lùng, hoàn toàn không biểu cảm nếu muốn nói là giống nó trước đây.

-Hoài Thiên? Cậu ấy ở đâu? – Khuôn mặt nó bình tĩnh làm người khác hoảng sợ, trong hoàn cảnh này nó vẫn bình tĩnh đến như thế ư? Gặp được người nó đã nhung nhớ năm năm mà vẫn điềm nhiên ư?

Căn phòng trở nên im lặng. Chàng trai ngồi đối diện nó chỉ nhấp tí trà xanh, chàng trai đứng gần cửa lại im lặng, anh dường như có một nỗi buồn. Cô gái duy nhất trong căn phòng và có lẽ là trong tim của hai chàng trai kia lại điềm nhiên hơn ai hết. Không làm bất cứ việc gì, ngồi yên lặng, đôi mắt vô hồn, khuôn mặt không tí gì là vui vẻ, là oán hận, là nhớ nhung, là buồn rầu, bình thường như thể cô không quen biết ai trong căn phòng này.

Căn phòng rộng chỉ có sự tĩnh lặng, con người như thể cũng hóa thành vô hình...

-Tôi muốn hỏi em một chuyện Thái Di? - Giọng nói trầm trầm như lạnh lùng, vô tình. Thiên để tách trà xuống và lên tiếng.

-Tôi muốn biết anh có phải là Thiên không? Anh nói đi tôi sẽ trả lời câu hỏi của anh. – Di điềm nhiên đáp lại.

-Nếu tôi nói tôi là Hoài Thiên liệu em có trả lời thật lòng không?

-Có. Nếu cô ấy không thật lòng tôi sẽ nói cho cậu biết. – Nhật Quang bước đến kéo ghế và ngồi cạnh Di, trả lời câu hỏi của Thiên.

Thiên mỉm cười, nụ cười chua chát đắng cay biết bao nhiêu. 5 năm thôi mà giờ đây Nhật Quang đã tiếp cận được Di như thế, đã ở cạnh Di, ngồi cạnh Di mà đáng lẽ cái chỗ đó là của cậu.

-Em bị mù đúng không? – Giọng của Thiên trầm trầm như ấm ấm, không lạnh lùng nữa.

Nhưng câu hỏi này làm nó một phen chết lặng. Trong công ty nó nhân viên có thể biết nó mù, nhưng đối với các đối thủ thì đừng hòng biết. Thế sao Thiên lại biết???

Thế rồi nó nhớ lại hôm họp có vẻ như Ely đã cố tình nói: “Dương tổng là một giám đốc nam trẻ...”. Vậy là...Ely đã biết tất cả... và cố ý gợi ý cho Thiên biết cô đang mù.

-Đúng, tôi bị mù. – Giọng Di bình thản như thể chuyện cô bị mù là chuyện đã được định trước.

-5 năm trước em rời xa tôi vì cái lí do này? – Thiên như mất bình tĩnh sau câu nói của Di, anh đập bàn đứng dậy, đôi mắt anh thoáng dịu dàng, thoáng đau khổ và thoáng oán hận.

Nhật Quang định đứng dậy trả lời câu hỏi của anh liền bị Di nắm tay kéo lại như có ý hãy ngồi yên. Trước vẻ mặt của Thiên, Di điềm nhiên vì cô không nhìn thấy gì cả mà, mặt khác từ trước đến giờ nó chưa hề sợ ai. Trong đôi mắt vô hồn như nhiều năm trước, khi mà một công chúa đang đôi cánh của thiên sứ bảo bọc chàng hoàng tử đang hôn mê vì cô lặng lẽ yên bình như nước hồ thu không gợn sóng.

-Anh đã hỏi tôi đúng một chuyện rồi anh cũng nên trả lời câu hỏi của tôi. Nếu anh trả lời tôi sẽ đáp lại câu hỏi thứ hai của anh.

-Đúng tôi là Dương Hoài Thiên, người mà năm năm trước em đã bỏ rơi.

Bỗng nó bật cười, bật cười thành tiếng làm cho Nhật Quang và cả Hoài Thiên giật mình. Giọng cười như thể oán trách, như thể khinh khi, như thể vui vẻ. Nó dừng cười, nó đứng dậy cầm lấy tay của Nhật Quang...

-không, tôi không rời xa anh bởi cái lí do ngu ngốc này. Tôi bị mù nhưng nếu yêu anh, bên cạnh anh anh cũng có thể giúp đỡ tôi. Tôi rời xa anh về Anh Quốc vì Nhật Quang bởi vì tôi yêu anh ấy hơn anh, tôi yêu anh ấy hơn anh rất nhiều và cũng là vì tôi sắp trở thành vợ anh ấy, Trần thị. Thiếu phu nhân nhà họ Trần có sức hút hơn là một phu nhân nhà họ Dương nhiều. Đúng rồi, chúng tôi sắp đính hôn tôi sẽ gửi giấy mời anh. – Giọng nói điềm nhiên hết mức làm cho Hoài Thiên chết lặng. Anh quay đầu bước đi. Cùng một cô gái mà đã làm cho trái tim anh chết đến tận hai lần, cô gái đó không còn là công chúa nữa rồi, cô ấy đã biến thành ác quỷ rồi.

Khi một sự thật đã làm họ mãi xa

Nàng công chúa đã tình nguyện trở thành ác quỷ

Giết chết chàng hoàng tử...

...

-Tạm biệt Lâm tổng. – Hoài Thiên buông lại một câu cuối cùng sau khi cánh cửa đóng lại.

Thái Di khụy xuống, trái tim nó cũng tan nát chứ. Nước mắt nó lại rơi. Nhật Quang ôm chặt lấy nó anh ôm nó vào lòng. Cô gái của anh, cô gái anh hằng yêu thương đang rất đau. Anh không chịu được, anh muốn đánh cho tên làm người anh yêu khóc nhưng anh biết rằng, giờ đây nó cần anh hơn. Anh ôm nó để nó khóc trong lòng anh, để nó vơi đi niềm đau. Trái tim anh thất bại. Anh đã nói rất đúng “Ai yêu cô ấy cũng phải đau khổ”. Bây giờ cả anh cả Hoài Thiên đều có một trái tim vỡ vụn...

—————1 tuần sau—————

-Lâm tổng đây là bản kế hoạch của chúng tôi. – Cô thư kí bên công ty S.T dịu dàng đưa bản kế hoạch trước mắt nó.

Ely đỡ lấy nói:

-Cảm ơn.

Còn nó thì nở một nụ cười xấu giao nhưng lại đẹp mê li. Cô thư kí kia vội vàng cúi đầu ra ngoài, khuôn mặt có chút ửng đỏ. Đúng là đầu cần phải đẹp đến mức con gái, phụ nữ cũng phải ngưỡng chừng thế chứ?

-Tiểu thư người có cần đọc qua bản kế hoạch này chứ? – Ely nghi hoặc hỏi.

-Cô nghĩ ta có đọc không.

-Không ạ. – Ely dứt khoát vì từ trước đến nay hầu như nó đã đoán trước kế hoạch của công ty đối tác, hơn nữa vô cùng chuẩn xác.

-Lần này tôi sẽ đọc, vì đây là S.T. – Nó khuôn mặt nghiêm chỉnh.

-Vâng.

.....

-Tiểu thư như thế nào ạ? – Ely gấp bản kế hoạch lại hỏi.

-Như vậy cũng tốt nhưng hãy bảo họ đây là nội dung liên quan đến ngành giải trí mà chúng ta đang khai thác. Hơn nữa sản phẩm lần này không nên mời những siêu sao mời những người chưa có tên tuổi nhưng nhất định phải có tài. Hình tượng siêu sao nữ có lẽ đã quá nhàm rồi, hiểu không? – Đặt tách trà xuống, nó nói. Nó là vậy luôn quyết định táo bạo, xuất sắc và quyết đoán.

-Nhưng như thế chúng ta cũng phải đào tạo người mới đó rồi ạ.

-Hoàng Oanh trực thuộc công ty quản lý Williams. Nhờ cô ấy giúp đỡ. – Nó điềm nhiên nói

Ely hoàn toàn bất ngờ, trong cuộc họp mặt lần trước nó hoàn toàn không đề cập đến chuyện H.Oanh ở công ty nào mà, sao nó lại biết?

-Đừng nghi hoặc như vậy là Trần Quân gia nói với tôi. – Nó dù không thấy vẻ mặt của Ely nhưng từ nhỏ đã là bạn của nhau chẳng lẽ không hiểu Ely.

-Vâng tiểu thư, tôi sẽ thi hành ngay. – Ely cũng bước ra khỏi căn phòng ấy.

Trong căn phòng tổng giám đốc này đã 3 lần nó ở một mình. Nó cho phép mình nằm dài lên bàn, quay trở về cái cảm giác lúc xa xưa. Dù không thấy gì, dù xung quanh là màn đêm u tối, không được nhìn thấy anh, thấy Cao Văn, thấy Ely, thấy ông, thấy bạn bè và...thấy cậu. Đến giờ, tận bây giờ nó cũng không hiểu vì sao mình bị viêm giác mạc, càng không hiểu vì sao mình lại bị mù lòa như thế này. Và một điều không hiểu nữa là vì sao khi xưa nó lại rời xa cậu...bỏ đi tình yêu mà đến tận bây giờ vẫn còn lưu luyến. Nó bây giờ có gọi là quá tham lam không? Vì nó muốn một lần nữa được ở cạnh anh.

Sau giờ làm việc nó cùng Ely lên chiếc Limousine để về biệt thự. Nó hạ cửa kính xuống nó muốn được hít thở không khí. Bỗng nhiên nó muốn đi bộ. Nó cho dừng xe và cho phép Ely đi phía sau để bảo vệ.

Nó thông thả dạo bước trên con đường, chỉ tưởng tượng mọi thứ qua khứu giác, thính giác, xúc giác. Đi một hồi lâu Ely lên tiếng.

-Tiểu thư có nên....

-Được rồi, về nhà.

Nó dừng bước, dựa theo tiếng bước chân của Ely mà đi.

Bỗng nó nghe được tiếng piano, tiếng nhạc này thật sự rất quen, rất rất quen đó. Nó lật tung từng góc ngách trong bộ não để nhớ lại tên bản nhạc. Bất giác nó đi theo tiếng nhạc, mặc cho số phận đẩy đưa bởi vì đây, đây là bài hát mà lúc trước nó và Thiên từng hợp tấu. Nhưng sau lần này ... giai điệu đó lại buồn như vậy?

Hên là con đường này vắng người nên nó đi không sợ bị tai nạn, Ely cũng vịn phần yên tâm. Đang đi theo tiếng nhạc du dương trầm bổng thì bỗng nhiên bài nhạc đó dừng lại. Nó lấy tay lần mò mọi thứ, chỉ là một khoảng không, nhưng cuối cùng nó cũng tìm được một chỗ vịn, nó vừa đặt tay xuống một tiếng “ting” vang lên. Biết mình đã chạm đến nốt nhạc của cây đàn nó lên tiếng:

-Xin lỗi, không cố ý làm phiền ngài nhưng bài nhạc này quen quá có thể chơi lại cho tôi nghe một lần được không?

Chủ nhân của cây đàn không nói gì, lại tiếp tục đàn bản nhạc đang dở... Ely đứng phía sau thấy cảnh tượng đó liền bước đi vì thật tâm cô mong muốn Thái Di được hạnh phúc...

Thái Di say mê lắng nghe từng âm điệu vang lên.... Giai điệu khi xưa nó yêu thích nhưng tại sao lần này còn buồn thương hơn lần trước.

Khi bản nhạc dừng nó lên tiếng:

-Xin lỗi nhưng tại sao, tôi nhớ là bài hát này không buồn thương đến như vậy?

-Em nghĩ là khi bài hát mất đi tiếng violin réo rất năm nào sẽ còn du dương, thoáng buồn thoáng vui như năm đó sao? – Chủ nhân của cây đàn, nói chính xác là Dương Hoài Thiên – đúng, là cậu ấy, lên tiếng.

-Hoài...Thiên...? – Nó như mắc nghẹn không ngờ người đàn bà nhạc này là Hoài Thiên, à mà cũng phải thôi bài nhạc này là do nó và anh ngẫu hứng đàn ở “Tĩnh” mà, nếu có người chơi được cũng phải là người có mặt trong buổi tối hôm đó.

-Ha mới chỉ một lần nói chuyện mà em đã nhớ rõ giọng nói của tôi như vậy, rất phục em. – Giọng cậu lạnh lùng tưởng chừng như kiêu ngạo, như mỉa mai, như hận thù người con gái đang đứng trước mắt. Đúng người con gái xinh đẹp luôn là công chúa thuần khiết trong trang phục màu trắng tinh khôi.

Thái Di run rẩy, tại sao nó lại gặp cậu... nó đã cố quên đi rồi mà, quên đi cái ngày mà cậu gọi nó là “Lâm tổng”...nhưng rồi nó lấy lại bình tĩnh, nó nhận ra rằng mình đã hùng hổ tuyên bố là sẽ đính hôn với Nhật Quang cơ sao phải lo sợ trước cậu, phải có cảm giác tội lỗi với cậu? Nó đứng thẳng dậy, khí chất tôn quý lại một lần nữa lan tỏa.

-Cảm ơn tôi không nhìn thấy gì nên các giác quan khác cũng phải tập trung ghi nhớ. – Giọng nói lạnh lùng, ánh mắt vô cảm, khuôn mặt điềm nhiên. Đúng, đây mới là nó, là nó trước mặt cậu.

-À, tại sao Lâm tổng lại có hứng thú với bản nhạc của tôi?

-Tôi nhớ đã từng nghe giai điệu này, nhưng nó không buồn thương như vậy?

-Còn cần một tiếng đàn violin nữa, bài nhạc này là bài nhạc mà tôi đã cùng tình đầu của tôi chơi, đáng lẽ nó rất hay nhưng cô ấy đã bỏ tôi đi không trở lại nữa.

-Tôi nghĩ là một sự giải thoát...

Nó nói như thể nó là người ngoài cuộc, không liên can, không biết gì cả. Thực chất cô gái đó là nó mà...

-À... - Thiên cười nhạt, từng ngón tay lướt trên những phím đàn.

-Xin lỗi đã làm phiền anh Dương tổng, tôi phải về công ty. – Nó cúi đầu chào, dường như là Ely nghe được, nhỏ bước vào và dẫn nó ra chiếc Limousine đang đỗ trước cửa.

Chiếc xe khuất dần ở phía cuối con đường, Thiên vẫn đứng đó. Chàng trai lúc thiếu niên trên gương mặt luôn hiện diện một nụ cười ấm áp, rạng rỡ giờ đây cùng một con người nhưng gương mặt kia mang đầy nỗi thống khổ, cô đơn và nhợt nhạt.

-Anh nhất định sẽ chờ em quay về....

Tiếng nhạc lại một lần nữa vang lên

34. Chương 34

—————S.T 9:00 AM—————

-Dương tổng, đây là bản báo cáo kết quả sách bán ra của tác giả Thúy An ở Châu Âu. Mời Dương tổng xem qua.

-Để đó đi. – Hoài Thiên chống cằm lơ đãng nói.

-Vâng.

Cánh cửa phòng Hoài Thiên đóng lại...cậu từ từ lật bản báo cáo mà thư kí vừa mới đưa, chăm chú, nghiêm túc nhìn vào nó khác với vẻ lơ đãng lúc này.

-Thúy An đang ở đâu? – Cậu nhắc máy điện thoại trên bàn gọi cho thư kí.

-Cô ấy đang ở Luân Đôn thưa Dương tổng. – Đầu dây bên kia trả lời.

-Tốt, nói với cô ấy ngay lập tức mở một buổi kí tặng. Quyển sách này của cô ấy viết rất tốt. – Hoài Thiên lạnh lùng, khác với thái độ khen thưởng bình thường.

-Vâng. – Cô thư kí kia như đã quen, không chút bất ngờ điềm tĩnh gác máy.

Thiên ngồi trong phòng, nhìn ra phía xa.

-Việc sách viết tốt. Việc công ty tốt. Tình bạn, gia đình tốt. Còn mình thì sao?

————-Williams————-

-Tiểu thư, chủ tịch mời tiểu thư đến văn phòng. – Ely đứng cạnh nó, cung kính nói.

-Đã lâu chưa? – Nó vừa hỏi vừa sờ lên những văn kiện được làm từ chữ nổi.

-Thưa vâng ạ.

-Đi thôi – Nó bỏ văn kiện xuống, đứng dậy bước đi. Đã quen với căn phòng này nên nó cũng không bị chạm trúng vật gì.

Ely đi theo sau. Khi nó bước ra khỏi văn phòng ai cũng nhìn nó. Bởi vì Lâm tiểu thư khét tiếng trong kinh doanh thường rất ít khi ra mặt, rất ít khi ra khỏi văn phòng, rất ít người gặp mặt. Nhiều người chỉ gặp nó lúc nó mới tiếp nhận Williams. Nó lại hay đi sớm nữa...Thật ra thì, các nam nhân viên nhìn nó đắm đuối tràn ngập tình thương mến thương, các nữ nhân viên thì nhìn nó ngưỡng mộ. Nhưng đây mới là điểm nóng... khi nó bước ra khỏi văn phòng...

-Chị thân yêu, Ely thân yêu. – Cao Văn, cậu nhóc càng lớn càng nghịch chạy vèo đến khi gặp nó cùng Ely ra khỏi cửa văn phòng. Nhảy chồm đến ôm chầm lấy nó đang ngạc nhiên. Ely chỉ cười, còn các nhân viên...chết đứng, chết ngồi đủ kiểu.

Cả văn phòng nín thính chỉ có tiếng cười khe khẽ của Ely. Tuy nhiên nó đã bị phá vỡ bởi một đại nhân vật.

-Văn, em không thấy có lỗi với anh à? – Nhật Quang khều khều vai cậu nhóc bằng một tay, tay còn lại bỏ trong túi quần, mái tóc đen, con ngươi tím, khuôn mặt tuấn mỹ trên môi còn có một nụ cười vui vẻ, lại vận bộ vest trắng làm các nhân viên ngẩn ngơ.

-Quang anh, anh sắp làm anh rể của Cao Văn, anh nói như vậy là ý gì? Em không cho phép anh ức hiếp Cao Văn. – Ely thôi cười, đứng ra lời Cao Văn về phía mình, còn cậu nhóc thì đỏ mặt khi bị Ely nắm tay.

Thái Di giờ này mới sực tỉnh, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị thường ngày mà các thư kí thường thấy nay lại có một nét vui, một nụ cười như công chúa.

-Anh đã sai khi chọc Cao Văn à? – Nhật Quang ngớ ngẩn hỏi.

-Anh sai rồi, đi thôi ông đang đợi chúng ta. Còn Cao Văn trưởng thành một tí đi, Ely đang đợi em đó. – Nó tỉnh ngộ nói, sau đó nắm tay của Nhật Quang bước đi.

Hình như không ai để ý đến nhân viên trong căn phòng làm việc lúc này. Chết đứng, chết ngồi bây giờ thay là chết lạng. Các nam nhân viên vỡ mộng khi thấy Nhật Quang quá đẹp trai, cử chỉ thân mật của nó với Nhật Quang, còn cái gì là “anh rể”, cũng như biết Nhật Quang là chủ một công ty rất rất lớn. Tình yêu dành cho Thái Di tan vào mây khói. Định chuyển hướng qua Ely thì nhận ra Ely và thiếu gia Cao Văn có ý tình. Thật là các mỹ nữ đã bay đi hết. Còn nữ nhân viên, khỏi phải nói không hơn các “chàng” của chúng ta là mấy. Người thì sững sờ trước cái vẻ đẹp thiên sứ của Nhật Quang, Cao Văn. Người thì tan nát bởi hai “hoàng tử” kia đã là “hoa có chủ”. Kể thì ngưỡng mộ nó.

-Trời ơi sao chứ sao Lâm tổng sướng quá vậy? – một nữ nhân viên lên tiếng.

-Xinh đẹp, nhà giàu, tài năng, có hàng tá fan giờ lại có cả một “phu quân” hoàn mỹ thế chứ. Ashiiiiiiii - một nữ nhân viên khác lên tiếng.

-Ồ tui còn nghe nói Dương tổng của S.T cũng ý với Lâm tổng đó. Dương tổng nhìn thì đẹp trai hơn anh mới này, tiếc quá. Ai cũng thích cô ấy.

-Xời...đó là cái giá cho đôi mắt bị mù lòa. – một nữ nhân viên bình thản. Hình như nghe thấy được cả văn phòng đồng thanh nhìn cô ấy:

-Suyt...

Cô nhân viên kia biết mình lỡ lời bèn im lặng tiếp tục làm việc. Căn phòng lại chỉ nghe thấy tiếng gõ chữ “lách cách”.

———Williams, phòng chủ tịch———

-Thưa ông cho gọi chúng con. – Ely, nó, anh và Cao Văn đồng thanh. Tất cả cùng cúi chào người đàn ông đã già trước mắt.

Người đàn ông kia đích thị là vị chủ tịch lừng danh, vị tộc trưởng đáng kính và là người ông mà cả bốn con người kia tôn thờ.

-Các con ngồi đi – Chủ tịch Lâm vui vẻ nói.

Bốn con người kia gật đầu rồi N.Quang dìu nó đến ghế gần ông nhất, mình thì ngồi cạnh bên. Cao Văn ngồi đối diện còn Ely thì đứng cạnh.

-Ely sao không ngồi vậy con? – Ông hỏi.

-Thưa chủ tịch, con không dám. – Ely cúi đầu nói.

-Không sao không sao, con sao này cũng trở thành cháu dâu ta thôi. Ha ha ha ha ha – Ông sảng khoái cười.

Ely đỏ mặt cúi đầu, còn Cao Văn thì đỏ mặt, cậu nhóc nói:

-Ông...

-Ồ thế ta nói không phải, vậy N.Quang con giới thiệu cho ta vài tiểu thư tốt, vài công tử giỏi để ta làm mai cho hai đứa này. – Ông bốn cọt.

-Không cần ạ. – Ely và Cao Văn ngẩng mặt đồng thanh. Hành động này làm căn phòng rộn lên tiếng cười giòn tan.

-Ha ha ha , thế đấy, thôi con ngồi đi sau này con cũng vào Lâm gia và Kim gia mà lo gì.

Ely chỉ biết cúi đầu rồi ngồi cạnh Cao Văn. Ông thôi cười rồi nói:

-Nhật Quang ông con có khỏe không?

-Vẫn khỏe thưa ông.

-Tốt. Ngày hôn sự của hai đứa con đã định rồi, lần trước ta và ông ấy chỉ nói qua điện thoại. Cái lão già ấy...

-Vâng. – Nó gật đầu để cắt ngang kéo ông lại nói gì đó. Và biểu cảm rất điềm tĩnh, không đỏ mặt ngượng như Ely.

Cả căn phòng chìm trong im lặng và nặng nề bởi thái độ của nó. Hồi lâu, N.Quang lên tiếng:

-Ông à, con và Di có buổi hẹn ăn trưa ông cho phép chúng con...

Chủ tịch Lâm như hiểu ý gật gật đầu cười hiền hậu.

35. Chương 35

———nhà hàng Thừa Cảnh———

Nhà hàng Thừa Cảnh là một nhà hàng nổi tiếng trong giới, nơi đây luôn là nơi lui tới của giới thượng lưu. Kiến trúc độc đáo, lộng lẫy, khung cảnh hữu tình, lối làm việc của nhân viên chuyên nghiệp, thức ăn ngon, không khí yên tĩnh...rất phù hợp với tiêu chuẩn nhiều sao (=.=). Nhưng Thừa Cảnh không thuộc về Williams mà là thuộc về tập đoàn Trần gia....

-Em đang nghĩ gì? – N.Quang gấp quyển menu lại và hỏi nó khi nó đang chăm chú đưa khuôn mặt mình nhìn ra phía ngoài.

-...

-Em không muốn đính hôn và kết hôn đúng không? Em có thể nói và anh có thể chờ. – Nhật Quang xoay xoay ly rượu vang đỏ trong tay. Anh nhìn nó chăm chú dù anh biết có lẽ nó không cảm nhận được.

-...

-Em vẫn còn thích à không là yêu Dương Hoài Thiên đúng không? – Giọng nói anh vẫn bình thản.

-Em đã từng yêu cậu ấy, bây giờ thì không. – Giọng nói nhẹ nhàng, lạnh lùng của nó cất lên, không mang một chút cảm xúc.

-Anh cảm thấy dường như em không thích đề nghị của ông.

-Em còn muốn tập trung cho Williams chưa muốn lập gia đình sớm. – Nó chuyển hướng khuôn mặt về phía anh, biểu cảm thì không có cứ như đang nói chuyện của người khác

-Uhm, chúng ta sẽ dời ngày cử hành lại.

-Nhưng em muốn chứng minh cho anh thấy em không còn tình cảm gì với Thiên. – Khuôn mặt nó có một nụ cười hạnh phúc rất đẹp.

N.Quang bỗng chốc sững lại, nụ cười ấy nụ cười mà anh hàng mong ước đã rất lâu, nụ cười hạnh phúc mà nó dành cho anh. Vì nụ cười đó anh thậm chí có thể hi sinh bản thân và phản bội thế giới. Anh nhất thời không nói nên lời.

-Cho nên...cho nên em muốn buổi đính hôn thậm chí là cả hôn lễ của em và anh cũng phải do chúng ta sắp xếp. Có được không? – Giọng nói dịu dàng, ấm áp của nó làm anh tỉnh giấc.

Anh bất giác nở một nụ cười, rồi cắt một miếng bít tết gọi nó hã miệng ra và cho nó ăn. Nó tươi cười vui vẻ lòng thầm cảm ơn vì trời cao cho nó một tài năng diễn xuất phi thường.

-Được rồi, ngày một chúng ta sẽ đi gặp cha mẹ anh. Em có nhớ họ không?

-Nhớ lắm, em rất nhớ bác Trần. Ngày mai đi nha, em muốn gặp hai bác ấy lắm rồi. Anh mai dẫn em đi nha...nha... – Không biết từ khi nào nó lại nũng nịu với N.Quang như vậy. Trong lòng nó, nó thầm cười nhạo cái biểu hiện này đáng lẽ nó chỉ dành cho Kiến Hoàn thôi mà.

-Này, em làm anh ngạc nhiên đó em đã hai mươi mấy tuổi rồi đâu phải là Thái Di năm 15 tuổi đâu. Để anh gọi điện hỏi cha mẹ mai có rảnh không đã. – Nhật Quang nghe nó nói với cái giọng điệu đó suýt nữa làm rơi luôn miếng bít tết định ăn. Giọng nói hơi trách nó, rút cuộc về sau phản về trước. Chê nó trẻ con lại đi hoàn thành cái yêu cầu của nó...=.=. (Tg: N.Quang em iu anh >.

Cả hai cứ nói cười vui vẻ có để ý rằng ở gần đó còn có một chàng trai với mái tóc màu café sữa đang nhìn họ. Ánh mắt đau lòng và chua xót khi biết rằng cái chỗ của người con trai kia đáng lẽ là của anh...

————— Công ty S.T —————

-Dương tổng các hạng mục mà Williams giao chúng ta sắp hoàn thành rồi ạ - Thư kí Hạ (cô thư kí dịu dàng) cẩn trọng báo cáo cho Hoài Thiên đang ngồi trên chiếc ghế Tổng giám.

-Tốt, bảo họ cố gắng hoàn thành.

-Dương tổng Lâm tổng của Williams ngày mai muốn thị sát. – Thư kí Hạ nói tiếp.

Hoài Thiên dừng lại một lúc lâu rồi gật đầu ngụ ý bảo cô ấy sắp xếp và ra ngoài. Thư kí Hạ hiểu ý liền ra khỏi. Sau khi bước ra khỏi phòng tổng giám. Cô ta nở một nụ cười và sa vào tám với nữ nhân viên.

-Ha, mọi người biết gì không cô gái mù của Williams muốn “Thị sát” việc làm của chúng ta đó.

-Trời trời, “thị sát”....

-Cô ta đúng là làm trò cười nha.

Các nữ nhân viên nhao nhao thì các nam nhân viên phản kháng tại các chàng này đều biết Lâm tổng tuy bị mù nhưng xinh đẹp, tài năng, giàu có...

-Các cô thôi đi người ta mù lòa nhưng rất tài giỏi không ở đây buồn đưa lê như các cô đâu. – Trưởng phòng là nam nhân viên hơi trẻ tuổi lên tiếng.

-Đúng rồi Lâm tiểu thư rất tài giỏi và xinh đẹp nữa. Williams một tay cô ấy chống đỡ đó.... – Một nam nhân viên khác lên tiếng

.....bla bla.....

Cả căn phòng bỗng chốc lên tiếng cãi nhau giữa nam và nữ. May cho những người này giờ lấy nó ra làm trò đùa vì cửa phòng của Thiên cách âm, Cao Văn đang ở Kim thị, N.Quang đang ở Trần thị. Và còn nó – kẻ đáng sợ lúc nào cũng phải nên sợ thì đang ở Williams. Nếu không các nữ nhân viên đó chỉ có một kết quả “Chết không toàn thân”.

—————Hôm sau, S.T—————

Căn phòng hôm qua còn nháo nhào về Lâm tổng của Williams hôm nay lại im phăng phắc chỉ nghe tiếng gõ chữ lạch cạch...lí do bởi vì hôm nay có một nhân vật tầm cỡ sẽ xuất hiện ở đây. Hơn nữa còn là một truyền thuyết.

Cánh cửa phòng mở ra, cả căn phòng nín thở...các nam nhân viên thì mong ngóng nhìn được thần tượng, các nữ nhân viên thì như gặp kẻ thù. Còn lí do vì sao là kẻ thù...bởi vì Lâm Thái Di quá ưu tú, quá hoàn mỹ thậm chí một số người còn biết nó là người yêu cũ của Đại soái ca trong lòng họ - Dương Hoài Thiên.

Cô gái ấy bước vào, cốt cách công chúa cao sang nhưng không kiêu ngạo. Mái tóc đen dài mượt, bộ váy trắng tinh xinh đẹp, ngũ quan hài hòa thậm chí là hoàn mỹ. Không cài trang sức như kim cương chói mắt để hợp với thân phận mà chỉ là một sợi chuỗi có hình hoa tuyết làm từ pha lê. Gương mặt ấy luôn có biểu hiện “Cười như không cười” làm hồn diên phách đảo mỗi một người gặp. Đương nhiên đó là nó – hoàn mỹ đến mức không thể cho nó là người của nhân gian, làm người ta có cảm giác nó như công chúa cao quý rồi đến vị nữ thần đáng để tôn thờ, và lúc này là cảm giác như không có thực.

Theo sau là một cô gái có dung nhan xinh đẹp tuy không bằng Lâm Thái Di. Là Ely...không ai biết được cô gái này cũng là một nhân vật quan trọng, có thể sau này sẽ trở thành một quý bà tài năng xuất chúng. (Thể hiện giờ chị Ely chưa đủ xuất chúng sao =.=)

Thư kí Hạ lon ton ra niềm nở đón, có ai biết được rằng đó là người hôm qua gây niềm sùng kính.

-Lâm tổng, Dương tổng đang chờ cô ở phòng họp, mời cô mời cô....

Đôi tay đó sượt nữa làm chạm trúng nó, à không là chạm trúng rồi còn xoẹt qua làn da mỏng manh của nó làm tứa máu vì móng tay của Hạ thư kí rất sắc nhọn. Ely thấy thế liền một tay nắm lấy cái tay đã làm cho Thái Di chảy máu vịn ra phía sau. Mọi người trong căn phòng đều nhìn thấy, không một ai dám ra can ngăn.

-Á. – Hạ thư kí khê rên.

-Thư kí Hạ rất xin lỗi nhưng tiểu thư không thích chảy máu hơn nữa không thích ai chạm vào... - Ely dịu dàng nói tuy nhiên vẫn giữ tay của cô ta. – Hơn nữa, S.T chẳng lẽ không có quy định là nữ nhân viên văn phòng cấp thấp không được tùy ý động chạm một khách hàng cao cấp huống hồ làm cho khách hàng bị thương ư?

-....

-Cầm phiền lấy bông băng được không ạ, tôi phải giúp Lâm tổng cầm máu. – Ely lên tiếng nói, giọng nói không cao nhưng để ọi người nghe thấy. Các nhân viên phía đi theo phía sau của Thái Di thâm lắc đầu về mức độ chậm chạp của công ty này dù cho S.T là một công ty đứng đầu châu Á.

Không đợi bọn người kia hoàn hồn, các nhân viên đi theo đã băng tay lại cho nó, nó hơi khó chịu vì đây chỉ là một vết thương nhỏ nhưng không để lộ ra ngoài. Tiếp theo nó lên tiếng...

-Buông tay cô ấy ra đi Ely, chúng ta có việc quan trọng hơn để làm. – Ely liền buông tay Hạ Thư kí ra ngay sau đó đến bên cạnh nó. – Thư kí Hạ, xin lỗi cô Ely làm việc hơi sơ suất rồi cuộc cũng chỉ để bảo vệ tôi thôi. Nay làm tay cô đau thế thật xin lỗi cô. Tôi cảm thấy rất vui vì cô là đối tác đầu tiên đối xử thân cận với tôi như vậy những người khác đều quá cứng nhắc làm tôi không thích. Cảm ơn cô. – Nó nhẹ nhàng lên tiếng, trên gương mặt mỉa mai của nó thoáng vẻ ăn năn nhưng cũng thoáng nụ cười.

Thư kí Hạ kia chết trân, cô ta biết nó đã rõ ràng chuyện này là do cô ta cố ý còn nói như thế. Lòng thầm sợ nó vài phần.

Sau đó nó lướt qua thư kí Hạ kia tuy nhiên vẫn bỏ lại một lời nói:

-Nên nhớ kẻ đang sợ luôn đáng sợ. Tôi không ngoài phạm vi đó đâu.

Cả văn phòng lại tĩnh lặng. Thư kí Hạ run lên lòng cảm thán: “Lâm tổng, tôi hiểu vì sao cô là “công chúa” rồi”. Liền sau đó theo sau nó ngay.

Hajzz, nếu mà nói chuyện cô ta cố ý gây thương tích cho khách hàng cấp cao vậy. Dù có hay không thì cô ta cũng bị đuổi việc đương nhiên phải sợ rồi....

36. Chương 36

-Dương tổng công ty các anh quả thực làm việc rất tốt. Hơn nữa toàn là nhân tài. Về mặt âm nhạc thì có Hoàng Oanh, văn học thì có Thúy An, cả công trình kiến trúc này chắc hẳn là do một kiến trúc sư rất tài giỏi. Tốt lắm. Tôi cảm thấy rất hài lòng. – Nó mỉm cười vui vẻ như thể đối diện với nó là một đối tác “bình thường”

-Cảm ơn tuy nhiên S.T vẫn thua Williams rất nhiều. – Hoài Thiên đáp trả.

-Oh, chúng tôi không dám nhận lời khen ấy đâu.

-Ai cũng biết Williams là công ty lớn nhất, quy mô nhất và phát triển nhất thế giới.

-Cái danh xưng “Nhất” đó quả thật không dám nhận. Được rồi tiến trình rất tốt. Khi hoàn thành tôi sẽ mời anh một bữa cơm coi như cảm ơn vậy. Hôm nay tôi có việc bận xin lỗi anh. Ely chúng ta về thôi. – Nó đứng dậy và khi định bước đi thì một bàn tay lôi nó lại, mất thăng bằng nó ngồi lại trên ghế.

-Ely cảm phiền bạn cho tôi một chút thời gian với Di được không? Thư kí Hạ cũng đi ra đi. – Thiên lên tiếng. Ely chỉ gật đầu mỉm cười, thư kí Hạ kia cũng hiểu ý đi ra tuy nhiên hôm nay cô ta lại có chuyện buồn đưa lê rồi hình như cái tay lúc này bị thể cô ta đã quên sạch.

Căn phòng lớn tĩnh mịch...

-Dương tổng không biết có việc gì. – Nó tươi cười.

-Làm ơn hãy dùng biểu cảm trước kia của em để nói chuyện với tôi có được không Di? – Giọng nói cậu thập phần ảm áp. – 5 năm rồi tôi chờ em 5 năm rồi tôi vẫn không biết em đang làm gì? Em đang ở đâu? Lúc trước em nói xa tôi, chia tay tôi em có biết lòng tôi tan nát không? Em giết chết tôi một con người vui vẻ, vô tư, em biến tôi thành lãnh đạm. Thật ra vì sao em rời xa tôi? – Lúc này giọng cậu đã có một ít chua xót.

-...

-Làm ơn em hãy nói tôi biết, từ khi gặp lại em tôi đã có muôn vàn câu hỏi muốn hỏi em, làm ơn em hãy nói cho tôi biết. – Thiên khẩn khoản van nài nó, chỉ cần nó nói ra lí do, chỉ cần nó nói thôi cũng làm cậu hạnh phúc dù sau đó đáp án sẽ giết chết cậu một lần nữa.

-Tôi rời xa cậu bởi vì...bởi vì tôi không thích cậu nữa. – Giọng nói nó lạnh lùng y như trước kia nhưng có phần ngập ngừng.

-Em nói dối. – Thiên mỉm cười, cậu biết rằng nó đang nói dối mà.

-Tôi không....

-Em nghĩ là lúc này tôi không có tỉnh táo à, tôi đang ở công ty nên không uống rượu không có chuyện không tỉnh táo em hiểu chứ?

-...

-Tôi biết lí do em rời xa tôi, là vì em viêm giác mạc đúng không? Em sợ tôi thấy em bị mù sẽ trở thành gánh nặng đúng không? – Cậu lay lay bờ vai của nó.

-... - Nó cắn chặt môi để cảm xúc không ào ạt chảy ra ngoài, nó im lặng, nó kiềm nén.

-Em tưởng tôi không biết gì, em có hay chẳng Thúy An đã cho tôi biết... - Đôi tay cậu buông thõng, cậu quỳ xuống chân nó, nắm chặt tay nó. – Em biết chẳng tôi vì em cố gắng làm việc, cố gắng học hành, cố gắng hoàn thiện mình, chỉ mong một ngày tôi lại được gặp em. Em biết chẳng vì em 5 năm tôi sống không bằng chết. Em biết không vì em mà tôi bỏ luôn niềm yêu thích tự do chạy đến đây leo lên ngôi vị Tổng giám này để chỉ vì mong một ngày chúng ta lại gặp nhau.

-Tôi...

-Nói cho tôi biết em còn yêu tôi không? Hãy cho tôi một câu trả lời.

Nó sững người nó muốn gào thét rằng “em còn yêu anh nhiều lắm” nhưng không thể được. Nó nhớ đến N.Quang – 5 năm anh luôn ở bên nó, luôn chở che nó, luôn chờ đợi nó. Hôm qua nó còn muốn cùng anh thăm cha mẹ anh nữa. Nó không thể phản bội anh, anh vì nó đã làm quá nhiều rồi.

-Tôi không còn yêu anh. – Giọng nói lạnh lùng không cảm xúc của nó lại vang lên.

Thiên thờ người.

-Người em yêu lúc này là N.Quang?

-Không chỉ là lúc này mà sau này chúng tôi sẽ kết hôn sống bên nhau trọn đời.

-Uhm, tiện lắm em một lời chém đứt cả tình cảm. Uhm tốt lắm em càng ngày càng lãnh đạm rồi. Uhm. Chúc mừng em, tôi chúc mừng em.... – Thiên đứng dậy nụ cười của cậu lại có trên khóe miệng nhưng nụ cười ấy chưa chất làm sao. – Xin lỗi Lâm tổng đã làm phiền cô rồi.

Nó mỉm cười lắc đầu như thể không có gì, rồi đứng dậy tìm hướng cửa ra vào. Ely như cảm nhận được bèn đi vào và dìu nó đi ra. Khi gần đến cửa nó quay đầu lại.

-Dương tổng khi tôi kết hôn anh phải đến đó.

Xong rồi lại quay đi. Thiên chỉ cười nhạt, thật là anh không còn biết phải nói gì. Di cũng bước đi, khi ra khỏi công ty, khi đã ngồi trên chiếc xe sang trọng...

-Tiểu thư... - Ely an ủi. – Cô khóc đi...

Nghe đến từ “khóc” nước mắt nó chợt trào ra. Nó đã vô tình như vậy, 5 năm trước đã thẳng tay cắt đứt sao Thiên còn chờ nó, đợi nó như vậy. Hôm nay nó lại một lần nữa tàn nhẫn giết chết cậu như vậy, sao nó lại ác như vậy.... Từng giọt, từng giọt lệ tuôn rơi, đôi mắt đẹp phủ một lớp sương mờ nhưng lại mù lòa kia đã tối tăm nay lại càng không thấy phương hướng. Chết rồi, tình yêu thứ hai của nó lại chết rồi...

—————1 tháng sau—————

S.T và Williams rốt cuộc đã hoàn thành xong bản hợp đồng. Di – Thiên cũng vẫn liên lạc hoặc là hợp tác hoặc là bạn bè. DI cảm thấy rất vui vì hình như Thiên đã không còn yêu nó nữa. Sau đó cả hai lại vui vui về về đi trên đường dù thân phận lúc này đã khác. Cả hai vui về thân mật làm cho Quang mất hết nhận nhện, anh sợ một lần nữa Thiên sẽ giành lấy Di từ tay anh.

-Võ quán gia ông mời Lâm tiểu thư về biệt thự ngoại thành cho tôi. – Quang bật điện thoại rồi nói chuyện.

-Vâng.

—————2 giờ sau, biệt thự Trần gia, ngoại thành—————

-Anh sao lại gọi em đến đây gấp như vậy? – Di bước vào nhà, khuôn mặt luôn có một nụ cười. Ely thì đứng ngoài nói là có chuyện bận phải về ngay nên giao nó cho Quang.

Quang dìu nó ngồi xuống sofa.

-Ngốc à, hôm nay sinh nhật em đó, quên rồi hả? – Quang cốc đầu nó.

-Sinh nhật em, ủa đến rồi hả?

-Trời có ai đăng trí như em hôm nay sinh nhật mình mà không biết.

-Hơ thì có em. Hi hi có anh nhớ cho em là được rồi. – Nó vừa nói vừa nũng nịu rút vào lòng N.Quang. Nó đã quen rồi quen rút vào lòng anh như thế. 5 năm qua anh là chỗ dựa vững chắc cho nó. Anh yêu thương nó, ân cần chăm sóc nó. Nhớ 5 năm trước anh đi tìm nó, lúc đó nó chưa bị mù....

—————5 năm trước. Anh quốc—————

Cơn mưa lớn trút xuống một cách bất ngờ. Thái Di đang đi trên đường liền được tấm mưa bất ngờ, nó nhìn trời lắc đầu cười cười. 2 tuần rồi nó xa cậu hai tuần rồi, cơ sao vẫn chưa quên được hình bóng đó. Nó từ từ khác hẳn mọi người đang chạy tìm chỗ trú. Nó đến một quán café nhỏ, ấm cúng. Vừa định bước vào thì bỗng....

-Thái Di.

Nó xoay người lại tìm người vừa gọi tên nó. Nó nhìn đông nhìn tây với lại lúc này thị lực hơi yếu nên không nhìn rõ thêm trời mưa nên một lúc sau nó mới thấy. Một chàng trai cao ráo, tuấn mỹ, mái tóc đen ướt át. Anh đang nhìn về phía nó. Nó giật mình: “Trời ạ, là N.Quang”.

Anh chạy đến bên nó anh vui mừng nói với nó:

-Thái Di, Thái Di em có biết anh đã tìm em, tìm em rất lâu, em nói đi Anh quốc nhưng em không ở nơi cũ, anh chờ em, chờ em rất lâu ở nơi xưa. Cuối cùng anh đã tìm được em, tìm được em rồi.

Nó bàng hoàng, thật sự nó muốn rời xa cả anh chứ không riêng gì các bạn và Hoài Thiên. Nó từ lâu đã biết anh mến nó mà,cả anh nó cũng muốn nhìn thấy anh đau buồn. Nó chạy đi...vùng khỏi anh...

Anh chạy theo nó, luôn miệng gọi:

-Thái Di...Thái Di...

Nó chạy mãi, chạy mãi không để ý rằng có một chiếc xe đang lao đến...khi định thần lại thì nó đang ngồi bệt dưới đất, bên cạnh nó còn có một chàng trai máu chảy rất nhiều. Nó hoảng hốt ôm lấy người con trai đó :

-Nhật Quang, Nhật Quang anh sao rồi? Máu, làm ơn, làm ơn gọi xe cứu thương. – Nó gào lên bằng tiếng Anh, lí trí cho nó biết nó đang ở Anh quốc chứ không phải quê hương nó. Rút cuộc lí trí của nó vẫn hơn tình cảm.

Mấy ngày sau nó luôn túc trực bên anh. Hai bác Trần không la mắng nó ngược lại còn an ủi nó, thật ra hai người họ rất quý nó, lúc trước họ có gặp qua nó vài lần.

-Thái...D...i...Di... - Anh yếu ớt gọi tên nó.

-Quang anh tỉnh rồi sao. Quang anh tỉnh rồi. – Nó vui mừng reo lên.

-Em...e...m không...sa...sao chứ?

-Em không sao em không sao, anh bị thương rồi nghỉ ngơi đi em luôn ở bên anh.

-E..m...không...x...a..anh..nữa?

-Đúng đúng em không xa anh nữa, ở bên cạnh anh, luôn ở bên cạnh anh.

Anh nhắm mắt lại, trên môi luôn có một nụ cười. Anh thiếp đi rồi nó mới yên tâm. Sau khi anh xuất viện thì đôi mắt nó trở nên không thấy gì nữa....

—————Hiện tại—————

-Tuần sau chúng ta kết hôn rồi. – Nó thử thử.

-Uhm, cũng tại em bỏ qua luôn việc đính hôn, thật sự muốn lấy anh đến thế à? – Nhật Quang vuốt vuốt tóc nó.

-Vì em không chịu được...

-???

-Em muốn cho anh thấy em rất yêu anh, em muốn cho Hoài Thiên thấy cậu ấy nên từ bỏ em từ lâu.

Đôi mày anh chau lại khi nhắc đến Hoài Thiên. Nhưng ngay lập tức nó giãn ra khi Di nhìn anh mỉm cười.

-Ha, vợ tương lai được nhiều người ngưỡng mộ làm anh ganh tị nha.

-Hơ hơ, em là Di mà anh phải giữ cho chắc í. Hơn nữa chồng tương lai của em cũng đâu ít cô theo đúng không?

-Không nha không có nha. Chỉ mỗi em anh đã mệt rồi, thêm mấy cô nữa chắc anh chết luôn.

-Hử? Không phải một mà là mấy cô lận à? Em xem thường anh quá?

Anh giật thót mình khi thấy nó có khuôn mặt hình sự hơi bình thản như vật. Anh lập tức ôm nó, ôm thật chặt.

-Trần thiếu phu nhân, xin cho phu nhân viết. Phu quân của phu nhân không dám lằng nhằng.

-Anh nói cái gì thế, em có bảo là anh lằng nhằng đâu, anh phản ứng thái quá. Phì...

Nó nghe anh nói vậy dù lòng rất muốn cười nhưng gượng nhin, đôi vai nó run lên. N.Quang lạnh lùng năm nào đỏ mặt rất may là nó không nhìn thấy, anh lắc lắc đầu rồi thở dài:

-Được rồi, cười thì cười đi anh nhin.

Nó nghe được lời nó đó liền cười lớn lên, khuôn mặt ửng hồng lên vì cười. Anh thiếu điều chỉ muốn tìm cái lỗ để chui xuống. Cái cảm giác sợ hãi Hoài Thiên sẽ cướp nó bỗng tan biến tất cả.

Còn ở một nơi nào đó, chàng trai với mái tóc café sữa tay xoay xoay ly rượu vang đỏ:

-1 tuần nữa em sẽ về bên anh

37. Chương 37 : Kết Hôn. (hết)

Tại biệt thự nhà họ Lâm...ngôi biệt thự cổ kính vẫn như ngày nào.

Nó đang ngồi ở trong phòng, từ chối tất cả chuyên viên trang điểm. Lôi kéo, dụ dỗ Thúy An, Hoàng Oanh và cả Ngọc Anh đến giúp mình, thật sự thì nó thích những người bạn hơn, ghét ai chạm đến mình.

Hoàng Oanh, Ngọc Anh bận tối mắt tối mũi. N.Anh đã kết hôn rồi nên hiểu rõ phải trang điểm thế nào cho đẹp, rồi còn có việc thay mẹ nó giáo huấn đạo làm vợ nữa. Ha ha. Thúy An thì trầm mặc không nói gì.

Khi nó trang điểm xong Thúy An lôi nó ra ban công nói chuyện:

-Nói ình biết cậu thật sự muốn thành hôn cùng N.Quang?

-Uhm, mình thành hôn với anh ấy.

-Cậu quên...Hoài Thiên?

-Uhm, cậu ấy là bạn mình.

-Cậu...cậu...

-Thúy An à, đừng cố chấp vậy Thái Di có đối tượng mà bạn ấy muốn kết hôn mà. Đừng ngăn cản bạn ấy. – H.Oanh từ đầu đi đến tươi cười.

-Cậu ấy...cậu tôi đã tin cậu sẽ làm Thiên hạnh phúc nên tôi mới...mới.... – Thúy An không nói nên lời – Lúc cậu ấy ở bệnh viện tôi đã nói với cậu là phải yêu thương cậu ấy.

-Cậu ấy đang rất vui vẻ chúc mừng mình. – Thái Di trầm mặc.

-Ha ha, chúc mừng cậu, ừ chúc mừng cậu, cả tuần nay cậu ấy sống không bằng chết, chúc mừng cậu cậu nghĩ Thiên thật sự vui vẻ chúc mừng cậu – người cậu ấy yêu kết hôn với người con trai khác?

-Tôi....

-Đến giờ rồi, đi thôi các cậu. – Từ xa giọng thánh thót của N.Anh vang lên. Nó như vớ được vàng vội vã chạy đến.

Trên con đường đi đến lễ đường T.An không nói lời nào. H.Oanh thì mỉm cười chúc phúc, N.Anh thì phần khích hơn bảo là sau này Thái Di có con thì lập hôn ước với cô.... Thái Di thì mỉm cười vui vẻ.

À, có một sự bất thường là....hôm nay sau không thấy Ely đâu....?

———Lễ đường———

Chiếc xe dừng lại ở một nhà thờ rất đẹp. Tuy không nhìn thấy nhưng qua lời N.Anh súyt soa thì cũng đủ biết rồi. Còn Ely thì đang tay nắm tay với Cao Văn ở một góc. Hèn gì không đến phụ giúp.

Lát sau có một bàn tay dịu dàng đỡ nó ra. Mọi người không khỏi trầm trồ. Chú rể nhưng thiên sứ, một bộ vest trắng rất đẹp, có cài một đóa hoa hồng đỏ chứng minh một tình yêu mãnh liệt đậm đà. Dáng người cao ráo, tuấn mỹ. Mái tóc ngắn màu đen phù hợp với ngũ quan hài hòa. Anh đang bế một công chúa, công chúa đó mặc bộ váy của cô dâu, khuôn mặt mỹ lệ, mái tóc đen óng thả ra có tết bím vài phần, trên mái tóc có cài một ít hoa hồng bạch tượng trưng cho tình yêu trong sáng cao thượng. Chiếc váy tinh xảo rất đẹp, nền váy trắng có lớp voan phủ ngoài rất đẹp, rất giản dị...(thôi thôi ình xin cái vụ tả này, tiếp tục cả nữa cái váy sẽ bỏ luôn)..

Hôn lễ được cử hành. Thiên ngồi ở cạnh đàn piano đệm nhạc, anh ráng cười gượng. Trong khi họ đang vui vẻ tuyên thệ thì anh đàn một bài hát....

Dường như quên mất đã bao lâu rồi

Không còn nghe thấy em kể cho anh nghe

Câu chuyện mà em yêu thích nhất

Anh đã nghĩ rất nhiều

Anh bắt đầu lo lắng

Liệu có phải anh lại làm sai điều gì

Em vừa khóc vừa nói với anh rằng

Chuyện cổ tích đều là lừa gạt cả

Anh không thể là hoàng tử của em

Có lẽ em không hiểu

Từ lúc em nói yêu anh về sau

Bầu trời ánh sao của anh đều bùng sáng

Anh nguyện biến thành thiên sứ mà em yêu trong câu chuyện cổ tích

Giang rộng đôi tay biến thành đôi cánh che chở cho em

Em hãy tin rằng

Tin rằng chúng ta sẽ giống như trong câu chuyện cổ tích

Kết thúc sẽ là hạnh phúc và niềm vui

(Quang Lương xin lỗi anh, cho em mượn giọng hát của anh thay cho Thiên >.

-Anh không thể trở thành thiên sứ vì anh chỉ là hoàng tử. – Mọi người lại hướng về người vừa nói câu đó, không ai khác là nó.

Quang cũng người, nó mỉm cười với anh, lướt qua anh đến bên người vẫn đang hát không cần một sự trợ giúp nào, nó bình thản bước theo tiếng đàn, hay theo con tim của nó?

-Thiên sứ là Nhật Quang. Trong câu chuyện cổ tích này, công chúa sẽ ở bên thiên sứ không thể ở bên hoàng tử. – Giọng nó bình thản, điềm nhiên và đang đứng bên cạnh Hoài Thiên.

-Em nói cho anh biết vì sao anh không thể ở bên em? Lễ thành hôn này có phải hay không vì trả ơn?

Cả thánh đường nghẹt thở, cô dâu lấy chú rể chỉ vì trả ơn. Chấn động rất chấn động.

-Còn nếu công chúa không yêu hoàng tử thì hoàng tử sẽ trở thành thiên sứ ở bên cạnh công chúa. Sẽ chờ che em, sẽ bên cạnh em, sẽ yêu thương em sẽ biến em trở thành nàng công chúa hạnh phúc nhất. – Thiên nói.

Nó cúi đầu giắt phăng sợi chuyền hình hoa tuyết mà ngày nào nó cũng đeo. Đưa nó đến trước mặt Thiên, mỉm cười:

-Như lời anh nói, tôi đã về và anh hãy lấy lại nó, đây chính là lúc thích hợp nhất.

N.Quang chết trên, Thiên thì bất động rồi cậu ngược đầu lên. Cầm lấy sợi chuyền, nhẹ nhàng cột lại trên cổ nó:

-Lúc trước tôi đã nói thiếu...

-?

-Một khi tôi lấy lại, hoặc là em hoặc là tôi sẽ biến mất. Hoặc cả hai sẽ mãi bên nhau.

Cả căn phòng im lặng phăng phắc. N.Quang như không nhận được nữa, đến bên Thái Di, nắm lấy tay nó, đeo lên chiếc nhẫn cưới, hôn nó.

-Xong rồi, cô ấy đã là vợ của tôi. – N.Quang nhìn cậu mỉm cười. – Anh không có quyền cướp vợ của người khác Dương tổng.

Cả giáo đường chết lặng...cha, mẹ Quang chết trên, ông Di chết ngồi =.=

-Anh thật trẻ con từ khi nào anh lại như thế? – Thiên cũng cười.

-Từ khi cô ấy rời xa anh...

Cả hai nhìn nhau, không nói gì nhưng trong ánh mắt thể hiện rõ sự tranh đấu, lãnh khốc...

-Buông tay em ra...

Cô dâu đó, vùng khỏi tay cả chú rể và hoàng tử. Cô dâu xinh đẹp đó không thấy đường nhưng một mạch chạy ra ngoài. Đến ngã ba đường như linh tính cô dừng lại. Cô nghe được cả tiếng của Thiên, cả tiếng của Quang, tiếng của mọi người. Cô dâu xinh đẹp đó làm người qua đường phải ngấm nhìn. Một lần nữa Thái Di lại giắt phăng sợi chuyền. Cầm sợi chuyền hình hoa tuyết trong tay, nó nở một nụ cười.

-Quang, Thiên....

Cả hai chàng trai đứng lại khi nghe tiếng nó nói, mọi người ở phía sau cũng thở hồng hộc.

-Thật lòng em xin lỗi hai anh...và em cũng không xứng với hai anh chút nào. Anh có biết em đã rõ ràng Lâm Phong khi xưa chính là do anh một tay đạo diễn...nhưng em không hận anh... vì em biết sẽ có một ngày Quang dịu dàng, ân cần ở cạnh em. Thập phần yêu thương em. Anh quan tâm, che chở em. Anh giúp em thoát khỏi mặc cảm mù lòa, anh săn sóc em. Anh yêu em, em biết. Anh luôn chờ đợi em từ rất lâu em biết.

Anh cứu em thoát khỏi một tai nạn – em nhớ. Từ lâu rồi em muốn nói cảm ơn anh rất nhiều...nhưng em cũng muốn xin lỗi anh...em thật xin lỗi anh...xin lỗi anh vì em không yêu anh. Em chỉ xem anh là người anh trai không hơn không kém. Em thật xin lỗi anh. 5 năm qua đã lợi dụng anh để quên đi Thiên. Em xin lỗi anh.

Quang trầm mặc, anh cũng biết chứ, Di ở cạnh anh, vui đùa với anh, tươi cười với anh....nhưng trong đôi mắt sâu thẳm kia từ lâu làn khói mờ đã biến mất, thay vào đó là những cảm xúc của Di. Trong đôi mắt kia luôn thể hiện sự lạnh lùng và áy náy. Anh biết nó chưa bao giờ yêu anh...

-Thiên...em cũng nợ anh...nợ anh rất nhiều Thiên à. Anh giúp em ra khỏi hình bóng Kiến Hoàn, anh cứu em thoát khỏi bình hoa rơi, anh cho em tiếng cười...thậm chí anh cho em biết lần thứ hai...yêu là như thế nào. Cha, mẹ anh cũng vì cha mẹ em mà mất mạng. Anh yêu em, anh quan tâm em...em tin rằng lúc chúng ta còn là học sinh trung học thì tình cảm của chúng ta không nhỏ chút nào. Gặp anh, yêu anh là niềm bất ngờ, niềm hạnh phúc mỹ lệ nhất mà em từng có. Em rất yêu anh...rất rất yêu anh....nhưng em không thể ở cạnh anh, em nợ anh quá nhiều và em không muốn một lần nữa anh phải ở cạnh em chịu cảnh em bị mù lòa, trở thành gánh nặng cho anh...em không muốn....

Thiên cũng im lặng, mặc cho người qua đường hiếu kỳ nhìn, mặc cho làn tóc nâu bồng bênh bay bay, mặc cho đôi môi mím chặt muốn chảy máu....Mặc cho gương mặt tuấn mỹ đang trắng dần....

-Cảm ơn hai anh đã cho em quá nhiều. Xin lỗi hai anh vì tất cả những gì mà em đã nợ. – Nó mỉm cười, nụ cười rạng rỡ nhất, tinh khôi nhất, hạnh phúc nhất, thuần khiết nhất mà nó từng có. Mái tóc đen bay bay trong gió. Bộ váy cưới màu trắng tôn lên vẻ đẹp mỹ miều. Bất giác tất cả như ngưng đọng. T.An, N.Anh, H.Oanh đã bật khóc. Tường, Duy, Khánh lặng lẽ không nói gì chỉ biết ôm các cô gái đang nức nở vào lòng. Thiên, Quang nắm chặt nắm tay, khuôn mặt anh tuấn xuất chúng lộ rõ nét đau lòng. Mọi người qua đường dù không hiểu chuyện gì nhưng cũng cảm thấy cảm động, rất si mê nhìn cô dâu xinh đẹp tuyệt trần.

Nụ cười vừa tắt, nó cầm sợi chùy hình hoa tuyết quăng về phía xa....

Công chúa đó, nữ thần đó....xinh đẹp tuyệt mỹ không vương chút bụi trần. Nàng đứng đó, dừng cảm đứng đó, nàng rời xa, rời xa tất cả nàng không muốn người mình yêu phải đau lòng. Tất cả như chấm dứt lại thì nàng chợt thấy một thiên sứ. Đúng! Một thiên sứ bay đến bên nàng đẩy nàng ra khỏi bóng ma của tử thần...

-Á.....- nàng nghe bên đường có tiếng hét. Nàng ngồi dậy, chẳng phải đã chết rồi sao? Sao nàng lại thấy đau thế? Nàng xoay người nàng chưa chết bởi vì...hình như trước khi ma quỷ đưa nàng đi đã có thiên sứ đẩy nàng...đúng thiên sứ...vậy thiên sứ đó.... Nàng lần mò...cuối cùng...nàng lại gần thiên sứ đang nằm nhưng trước khi chạm đến nàng cảm thấy cái gì đó ướt ướt tanh tanh...đúng rồi chính là máu. Nàng hốt hoảng ôm thiên sứ, dùng đôi tay trắng nõn nhưng gần như trong suốt đưa lên khuôn mặt thiên sứ. Nàng bật khóc...nàng như nhận ra cái gì đó...nàng bật khóc. Công chúa băng tuyết bật khóc...như nghe thấy tiếng lệ rơi của đứa con gái đáng thương. Trời đổ một cơn mưa....Nàng ôm thiên sứ vào lòng...cảm thấy như từng chiếc lông vũ nhẹ nhàng rơi rụng.

-Thiên... - Nàng công chúa gọi khẽ, khẽ đến mức chỉ hai người nghe được. Khẽ đến mức như đôi cánh đang ôm lấy một con người để bảo vệ.

Chàng trai với mái tóc nâu ngược lên, khuôn mặt điển trai mỉm cười với nàng.

-Di...anh lại một lần nữa cứu em...em nợ anh...2 mạng...em nợ anh...cả ân tình...em nợ anh...rất rất nhiều...anh muốn em trả nợ... - Chàng trai yếu ớt nói.

-Em nợ anh...em sẽ trả anh...- Nàng công chúa điềm nhiên. – Chỉ cần anh ở bên em.

-Không được rồi...anh...luôn ở bên em mà.... Còn nữa...em phải trả nợ là...em phải sống...thật hạnh phúc bên người yêu em và em cũng yêu...hiểu không...phải luôn nhớ đến anh...nhớ chưa...? – Chàng trai tinh nghịch nói, dù giọng nói đứt quãng yếu ớt.

-Uhm. – Nàng công chúa gật đầu.

-Còn nữa...anh...anh yêu em... - Chàng trai như thiên sứ ấy nhắm mắt lại... - anh...cuối cùng đã trở thành thiên sứ...bên em... - giọng nói nhỏ dần nhỏ dần...

Cả không gian từ nãy đến giờ đều không có ai. Chỉ có khung cảnh thời trung học – năm lớp 10 đẹp nhất của nó. Ôm Thiên trong vòng tay nó nở một nụ cười, cả Thiên cũng nở một nụ cười chói chang.

“Hoooooooo.....Á” – Tên cùng bàn thức dậy, vươn vai, quay sang nơi nó ngồi và...hét!!!

Nó nhìn tên đó, hỏi:

“Chuyện gì mà hét?” – Vẫn dùng chất giọng không cảm xúc.

“You là ai?” – Tên cùng bàn hỏi

“Tôi là học sinh mới chuyển đến, Thái Di, lần sau đừng hét nữa, tôi ghét như thế lắm!” – Nó lạnh lùng.

“Uhm, xin lỗi nãy giờ lo ngủ nên không biết. Tôi là Dương Hoài Thiên, rất vui được làm quen bạn mới” – Tên đó nhìn nó cười hết sức thân thiện.

.....

“Tên gốc, dậy mau cho ta...”

“Uhm, Di làm gì thế, tui là người bệnh đó” – Cậu lim dim mở mắt

“Uhm, bệnh khủng tự nhiên anh hùng bay vô cứu ta”- Nó trách móc.

“Tên khủng này mà không vào cứu Di còn ở đây mắng tôi sao?” – Cậu cười

.....

-Tớ muốn cosplay thành Syaoran và Sakura trong Tsubasa Chronicle với Thái Di

.....

Cậu nói khẽ - Di đẹp thật. Sau này Di cười với một mình tôi thôi nhé.

Nó nhìn sang cậu, gõ lên đầu cậu một cái nhẹ nhàng.

-Gốc thật – nó mỉm cười với cậu, một nụ cười rất dịu dàng.

.....

-Và vì tôi yêu cậu.... – Thiên nhìn tôi, thẳng thừng.

.....

-Em nhìn xem Di, thế giới này đẹp biết bao, ở đó có một thứ gọi là “Tình yêu”. Tình đầu rất khó quên nhưng nó cũng là hồi ức đẹp nhất. Đừng khóc nữa vì ở đây, tại nơi này, có tôi – một thằng gốc rất yêu Di.

Nó nhìn cậu. Bất chợt cậu đặt lên môi nó một nụ hôn, nhẹ nhàng, ấm áp cũng là lúc ở đỉnh điểm của vòng xoay. Tim nó đập liên hồi.

.....

-Tôi thích cậu, tôi thích cậu Dương Hoài Thiên. – Nó lặp lại một lần nữa.

Cậu như đã nghe rõ, ôm nó vào lòng, nhảy cẫng lên vì vui sướng. Khi nhận thấy hành động của mình làm mọi người chú ý và cảm nhận được hơi thở của nó cậu mới dừng lại. Buông nó ra, cậu gãi gãi đầu, lí nhí;

-Xin lỗi, tại mình vui quá.

.....

-Thiên à, anh đang cười với em đúng không, anh nhất định là đang cười với em, anh có biết em yêu anh biết nhường nào không.... – Di nở nụ cười, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt vui vẻ và lạnh băng của cậu. – Được rồi, chúng ta sẽ đến vương quốc cổ tích hoàn thành câu chuyện “công chúa băng giá – hoàng tử mặt trời” được không? Anh tỉnh dậy nào, em không đem nổi anh đi đâu.... Anh tỉnh dậy nào. – Nó lay lay thân người đang lạnh dần nhưng không làm gì được. Nó mỉm cười bảo. – Anh lại thế, lại muốn em lay lay anh mạnh tay và mắng anh “tên khủng” mới chịu tỉnh à.... Tên khủng này? Tên gốc này? Anh tỉnh lại cho em, một

lần rồi một lần anh đã nằm như thế này trong bệnh viện vì che chậu hoa cho em. Anh biết em sợ thế nào không? Anh tỉnh lại cho em. Xin anh tỉnh lại cho em. Xin anh...

Nước mắt thi nhau rơi, con người như hoàng tử lại như thiên sứ kia vẫn im lìm như chìm vào giấc ngủ, khuôn mặt anh vẫn tươi cười như vậy. Vẫn luôn vương một nụ cười đẹp đến vậy...

—————1 năm sau—————

-Thiên em đến thăm anh đây, anh có khỏe không vậy? Anh xem em đã hồi phục tinh thần rồi này, sợi chuyền hình hoa tuyết của anh em đã tạo thành một cây trâm rất đẹp đó anh biết không. Anh xem em thế này rất rất vui vẻ đúng không? À còn nữa em đã nghe theo lời anh sống hạnh phúc bên người yêu em rồi này. Em sắp có thêm một tiểu công chúa nữa chứ, thích không. Em sẽ đặt tên nó là Hàn Băng. Hajzz buồn quá nếu là con trai thì em sẽ gọi nó là Hoài Thiên. Em sẽ kể cho nó nghe về anh, về em anh có chịu không hì hì. Lúc trước là anh chờ em, và bây giờ là em chờ anh. Chờ một ngày em và anh lại tương phùng anh nhé. Em yêu anh Hoài Thiên. – Người con gái xinh đẹp như hoa vẫn mặc bộ váy màu trắng tinh khôi.

-Thiên, cậu phải sống cho tốt tôi sẽ thay cậu bảo vệ cô ấy...khi nào muốn cậu có thể mang cô ấy đi...tôi sẽ không ghen đâu đừng lo. – Chàng tai với mái tóc đen trầm giọng. – Thái Di chúng ta đi thôi.

-Vâng. N.Quang này, em xin lỗi anh vì giờ đây người em yêu nhất vẫn là Thiên rồi mới đến anh, nên cái chuyện anh ghen là không có khả năng xảy ra được với anh ấy nghe chưa? – cô gái mỉm cười vui vẻ.

-Uhm, đi thôi. – Chàng trai kia gật gật đầu rồi nắm tay cô gái bước đi.

Cả hai bước đi và có một linh hồn mang đôi cánh thiên sứ dõi theo bóng họ xa khuất, linh hồn mang đôi cánh đó đứng cạnh ngôi mộ “Dương Hoài Thiên”, trên gương mặt linh hồn có một nụ cười rất đẹp....

the end

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-no-anh>